

העולם הזה

הדדאמה בלוד:

מאה

חטופים

במטוס

כך סוכלה הסחיטה

אינני רוצה להתייחס כאן לנומרות ה-
מוסר של משטרת ישראל, שלגביה ציי-
לום בחורה בעירום הוא מעשה מגונה בי-
פומבי, אולם כדאי להתעכב על נקודה
אחרת בכל הפרשה.

רק השבוע התכנסה ועדת הפנים של
הכנסת לדיון על הפשיעה המארגנת בי-
ישראל. כל המשתתפים בדיון, מבלי יוצא
מהכלל, ציינו את חוסר-האונים של משי-
טרת ישראל, שאינה מסוגלת להתמודד עם
התגברות גל הפשיעה בארץ.

מול גלי הביקורת המוטחים נגדם, יש

משוררת הראל בתחנת הרכבת
מעשה מגונה נורא

לראשי משטרת ישראל תשובה אחת:
„אין לנו כוח אדם“. הנהגה מסתבר, כי
טענה זו אין לה על מה לסמוך.

אם יש למשטרת ישראל כוח אדם כדי
לשלוש שני שוטרים לחפש אחרי שני
עיתונאים שצילמו בחורה בעירום; אם יש
לה כוח אדם לחקור אותם עיתונאים במשך
שעות; אם יכולה המשטרה לבזבז שעות
עבודה של חוקרים ותובעים על שטויות
מעין אלה, היא מידרדרת מדרגת משטרה
גרועה ובלתי יעילה לדרגה של משטרה
מגוחכת.

העורך

לא מכבר הקרינה הטלוויזיה הישראלית
סרט קולנוע ישן, שהוסרט לפני כ-25
שנה, אך לפי גושאו נדמה היה כאילו
הוא שייך לתחילת המאה. היה זה אחד
מסרטי המסחריים של ז'ורז' דה-ז'ורז',
הפגישה האחרונה. הוא גולל את סיפור
פרדתם של תיירת אמריקאית (ג'ניפר
ג'ונס) באיטליה ומאהבה המקומי (מונט-
גומרי קליפט). השניים נפרדים בתחנת
רכבת, מתנשקים בסתר בקרון ישן, כי
אשר מבחין בכך אחד משומרי הרכבת
האיטלקית, עוצר אותם באשמת „הפרת
המוסר במיתקן ממשלתי“, והופך את פרי-
דתם לטרדיז של יטורים.

יחד עם היותו סוחט דמעות, נועד אותו
סרט להיות ביקורת נגד הפוריסטאניות
והצביעות המוסרית באיטליה באותן שנים.
השבוע הסתבר, שלפחות במקרה זה
לא איחרה הטלוויזיה הישראלית את ה-
רכבת. מוסר ההשכל של ז'ורז' דה-
ז'ורז' בסרט הנ"ל יפה עדיין גם לגבי
ישראל של שנת 1972. שניים מחברי המי-
ערכת למדו זאת השבוע על גופם.

★ ★ ★

„מעשה מגונה בפומבי“
לצורך צילומי הרפורטז'ה על המשוררת
מרגרט הראל (העולם הזה 1809), שהת-
נדבה להמחיש בגופה את משמעות שיר
ריה, חיפש צלם המערכת, ישראל סמיו-
סקי, אחרי אתר מתאים לצילום רקע לי-
שורת שירה האומרת: „וקול הרכבות
חוצה את החלל“, לבסוף החליט ישראל
צילם את מרגרט על פסי מסילת הרכבת
בתחנת הרכבת הישנה של לוד.

מרגרט ניצבה מעורטלת בין הפסים
מול עדשות המצלמות, באיזור שומם וריק
שלא היה בו איש. לא היא ולא הצלם
לא הבחינו כי מהצד צפה בהם בהסתר
אחד מעובדי הרכבת. כעבור מיספר דקות,
כאשר הסתיימו הצילומים והצלם ומרגרט
(הלבושה, כמוכן) עמדו לעזוב את המי-
קום, חסמו את דרכם כ-20 פועלי רכבת
כשבראשם מנהל התחנה המקומית. הם
הודיעו להם, כי הם עצורים עד לבואה
של המשטרה, שכבר הוזמנה למקום.

„באיו אשמה?“ התעניין הצלם לדעת.
„באשמת עבירות נגד המוסר“, הודיע
לו מנהל התחנה.
הצלם והכתב שהיה עמו, הציגו בפני
מנהל התחנה את תעודות העיתונאי של-
הם, מסרו לו את פרטיהם האישיים, והר-
דעו לו, כי אין לו כל סמכות לעצורם,
מה גם שלא ביצעו שום עבירה.
כעבור כמה ימים התדפק שוטר חמו-
סבר על דלת דירתו של צלם המערכת.
הוא הורה לו לחתום על מיסמך המחייבו
להתייצב למחרת היום בתחנת המשטרה
בלוד. מיסמך זה, כמוהו כפקודת מעצר,
שוטר אחר נשלח לדירתו של הכתב ש-
ליווה את הצלם בעבודתו.

השניים הגיעו, כנדרש, לתחנת המשט-
רה בלוד. שם הודיעו להם סמל התחנה
דוד מרון (שלמד שמו שוקל 110 ק"ג
לוגרם, לדבריו), כי הם חשודים בביצוע
מעשה מגונה בפומבי.

„איזה מעשה מגונה?“ התפלא ישראל,
„הרי צילמנו את הבחורה בהסכמתה ותוך
שיתוף פעולה איתה“.

„לא חשוב“, אמר הסמל, „גם אותה
נעצור“.

החקירה נמשכה כשעתיים, נלקחו בה
טביעות אצבעות של הצלם והכתב. מר-
ז'ורז' אף ביקש מישאל להסיעו לתחנת
המשטרה לרמלה, כדי שיוכלו שם לצלמו
ולצדף את תמונתו לאלבום הפרושים.

ברמלה הוחלט, משום מה, שאין צורך
לצלם את החשודים בפשע הנורא. אחרי
שתתמו על ערבות עצמית, הסכימה משי-
טרת ישראל לשחרר את השניים עד
לתחילת משפטם באשמת ביצוע מעשה
מגונה בפומבי.

הסיפור יכול היה להשמע ככדיחה משי-
עשית, לולא היו בו היבטים עצובים.
קודם כל מסתבר, שאחרי כל הביקורת
שהוטחה נגדה במשך שנים, על חוסר כל
התחשבות באמצעי התיקשורת, עדיין אין
משטרת ישראל מבינה מה זאת עיתונות.
לגביה, עיתונאי המסקר הפגנה, כמוהו כי
מפגין מתפרע, וגם הוא ראוי למכות
אלות השוטרים. לפי אותו קנה-מידה,
צלם-עיתונאי, המצלם נערה בעירום בחיק
הטבע, אינו אלא עבריין-מין הראוי לר-
דיפה ולעונש.

הצעה מיוחדת לתקופה מוגבלת ארבעה מוצרי

SKIN BALANCE

טיפול לעור שמן או שמן בחלקו
במחיר מיוחד של

33.75 ל"י

במקום - 45 ל"י

לרוב הנשים מכל הגילים בעית עור שמן או שמן בחלקו,
המשבש אף את האפור המושלם ביותר. תכשירי סקין בלנס
מאזנים את תכולת שומניות העור ומחזירים לעור הפנים את
איזונו הטבעי. סקין בלנס משפר את רקמת העור ומחזיר
לפניך את זוהרם ורעננותם. חברת „הלנה רובינשטיין“
מציעה לך 4 מוצרי סקין בלנס, באריזה מיוחדת.

- Skin Balance Normalizing Cleanser — תכשיר מקצף לנקוי עמוק ואיזון העור.
- Skin Balance Normalizing Toner — טוניק מיוחד לעור שמן, להמרצה ורענון העור.
- Skin Balance Normalizing Gel — מרענן ומטהר את העור, סופג עודפי השומן בעור, לשימוש בבוקר ובערב.
- Skin Balance Pre-Makeup Normalizer — קצף ארוסולי המו-עלה מתחת לאיפור ומשמש כסופג-שומן בלתי נראה. האיפור נשמר רענן ומושלם במשך כל היום.
- בנוסף, מציעה הלנה רובינשטיין בכל אחת מארבעה סד-רות תכשירי הטיפוח:

Bio Clear • Skin Balance • Skin Dew • Skin Life
מערכת של שנים או שלושה מוצרים במחיר של מוצר אחד.

Helena Rubinstein

אמר האימאם של תימן על ישראל ישעיהו

אנשים

מה שהחל כשיחה מקריית בין ידידים משכבר הימים, הפך אט אט לרומן לווהט.

■ איך מגדירים אמנות? זאת ביקש לדעת מפקי הסרטים **מיכאל שוויילי** במברק ששלח לממונה על הסרט הישראלי במשרד המסחר והתיירות, **גד פואל**. היה זה אחד רי שהמועצה לעידוד הסרט הישראלי הודיעה לשוויילי כי להבא תאשר את סרטינו כסרטים ישראלים רק אחרי שייעמדו במבחן "מבחני אמנות תית וצילומית". שוויילי דרש מהמועצה להגדיר מה הם הביטויים האמנותיים שהיא דורשת מסרטים. על כך השיב לו גד סואן במברק: "אין לנו הגדרות וקריטריונים לגבי אמנות. המועצה תחליט לאחר שתראה כל סרט..."

■ לצברית '56 של העולם הזה, **אופירה ארז**, רעייתו של ח"כ **יצחק נבון**, יש אחות קטנה וכמעט אלמונית. זוהי **אריה**, רעייתו בנפרד של הזמר **איתמר כהן**. בתחילת הספורט והטלוויזיה מכירים אותה כי במאים, שהצליחה הצלחה בלתי משוערת, בהעברת מישחקי ספורט ישירים מן המגרש. הי שבוע וכתה ורדינה, לידת תל-אביב ובוגרת סמינר הקיבוצים למחמאה בלתי צפויה, שהגיעה ישירות מיוגוסלביה. **בוריס מואיק**, שדרן הטלוויזיה היוגוסלבי, שליווה לפני חודש את קבוצת הכדורסל יוגוסלביה, במישחק כנגד אינסיס וארזה שנערך בתל-אביב. לא האמין כי במאית מי מין נקבה בימה את שידור הי משחק, אותו נטל לשידור בי זאגרבי. השבוע, כאשר פגש את עורך מבט ספורט, **דן שידל** באקראי באחת מכירות אירועי ביקש ממנו בוריס למסור לורי דינה, שהיא מא. בטלוויזיה של אוניברסיטת ניו יורק, כי הסרט שלה מוצג דרך קבע כי דוגמא למופת בבית הספר לי במאים בטלוויזיה היוגוסלביה.

■ בבני מר וקורע לב פריצה בתום שידור, הבמאית הי מתחילה של הטלוויזיה **אליה שחקן**, ידידתו הקרובה של הי במאי הוותיק **ראובן מורנו**, אחרי שביום שלישי האחרון איבדה את עשתונותיה ונכנסה להיסטריה בשעת שידור מבט לחדשות. הכל בגלל מסמר קטן: בגלל טעות מצערת של עורך הפקה, **אורן שינדל**, שהחליף את גלגלי הסרטים בלי להודיע לה, התבלבלה הנערה, והיתה זו המהדורה המבולבלת ביותר של השנה האחרונה ביטלוויזיה. המגיש, **שמעון טפס**, דר עמד בקושי במשימת הי התצלומית. העורך, **חיים גלי**, סירב בכל תוקף לחתום את שמו על המהדורה. זאת לא המהדורה שערכה, הצעיר כי כעס רב בתום הפרשה, שהדיה עוד יהיה זמן רב במסדרות נות בית ההלומים בירושלים.

■ שתי ההצגות הישראיות שהועלו בניו יורק, לחיות עוד קצת, לעבור עוד חורף שבי הפקה **יונתן כרמון** ואיש חסיד היה בהפקת **יעקב אגן מורן**, סימון הופעתם ויוצאים לסיוע ברחבי ארצות-הברית. זה לא מנע מאנשי הצוות המתחרים לכאורה להשתתף ביטוי מסביבה שערך לכבודם בבני דייטש.

ועמוס מנור, נציגו בישראל של איש-הכספים **טיבור רד זנבאום**. התבדה בניגוריון בי-אונזי עיתונאי שנכח במקום: "אם כיסלו מחפש מאפיה, הוא יכול למצוא פה שתי משפחות טובות — של מנש ושל רור זנבאום."

■ מנכ"ל נתיבי נפט, **מרדכי כר** ("מוטי") **פרידמן**, שהתי-פטר מתפקידו, הגג יום אחרי החלטת הממשלה בפרשת דו"ח ועדת ויתקון, מסיבה משפחתית במסעדת אלהמברה בנס. המסיבה, בה השתתפו מלבדו גם אשתו **צביה**, ושתי בנותיו, נערכה לכבוד יום הולדתה ה-15 של בתו הבכירה. בסיום הארוחה הוגשה לשולחניו של מוטי עוגה בוערת שהוכנה במיוחד לכבוד המאורע. למחרת בבוקר פשטו חוקרי מט ההכנסה על ביתו שבצהלה.

■ מודעות ענק שפורסמו השבוע בעתונים הודו לזמר **יהורם גאון** על הסכמתו לי-הופיע בהתנדבות במופע שיערך על ידי ארגון נכי צה"ל. אמנים אחרים שהופיעו בהתי-נדבות באותו מופע, כמו **יפה ירקוני**, **שיקה אופיר** ו-**דורו דותן**, השתוממו מדוע מודים נכי צה"ל רק ליהורם ולהם לא. רק אז הסתבר שהמודעה לא פורסמה כלל עלידי ארגון נכי צה"ל. אלמונים בחי-רו להודות בשם הנכים ליהורם גאון בלבד.

■ את חברתו לחיים הכיר שדרן הטלוויזיה, **אלכס גר-עין**, לגמרי במקרה. בזמנו נשלח אלכס, לסקר את בואן של ספינות שרבורג. במסיבה שנערכה אותו לילה בבית אחד המפקדים, הכיר אחד הקצינים לאלכס. כאילו מבלי משים ר-אגב אורחא, נערה בלגית נאה שעמדה בצד. היתה זו **הלוה**, אלמנת סגן מפקד הצול-לת דקר רביסון **אברהם** (בר-מי) **ברקאי** ז"ל, ואם בנם **גיא** בן השמונה, שהיא מורה במקצועה. כאשר החליטו הי-שנים להנשא, בהסכמתו המ-לא של הון, נתברר, כי ביום שנועד לחתונה, צריך אלכס לי-שדר שידור ספורט ישיר ביטלוויזיה. אלכס הציע פתרון מקורי: להנשא בשעות הערב המוקדמות ולשדר את המשחק בשעות הערב המאוחרות, אבל ההורים לחצו לדחות את הי-שאין, שיתקיימו בחוג משי-פחתי מצומצם בטכס צנוע בי-יתר בבית הכנסת ברמת-הש-רון. למחרת היום, החתונה תתקיים ביום רביעי בשבוע הי-בא, אך את המסיבה לחברים ולידידים יערכו בני הזוג בי-רות ספורטיבית אך ורק בתום עונת המשחקים.

■ רומן אחר שהוא פריטלוויזיה מקורי יחתם אף הוא בקרוב בחתונה כדת וכדין. זה קרה בהקלטות התוכנית לא הכל עובר שעברה מן העולם. **תיקי דיין** היתה כוכבת הי-תוכנית. **יאיר אחריאלין** היה עורך הפילים של התוכנית. הי-שניים, שהכירו זה את זה מי-שכבר הימים נפגשו מחדש בי-אופן אינטימי בנסיבות די מ-זרות: הצוות מניח אותו בשמתי מפקי התוכנית ועורכיה על רקע היעדרות מעבודה. תיקי שהייתה אוון ושמעה את חברי-רי הצוות מכנים אותו בשמות גנאי: "מסכן", "מבולבל", "מור-ור" ו"שובר את הראש בקיר". החליטה לקחת אותו בידיים.

יגאל אלון סגן ראש הממשלה, עורר בתחילת השבוע שעבר גל של ניושים בנמל התעופה בלוד. אלון שהמריא לארצות-הברית, שם נפגש עם שריהחוף הי-אמריקני ויליאם רוג'רס, נפרד לפני עלותו למטוס מפקידי משרד-ובני משפחתו, נשק לצעירה שחרחרות בלתי מוכרת. היתה זו בתו.

דיין שנכתב בעקבות מבצע סיני ב-1956 — יומן סיני-אולם בטעות הודפס שמו של הספר בקטלוג כיומן מיני — מאת משה דיין. מוכרי הספרים בירידי הספרים נאלצו להודיע לקונים המאוכזבים כי דיין עדיין לא פירסם מה שאולי מסוגל להיות הרבי-מכר הגדול שהופיע איפעם בישראל.

■ הפתעה נעימה נגרמה ביום ב' בשבוע שעבר לכתב הארץ **רן כיסלון**, כאשר הופיע לאירוע משמח — טקס נישור-איה של **טובה ירקוני**, בתו של **שלום ירקוני**, בעליו של מודיעין אורח. בכניסה לחצר ביתו של ירקוני בשיכון דן, שם התקיים האירוע, ראה לי-פתע כיסלו את כתב ידיעות אחרונות **אריה אבנרי** מת-פקע מצחוק למראהו. כיסלו לא הבין מה הבדיחה הגדולה. "אתה יודע מי מארגן את הי-חתונה? שאל אבנרי. "לא". השיב כיסלו בתום. אבנרי הצי-ביע לעבר גבר שהתרוצץ עסוק כולו וחילק הוראות על ימין ועל שמאל. היה זה לא אחר מאשר מנש הגדול הלא הוא **מרדכי צרפתי** — דמות מר-כזית בסידרת כתבותיו העני-קית של כיסלו על הפשע המ-אורגן, כאשר הבחין מנש כי כיסלו, הוזעק אליי אחדים מי-אנשיו, רמז על כיסלו ולחש משהו באוזניהם. מאוחר יותר, גיגש ירקוני אל כיסלו, מחייך מאוון לאוון כחתול שגמר את השמנת, גיחך: "גו, איך אני מסדר פגישות?"

■ אח-מים אחרים באותה חתונה היו **עמוס כרמון**, כיסלון מנכ"ל אתא ולשעבר מפקדו של ירקוני במשטרה,

שוכר אנשים, קונה נשק ומי-ארגן מיפעל מלחמתי גדול, שי-יביא את הגאולה. אי, פרויד, פרויד, איפה אתה?

■ **דיוגמונר פרויד** היה ודאי גם מה לומר על הקטלוג שהוציאה התאחדות מוכרי הי-ספרים בישראל, לקראת שבוע הספר העברי, הנערך השבוע. בשבוע זה, בו הוצאו למכירה גם ספרים ישנים, הוצא למכיר-רה גם ספרו הישן של **משה**

ויטוריו קורדרו די מונטזמולו

שגריר איטליה בישראל, הנראה בתמונה עם רעייתו ובתו (במר-כז), היה השבוע אורח הכבוד בהצגת הבכורה של המחזה הרומי העתיק, "רוזנטה חורר מזה-הקרב", שנערכה ב"צוותא" על ידי צוות משחקי הפקולטה לתיאטרון של אוניברסיטת תל-אביב. בתום ההצגה הסב השגריר במסיבה עם מבצעה. בתמונה נראה גם השחקן אשר צרפתי (משמאל) ובמאית ההצגה עדנה שביט.

■ אין צורך להשמיץ את ישראל ישעיהו", אומרים יריביו של המיועד לכהונה יושבראש הכנסת, "צריך רק לצטט אותו". השבוע, ערב בחי-רתו, סיפק ישעיהו חומר למכיר-ביר למצטטיו. בראיון שהעניק לשבועון צה"ל, תיאר ישעיהו את תקופת ילדותו בצנעא שי-בתימן, וסיפר, בין השאר: "אמי ילדה 21 פעמים. פעי-מיום תאומים. מכל הילדות הי-אלה היו לה רק שתי בנות. אחת שנולדה אחרי ומתה, וי-אחת, תבדל לחיים ארוכים, שי-נולדה לפני האח האחרון... גם מהזכרים נותרו רק ארבעה. השאר מתו בגיל שנה, ששה חודשים, שנה וחצי. אחד הי-ילדים מת בגיל 6 ומותו השאיר מישקע כבד מאוד במשפחה. אותו בן היה ילד פיקח מאוד. אני חושב שאילו נשאר בחיים, הוא היה עכשיו חבר כנסת או שר בממשלה."

■ באותו ראיון סיפר ישעי-יהו על פגישה שהיתה לו עם האימאם של תימן, **האימאם יחיה**. ישעיהו עבד אז בבית-חרושת לאריגה. בו נארגו מל-בושי האימאם ובני ביתו. בי-אחד הימים בא האימאם לבי-קור ולדברי ישעיהו שאלו לי-פשר פיאותיו. כאשר הסביר לו ישעיהו מה הן פיאות, יעץ לו האימאם: "תוותר עליהן וי-או תיכנס לגן-עדן, שם ישנן הבנות הכי יפהפיות ויהיה לך טוב עם כל המוסלמים שם". על כך השיב ישעיהו, לדב-רי: "אדון נכבד, אף אחד עוד לא חזר משם כדי להגיד מי נכנס לגן-עדן ומי לגיהנום". לדברי ישעיהו התפעל השליט התימני מתשובתו עד כדי כך שהתגלגל מצחוק ואמר: "תרי-או תראו כמה פיקח הרשע הי-קטן הזה."

■ באותו ראיון סיפר ישעי-יהו גם על חלומות הילדות שלו. בין חלומותיו: "להיות איש שלטון — איש מלכות. בחלומות חלמתי שאני אצור איוה נשק, שבאמצעותו אכניע את השלטון המדכא בתימן... חלמתי שמתגלה לי מטמון גדול של זהב ובמטמון הזה אני

כדי שיוכל להתמסר להקמת החברה הפרי
טית שלו לייצוק במינהל.

לחץ על עורכי-דין

במשפט רצח

שלושה עורכי-דין, משלושה משרדי עורכי-דין
שונים, עומדים להתמנות כסגוריו של איתן חייא.
בן ה-18, בערעור שישמע בקרוב בבית-המשפט העליון.
מינוי זה נועד למנוע הפעלת לחצים על עורכי-הדין
של חייא.

פיתחת רפיח

סופחה לרצועת עזה

חוגי הממשל הצבאי ברצועת עזה הביעו
השבוע את סיפוקם על סיפוחה של פיתחת רפיח
לרצועת עזה, מבחינה מינהלית. פקיד הממשל
הסבירו, כי העברת הטיפול בפיתחת לסמכותם,
תקל עליהם לפתור את בעיות הכדורים שהועברו
מהפיתחת לרצועה.

דאור הצהרתו של השר ישראל גלילי
די כי ממשלת ישראל מתכוונת להכליל
את רצועת עזה בתחום מדינת ישראל,
יש חשיבות ראשונה במעלה לסיפוח
פיתחת רפיח לתחום השליטה של ה-
מינהל ברצועה. הפיתחת משתרעת על
אזור שהיה בעבר שטח מצרים. פקיד
המינהל ברצועה, אמרו השבוע כי ה-
פיתחת תהיה מעתה חלק בלתי נפרד
מהרצועה.

איתן חייא הורשע בבית-המשפט המחוזי ברצח.
במהלך משפטו התפטר באופן מפתיע עורכי-הדין חיים
קאזיס, שהגן עליו, בטענה של עומס עבודה.
את הערעור לבית-המשפט העליון נטל על עצמו
עורכי-הדין שמואל תמיר, שהודיע לפני זמן מה שלא
יוכל להופיע בתיק בגלל נסיעה לחו"ל. הוא החזיר
את שכר הטרחה שלקח עבור הופעה זו.
שמועות בעולם התחתון אומרות ששני
עורכי-הדין הפסיקו לטפל בעניניו של חייא
בעקבות אימים מצד חוגי העולם התחתון.
עורכי-הדין תמיר סירב להסביר מדוע הפסיק
את הטיפול בעניניו של חייא. עורכי-הדין
קאזיס היה מוכן לאשר שהיו שמועות על
לחצים על עורכי-דין בפרשה זו.

קרב יריות

בחוף תל-אביב

קרב יריות התנהל בשבוע שעבר בחוף
הים בתל-אביב, שכתוצאה ממנו נפצע לפי
חוק אדם אחד, וזאת מלי שהוגשה כל תלוי
נה למשטרה, ומבלי שפורסם דבר.
התקרית החלה שעה שקבוצת בריגנים ניסתה
להיכנס בכוח למועדון טיפאניס שבמלון דן. אחרי
שהדבר נמנע ממנה, התפתח קרב אגרופים בין אנשי
הכנופיה לבין שומרי המועדון, שהתפתח קרב יריות
על חוף הים.
למחרת חזרו אנשי הכנופיה כדי לנקום על הפ-
גיעה בהם ושוב התפתח קרב יריות, שכתוצאה ממנו
נפצע אחד מאנשי הכנופיה.
נראה שלפרשה זו, המתנהלת הרחק מ-
עיניה של משטרת תל-אביב, עזר להיות
המשך דמים.

נסיון לטרפד הלוואה

לגוש דן

הלוואה של מיליוני דולר שעמד לקבל
איגוד ערים לגוש דן, כדי להשלים את
מיסעל הזרמת מי השופכין של תל-אביב
וערי גוש דן לאגני החימצון שניכנו בראשון
לציון, מומלת עדיין בספק.
נציגי הבנק העולמי, שהגיעו בשבוע שעבר ליש-
ראל לצורך בדיקת הפרויקט, נפגשו גם עם נציגי
עיריית ראשון-לציון ובראשם עורכי-דין חנניה גיב-
שטיין, ראש העיר. הוא הודיע להם כי תושבי העיר
מתכוננים לחדש את מאבקם נגד אגני החימצון עוד
ביתר שאת.

שהקיבוץ הארצי קיבל ממשבצת קרקע להתישבות
ברמת-הגולן, וזאת בניגוד להחלטה רשמית של המפ-
לגה נגד היאחזויות קבע בשטחים המוחזקים.
עד כה לא הוקמה אף נקודת התישבות של השומר
הצעיר בשטחים, (מלבד הקיבוץ שניר, שהוקם בשטח
שהיה בעבר שטח מפורז). קבלת המשבצת עוררה
התנגדות עזה בכל רחבי התנועה הקיבוצית של מפ"ם.
נראה כי אם תרצה מפ"ם להקים היאחזות
בגוש דן לא תוכל להקימה על ידי גרעין
קיים, אלא תצטרך להרכיב גרעין מחד קיני
ה"שומריהצעיר", לפי זהות השקפה פולי-
טית, כיון שבכל קן יש מחייבים ומתנגדים
ההיאחזות בשטחים.

האיטלקים לא פעלו

למען ביקור גולדה

אין אמת בטענה, כאילו יזמו גורמי
שמאל איטלקיים את ביקור גולדה בכוכא-
רשט.

גירסה זו הושמעה, בין השאר עליידי ג'ורנאלה
ד'איטליה, מחשובי העיתונים האיטלקיים, שטען כי
הביקור הוכן עליידי ועד-השלום האיטלקי. תוך הת-
ייעצות עם ממשלת ישראל. בראשות ח"כ אורי
אבנרי. ומשלחת מצרית בראשות חאלד מוחייאל-
דין, שבאו לרומא באמתלה של הכנת ועידת בולוניה.
שמועות אלה באו, כנראה, כדי להעלות
את מעמדה של איטליה כגורם במזרח ה-
תיכון.

מוסים להשפיע

על תדי קולק

בירושלים החלה למעשה כבר המערכה סביב
המועמד הבא לראשות העיר, בבחירות המוניציפאליות
שיתקיימו בעוד למעלה משנה. בעוד מזכירים כמוע-
דים אפשריים למישרה את אלוף (מיל.) עוזי נרקיס
ואת
מאמצים לשכנע את ראש העיר הנוכחי, תדי קולק,
להסכים להציג את מועמדו פעם נוספת.

בין אלה שינסו להשפיע על תדי יהיה
גם שר-הבטחון, משה דיין, הסבור כי סיכויי
מינויו של ראש "דוני" מטעם מפלגת העבודה
דח, עשויים להפריע לפעולות שונות במזרח
העיר.

חיים לסקוב -

אלוף הנואמים

מנכ"ל רשות הנמלים לשעבר, האלוף (מיל.) חיים
לסקוב, הוא כיום אחד הנואמים המבוקשים ביותר על-
ידי המגזית היהודית המאוחדת. מקהילות שונות באר-
צות-הברית, אירופה, דרום אמריקה ואוסטרליה, מגי-
עות בקשות לשגר את לסקוב כמרצה ומתרים.
לסקוב עצמו החל באחרונה לדלל את
ההזמנות לפיכובי הרצאות המגיעות אליו.

תשקיף

אמין רצה

במילחמה נוסח

ששת הימים?

לפי גרסה צרפתית, הגורם האמיתי ל-
פירוק הידידות בין אוגנדה וישראל הוא
סירובה של ישראל לארגן מלחמת-יבוק נגד
טנזניה.

זמן קצר אחרי ההפיכה של אידי אמין, פרצו
קרבות בין צבא טנזאניה, המודרך עליידי סינים, ובין
צבא אוגנדה, בהדרכת הישראלים. אמין רצה שצה"ל
ינהיג את צבאו במלחמת ששת הימים נגד שכנתו,
כדי לכבוש את צפון טנזאניה, המפרידה בין אוגנדה
והים.

ישראל סירבה לשתף פעולה בהרפתקה
זו, למרות המדיניות האנטי-ישראלית של
מנהיג טנזאניה, יוליוס נייירירה, ועד כך יצא
קיצפו של אמין המתוסכל.

דין נוקם

בארכיאולוגים

משלחת ארכיאולוגית של אוניברסיטת תל-אביב,
בראשות הארכיאולוג הד"ר בני רותנברג, שעסקה
בחפירות ליד מנזר סנטה קתרין בסיני, בידיעת
אגף העתיקות אך ללא רשיון בכתב, סולקה באימי
נשק ונאלצה להפסיק את חפירותיה על ידי קצין
העתיקות של הממשל הצבאי בסיני.
לדעת כמה מאנשי המשלחת, הם גורשו
בתגובה על שהארכיאולוגים של אוניבר-
סיטת תל-אביב היו אלה שחתמו בזמנו על
עצומה שתבעה ממשל דיין להפסיק את
החפירות הבלתי חוקיות שלו.

סערה במפ"ם סביב

ההתנחלות בגולן

יכוח חריף נטוש עתה בתוך מפ"ם לאור העובדה

עם גולדסטאר וגולדסון לאולימפיאדה

הנהלת מפעלי הבירה בישראל, יצרני
„גולדסטאר” ו„גולדסון” מזמינה את
הציבור להשתתף במבצע „עם גולדסטאר
וגולדסון לאולימפיאדה”.

כל השולח אל ת.ד. 33150 תל-אביב 5 תוויות
של בירה „גולדסטאר” או משקאות „גולדסון”
השונים — ישתתף בהגרלה ועשוי לזכות
בכרטיס טיסה לאולימפיאדת מינכן כולל מסים,
אירוח וכרטיסים למשחקים האולימפיים.

כן יוגרלו בין משתתפי החידון מאות פרסים
נוספים.

ההגרלה תתקיים אחת לחודש.
נא לציין על המעטפות — מבצע אולימפיאדה.
בהצלחה!

בהגרלה מס. 1
זכה בכרטיס הטיסה
כהן ענוס
רח' בן-יהודה 170
תל-אביב
בהגרלה מס. 2
זכה בכרטיס הטיסה
יהודה גור-און
רח' פרנקפורטר
פתח-תקווה

הטיסות מאורגנות ע"י

הסוכנים לאולימפיאדת מינכן אופיר טורס

תל אביב, טלפון 59121 269052 ירושלים, טלפון 222777 חיפה, טלפון 663011

מכתבים

גסיפה

עד מוות

האחד במאי מת לאט. כל שנה עוד קצת. יחד עימו מתים עוד הרבה דברים ישנים וטובים שהיו שלנו פעם: שימחת עץ, אהבת-הבריות, נהרות ואגמים, פעם אחדות היתה של פועלים, של עובדי-אדמה. היום אחדותנו באה רק לישישה ימים של מלחמה.

זאב גולדברג, זכרון-יעקב

דירה

בעשר אצבעות

אני חייל משוחרר ויש לי הצעה לפיתרון בעיית-הדירה בארץ: כל דורש דירה יתנדב לעבוד פיזית בבניית דירתו. הוא יקבל שכר של פועל-בניין בתקופת זו. בכך יפתר המחסור בדיירים עובדות בענף וגם תהיינה דירות.

אני אומנם לא יכול לרכוש דירה כיום, אך אינני מסכן ואינני מרגיש כך. זו בדיוק הסיבה שאינני רוצה טובות והטיבות מאף אחד. תנו לי להשיג דירה בישישה ידי.

מוטי הוכמן, בני-ברק

מי מכיר את

האיש שבכנסת

לאחרונה סיימתי מחקר על הנושא: חברי-כנסת. תוצאות המחקר עגומות לחלוטין. מרבית האוכלוסיה אינה מכירה כלל את נבחריה, בכלל זה בני-הגזע העומדים להצטרף בשנה הקרובה לקהל הבוחרים.

יוסף גרעוני, תל-אביב

חזית נגד

היסטריה קרושה

המאבק למען השלום מתפשט ומקיף זרמים פוליטיים מכל הסוגים. אפילו בי"ח"ל ניתן למצוא אישים כאריה דולצין, הדוגלים בשלום ובהסדר עם הרוסים ואינם מהססים אפילו לשלוח את בתם ללמוד במוסקבה.

על אנשים אלה ליצור חזית אחת. אבנרי, דולצין, גולדמן, אליאב, עופר, קול, ריון, נבון ואחרים יהיו משקל נגד אפקטיבי להיסטריה הקדושה של וייצמן, בגין ודומיהם.

יונתן רוזנברג, תל-אביב

יש

ברירה

התשובה לשילטון האי-ברירה: איחוד כל תנועות השמאל האופוזיציוני, צורך הפנתרים השחורים, הפועלים המקופחים, הפרופסורים, הסטודנטים, נוער-אידיאליסטי, מתנגדי כפייה ומימסד, חיילים משוחררים ואנשי המיעוט הערבי בארץ.

מיכאל עזב ומשה פילד, קריית-ביאליק

שקר

לשם שמיים

סרבני הגיוס מוחזרים לכלא פעם אחר פעם. לעומתם משחררת המדינה כ-5000 בחורי-ישיבה משרות-צבאי מתוך גימוקי דת. איך אפשר לכבד ממשלת-שקר כזו? אייעזר פומרנק, נהריה

אכזבה

אכזבית

ביקרתי בשבת במדינת אכזיב ונדהמתי לראות מה עוללו הרשויות לפינת-חמד זו. גדרות ברזל מקיפות את המקום ו-הגשיה לים נחסמה לחלוטין.

טומא, תל-אביב

מסיכי

מי שחושב

אם מישור סבור שגירוש הבדווים מ-אדמותיהם יביא את השלום ארצה. עליו לגשת באופן דחוף לרופא-מוחות.

מאיר בלומברג, ראשון-לציון (המשך בעמוד 8)

הפלגות שיט ונופש לחופי הים התיכון

ΕΠΙΡΟΤΙΚΙ ΛΙΝΕΣ

שרות הפלגות שבועי מחיפה לוונציה בכל יום ראשון באניות המעבורת הבנויות במיוחד לתיירות ולהנאת הנוסע - "הרמס" ו"פגאסוס".

הפלגות החל מי 21 במאי

סיורי חוף בשעות היום בנמלי הביניים - לימסול, אלניה ואנטליה (טורקיה). רודוס, פיראוס, קורפו, דוברובניק, ונציה וחזרה דרך - קורפו, פיראוס, הרקליון (כרתים) ולימסול.

מיזוג אויר • בריכת שחיה • מטבח עשיר ומגוון • חנות פטורה ממכס

בלה את חופשתך וסייר במחירים נוחים לחופי הים התיכון!

סיורי חופים בני 12 יום החל מ-1370 ליי. כולל מסיים. נא לפנות אל סוכן הנסיעות שלך או לסוכנים הכלליים

אלאלוף ושות'

ת.א. רח' אלנבי 94, טל. 61757 - 613389

חיפה, רח' ביאט 6, טל. 667752 - 667753

סיווג בטיחות שנקבע ע"י מנהל אגף הספנות והנמלים "הרמס" - "פגאסוס" שנת הבניה 1930 (יג')

היריד הבין-לאומי תל-אביב 1972

ה'יריד הבין-לאומי הגדול

של תל-אביב 1972

„אדם ומעונו“

בגני התערוכה בתל-אביב

יפתח ב 23. 5. 72

במסגרת היריד תערוכת ריהוט הגדולה ביותר בישראל, מיטב חידושי הבית.

ביתנים לאומיים וביתנים כלליים מוצגים מישראל ומארצות אירופה, אמריקה והמזרח הרחוק.

ביתן תחבורה, תחרות עיצוב המוצר אדם ומזונו - תצוגת המזון הישראלי באזור בין-לאומי ססגוני.

יריד המזרח
גני התערוכה

23 במאי - 10 ביוני

מסקנות מהמסקנות של ועדת ויתקון

אחרי מבול המאמרים והמיכתבים למערכת, שהציף את העיתונות הישראלית בעיקבות פירסום דו"ח ועדת ויתקון, הגעתי לשורה של מסקנות. שאם אינני טועה, איש עדיין לא הגיע אליהן, או לפחות לא אמר אותם בפומבי:

(א) העסק אבוד. שום ניתוח פלאסטי לא יצליח לכסות על הפגמים האסתטיים שנתגלו בפניה הדשנים והשבעים של החברה הישראלית.

(ב) מקור כל הצרות שירדו עלינו הוא בחינוך ליושר, טוהר מידות, הגינות, מסירות והקרבה, שהיה נהוג בארץ-ישראל עוד לפני קום המדינה.

(ג) האחרים לחינוך הזה פשוט לא העלו על דעתם שיימצאו תמימים כמו ביבי (ד"ר ניב), שיקבלו את דבריהם ברצינות. הם לא לקחו בחשבון שתמיד יימצא איזה טיפוס יוצא-דופן, שיאמין לשקרים שלהם וינהג לפיהם. ועכשיו זה מתקנס בהם.

(ד) מסתבר (אם לא ידעתם את זה עד כה) שגם שופט עליון הוא ככל האדם. יש לו מעלות ומגדרות, כימעט כמו לכל אחד מאיתנו. בניגוד לדעה המקובלת, אין השופט טיול רגשות, וגם שיקור ליו מודרכים לפעמים על-ידי סימפטיה שיש לו לאדם זה, וחוסר-סימפטיה שיש לו לאדם אחר.

(ה) בדרך-כלל מצליח השופט להסתיר את רגשותיו, אך קורה, כמו במיקרה של השופט ויתקון, שרגשותיו מבצבים מתוך ים-הטקסט הלגליסטי.

(ו) כמו כל אורח טוב, גם השופט רואה את המדינה, ביטחונה ורווחתה תחת הכלכלית בראש דאגותיו, ומוכן למענה לעצום עין, לפעמים, מפגמים קטנים בשטח טוהר-המידות. אחרי הכל, מה זה רוח פריי של כמה עשרות אלפי דולרים — גם אם רוח זה הגיע לבעליו שלא בדרך הישר — לעומת המיליונים הרבים שאותו איש הפיק בשם המדינה, והכניס לקופתה הדלה? ובעיקר, כאשר מתלווה לעסקיו של אותו איש גיחוחם הקסום והקדוש של שיקולים ביטחוניים?

(ז) כל זה לא חדש. תמיד ובכל מדינה היו שופטים אשר העדיפו לא אחת את טובת המישטר וביטחונו על טובת החברה. ולפי עמים אפילו על טובת האדם.

(ח) להבא, כאשר הממשלה ממנה ועדת חקירה ממלכתית, עליה להקפיד יותר בי בחירת חבריה, לא כל אלוף (מיל.) יראה אוטומטית את ביטחונו ורווחתה הכלכלית של המדינה מעל לכל. מסתבר שדווקא אלופים, כמו זור, אינם מתרגשים ועושים במכנסים, בהתנפף דגל הביטחון והרווחה לאוצר-המדינה. יש ביניהם אנשים הסבורים שאפשר להיות גם ביצועיסט טוב וגם אדם ישר ונקיים. בעת ובעונה אחת. זה נשמע אולי כאבסורד גמור בנוף שלנו, אבל, רבותי, זו עובדה.

אני לא מתכוון להחזיר את הגלגל אחור ל-1948, ולבקש מאנגליה שתפרוש שוב את חסותה עלינו, אף כי גם ברעיון הזה אסור לזלזל.

אני מתכוון לדבר הרבה יותר פשוט: להכריז על חנינה כללית לכל המדינה (כולל חברי-כנסת ושרים). לסלוח לכל הרמאים, הגנבים, השקרים והפושעים, ולהתחיל את המישחק עם כלפים חדשים. לצעוק, "פוט!" להפסיק את המישחק המלוכלך, שהתנהל עד כה, ולהתחיל את המדינה מחדש.

אני לא מתכוון להחזיר את הגלגל אחור ל-1948, ולבקש מאנגליה שתפרוש שוב את חסותה עלינו, אף כי גם ברעיון הזה אסור לזלזל.

אני מתכוון לדבר הרבה יותר פשוט: להכריז על חנינה כללית לכל המדינה (כולל חברי-כנסת ושרים). לסלוח לכל הרמאים, הגנבים, השקרים והפושעים, ולהתחיל את המישחק עם כלפים חדשים. לצעוק, "פוט!" להפסיק את המישחק המלוכלך, שהתנהל עד כה, ולהתחיל את המדינה מחדש.

תיכונן ערים

ההגדרות הכי קולעות מגיעות אלי מאוחר.

שחיפה מוגדרת על-ידי פרנקופילים כ"עפולה-סור-מארד" שמעתי כבר מזמן. אבל אתם ידעתם ששפולה מוגדרת על-ידי אדריכלים כ"העיר היחידה במדינה שכל הבתים שלה נמצאים מחוץ לעיר"?

אני לא ידעתי, ורק השבוע שמעתי את ההגדרה מפיו של ידי. משהו כאן לא בסדר עם אמצעי-התיקשורת!

מונולוג של אדם חושב

תראה, אני לא מתעניינת בפוליטיקה, ואני גם לא מתמצאת בשטח הזה, אבל שישלמו לי לא הייתי מוכנה להיות ברוסיה, או בכל מדינה קומוניסטית אחרת מאחורי... נו, איך קוראים לזה? ... מאחורי מסך-הברזל.

בשבילי חופש-הפרט זה דבר קדוש. אני לא מוכנה שיגידו לי מה לחשוב ומה לעשות, וברוסיה שוטפים לאנשים את המוח כל יום בעיתונים, ברדיו, בטלוויזיה, וסוטי-מים להם את הפה.

אני לא אומרת שהעולם החופשי הוא מושלם. לא! אבל לפחות הוא חופשי.

בדמוקרטיה, — אפילו אצלנו — אדם יכול לעשות מה שהוא רוצה, אני למשל, מאור אינדיווידואליסטית מטבעי. זה מתיבטא בכל. בדרך-המחשבה שלי, בלבד, בריהוט, בסיגנון — הכל!

בבוקר, אחרי שבעלי יוצא לעבודה, אני קמה לי מתי שמתחשק לי, ומתחילה את

שה, של "תנובה", בעלת אחוז גבוה של סידן המחזק את עצמותי. אחרי ארוחת-הבוקר אני מדיחה את ה-כלים ב"סוויף" בעל הומר קולואדי, המור נע חדידית-יתר לעוריהדיים מחד, וספיר גת שומן חזקה מאידך. אני ממש נהנית לשטוף את הכלים ב"סוויף". מעט סוויף מהול במים / ושימחת הנקיון עד לב ה-שמיים / בחיי!

אחרי-כך אני שוכבת לנוח על ספת "הזורע", מעוצבת בסיגנון מודרני עתיק, פותחת את התוכנית "לעקרת הבית", מד-ליקה סיגריה דלת-ניקוטין, בעלת פיה אלי-גנטית, ועוברת על העיתון הנפוץ במדי-

צעקה כאב

השבוע הגיעו אלי בדואר 12 קריאות ולחשים של זעם חנוק, מרוח בצבע פיזי נאיבי, כפי שהמשוררת החותמת בראשי התיבות 7.2, מכנה את שיריה. ומאחר ואני מוצא בהם צעקה אמיתית של כאב ועוצמה רבה, אני רואה זאת לחובתי לחלק עימכם את החוויה שעברה עלי, על-ידי פירסום ארבעה שירים של המשוררת ה-אלמונית:

לו היית לחם

לו היית לחם — היו מברכים אותך מדי יום. לא היית יין — היו מקדשים אותך מדי שבוע.

לו היית ירח — היו נושאים אליך מבט. לו היית שמש — היו אוספים אותך במראות.

לו היית אניה — היו מניפים עליך דגלים. לו היית ים — היו כותבים עליך שירים.

לו היית חתול — היו מפחדים ממך עכברים. לו היית כלב — היו בורחים ממך חתולים.

לו היית פרח — היו קוטפים אותך בעדינות. לו היית עץ — היו מציצים מעליך ציפורים.

אבל את רק זונה... את רק זונה שאין מברכים ואין מקדשים. את רק זונה... את רק זונה... את רק זונה בסך הכל!

בית קלון, בית בושת

בית בושת — בושת, אדוני הנכבד כי לא למדת עדיין להסמיק!

גם אנחנו רוצים לדעת

מר דוד שחם, עורך "אות", פירסם לפני שבועות אחדים מאמר נגד קלות העונש שהוטל על קצינים בכירים בצה"ל בעקבות פרשת פיתחת רפיח ועל פרשת פיתחת רפיח עצמה. לשכת מפלגת העבודה קיימה דיון חריף במאמר, ביוני מתו של שר הביטחון, אשר טען בין השאר ש"הדברים נכתבו מ"תוך אי ידיעת העובדות". גם סגן שר התחבורה, גד יעקבי, תקף את עורך השבועון, "אשר" פירסם מאמר בעל חשיבות ציבורית גדולה בלי ידיעת העובדות.

מתוך טענות קשות אלה ניתן להבין שאילו ידע מר דוד שחם את העובדות, אילו שמע אינפורמציה מפי שר הביטחון, הי-רמטכ"ל והקצין הבכיר מאד שאת פיטוריו הוא תובע — אין להניח שהיה כותב את מה שכתב. טיעון מעניין מאוד. ומה איתנו? מה עם הציבור הרחב?

הזמנה לעוגה

זה לא נכון! זה לא נכון ששום דבר לא בסדר במדינה הזאת. יש דברים שהם בסדר גמור. עוגות, למשל. לא כל העוגות, כמוכן, אבל בתל-אביב, ברחוב אבן-גבירול 85, בקונדיטוריה "עדיית", המנוהלת על-ידי צמד האשפים טיבי דגן ופאול כרמון, אפשר להשיג עוגת קרם אחולמניקית ששמה "קראמל", שכמה ניתן לטעום רק בווי-נה, אולי, שככה יהיה לי טוב.

אני רק יכול להגיד לכם דבר אחד: הקאראמל של "עדיית" שווה נסיעה מיר-מנתניה, ואולי אפילו מחדרה.

מכתבים

(המשך מעמוד 6)

● קוראים מגיבים על כתבתו ב"אחוזת", מלחמת ההתשה של נגד גיורא נוימן.

שתי פנים

לצדק

גיורא נוימן ומוטי פרידמן. ש. יות שהתפרסמו לאחרונה. מה הבדל בין השניים. האחד נכלא טוהר... ואני עוד ממשיך לקוות צדק אצלנו.

ישראל וארדייק,

רעיון ציוני

בשמה כבוש

תורה מקרב-לב על הכתבה ש אישיותו ובמאבקו של גיורא נוי צעיר האמיץ שמסרב לשרת את הציוני בשטחים הכבושים.

ישראל אלכסנדר,

אלוף המיצנפת

טוראי בריתוק

לשראיתי את התמונה של ע עם הרמטכ"ל וגילי, השתגעתי פעם חבשתי בבסיס את הכובע

מכתב השבוע

תחתוני

אינני נמנה עם אלה המב מר גורלו של גיורא נוימן. מבין על מה ולמה נזעקו כי יפירנפש מקצועיים המבקשים רו מן הכלא בטענה של חו מצפון. לדעתי ראוי הכחור למנת חלקו וליותר. וכי מי ביקש ממנו מצפון? מדוע אינ להסדר בלי הלוקסוס הזה כו נו!

אינך רוצה ללכת לצבא? זה לא בושה. תצהיר שאתה דתיה וגמלנו. אינך בחורה תירשם באיון ישיבה במאה תתלה תחתונים שחורים על ג ביום העצמאות ותיפטר מכל שיש באופן אוטומטי. לא בא הירשם לישיבה ואין לד ח שחורים? תקים מפלגה, תי

אלוף רחבעם (גאנדי) זאבי, והרס" שהכובע יושב עלי כמו מיצנפ והכנים אותי ל-14 ימיריתוק. חיים כלילה,

אלוף במיצנפת
למה הוא כן ואני לא?

מקום

חנייה

את המכונית התקועה הזאת צ

20 CLASS A CIGARETTES

KENT

WITH THE FAMOUS MICRONITE® FILTER

איזה רגע נאה להנאה מהטעם המרענן של קנט

קופסא קשה. קינג-סיי, באורך 100 מ"מ ובטעם מנטול

למד לשיר ולנגן

במכון להכשרת זמרים/ות וגיטריסטים הכנה לבחינות כניסה ללהקות צבאיות, ארגון הופעות ופסטיבלים לקידום זמרים צעירים בהנהלת

צבי כספי

בפרטים:
מכון הזמרים
הירקון 15 טל. 58184
תל-אביב

אולפן גרג (בריקמא)

פותח ב-14.5.72 קורס ל-

קצרנות

עברית ו/או אנגלית
הצלחת מובטחת! פרטים:
ת"א: גורדון 5, טל. 236209
או "ידעפון", טל. 252425

הנהלת חשבונות בירושלים

(בפיקוח משרד העבודה).

NATIONAL. כתיבה במכונה — חודש!

ביה"ס "הפקיד", י. פורמן, בצלאל 18.
פקידות כללית — 4 חודשים!

ביטוח שנתי לטלוויזיה

— 30 ל"י

כולל מנורת המסך, כולל מיסים
סיגנל

אלקטרוניקה
רח' החשמל 4, תל-אביב,
טל. 615362, 625459

בגדי חוף

ובגדים לשעות הפנאי, לגברים ולנשים,
מבד פרוטה (Walk Frottier) מרוקם,
קליל, רך ונעים! • בדיגום רענן!
מרווה-אפנת המרווה!

תעשיות מרווה ירושלים בע"מ ת.ד. 128 טל 02-65125 • ירושלים

פרסום פ.ב.ס.

תמונת השבוע כניסה למקום קדוש

ק. מה שמעניין זה אם הנהג
סוף מקום לבית-כנסת או לא.
סמואל זרובשנקו, יפו

צלום הקורא זרובשנקו, המראה
שעלתה על עץ הנושא את השלט
הבאים לבית הכנסת... רכישת
לימים הנוראים" — ראה גלוסה.

ס מצפון

זה ותדאג שבהסכם הקואלי-
ציה סעיף הפוטר אותך מ-
באי עלי-סמך נטיות בלתי
לכיבוש לחיילים כובשים.

לך נטיות פוליטיות. חרבן
לחנו של הפסיכיאטר הצבאי
אתה סובל מעצירות או חר
גורל הקאריירה שלך כקבלן
בשטחים-המשוחררים? בקש
או מאחותך או מידידתך ל-
באופן בלתי אמצעי עם שר-
כדי לפעול לשיחרורך.

כך, כך או כך, אך בשם
עשה משהו! רק תפסיק ל-
לנו את הביצים עם המצפון
שלך! אנחנו בני-אדם עסיר
נחנו!

מ. יואש, תל-אביב

זו

מה?

צעירים ביקשו מיקלט מדיני ב-
וכל שובניסט בישראל נזעק.
יהודים שאינם רוצים לגמור את
בכלא צבאי כמו גיורא נוימן,
מ מיקלט במדינה נייטרלית, אז

משה פריי, ירושלים

הכל מותר!

מי?

מסכים עם השופט ויתקון. מרדכי
יכול להמשיך ולכהן כמנכ"ל
פנ. אם דינשטיין יכול להיות
ידיין יכול להיות שר ויצחק
יכול להיות חבר-כנסת. הכל מותר

נתן אברהמי, לוד

ראים השותפים מכתבים
בקשים לנפח אותם בקצרה.
שות תינתן למצרפים תמר
למכתביהם.

מסגרת לימודים נעימה בבתי המדרש למורים וגננות

בוגרי תיכון

ההוראה קוראת לכם
הכשירו עצמכם במקצוע משתלם.

נמשכת ההרשמה

לשנת הלימודים תשל"ג

תנאי הלימוד

- * שכר לימוד: סימלי 12.5 ל"י לחודש — בבתי המדרש ללא פנימיה.
- * מענקים כספיים, הלוואות נוחות ותמיכות אחרות — בבתי המדרש עם פנימיה.

תנאי העבודה כמורה (לאחר ההסמכה)

- * מקומות עבודה רבים בכל רחבי הארץ.
- * 8 חודשי עבודה בשנה.
- * תנאי משכורת משופרים (ההולכים וגדלים).
- * אפשרויות רבות להגדלת ההכנסה.
- * השתלמויות שוטפות ע"ח העבודה.
- * זאת ועוד תנאים נוחים רבים אחרים.

בדבר פרטים והרשמה פנה אל אחד מבתי המדרש הקרובים למקום מגוריך בתחום ההוראה המעניין אותך.

רשימת בתי המדרש למורים וגננות, אפשר לקבל ע"י פניה בכתב למשרד החינוך והתרבות, המחלקה להכשרת מורים, רח' יפו 19 ירושלים.

משרד החינוך והתרבות / המחלקה להכשרת מורים.

סיקורת

ארבל לא התיימר לתת בסיפרו את ההיסטוריה המלאה של עם ישראל, אלא נקודות-מוקד בלבד. אולם המסיים את הספר, אינו יכול שלא לחבות, מדוע נדר מה היה לו שההיסטוריה של עמ"ישראל היתה כל-כך משעממת. כאשר לעס אותה בסיפורי ובתיכון. לפתע, מתגלה שהיא בעי-צם סיפור מרתק.

ארבל לא הסתפק, בסיפרו, בהעלאת

נפתלי ארבל

ארבל 400 שנה ב'108 עמודים

4000 שנות היסטוריה על-פני מאה עמ"י דים. הוא המשיך את מחשבתו עד הסוף: לאותם שגם מאה עמודים הינם יותר מדי, צירף בסוף הספר תקציר של התקציר. ריכז את ששרת המאורעות החשובים בתולדות העם בשלושה עמודים נוספים.

הישנים והטובים

"זה נפלא, זה מקסים, זה גרש" ויו"ן — קטעים מתוך פס קול. תוכנית טלוויזיה המוקדשת לזכר ר"ו של ג'ורג' גרשווין עם ג'ק למון, פרד אסטר, לסלי אונגס, מיט נרו ועוד. דייבוק — 2009.

יתכן מאד שבני 20 נמטה מתחילים היום למוסיקה של ג'ורג' גרשווין כאל

מוטי כהריב

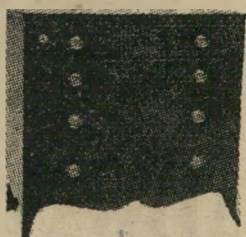
מסעות הדגים

"מוסיקה קלאסית". אם אמת הדבר, הרי זו מחמאה למלחין היהודי שהיה בודאי גדול חרשי-הפזמונים של אמריקה במאה שלנו. כי פירוש הדבר, ששיריו יכלו לזמן, לשינוי האופנה ולכל מהפיכות הקצב.

דבר זה מסתבר מעל לכל ספק מתוך תקליט זה. הלוקח כולו מפסקול תכנית טלוויזיה מפורסמת מאד באמריקה. בכל פעם ששומעים מחדש את מדרגות לגן עדן, האיש שאהבתי או קצב מקסים מת-עוררת מחדש ההתפעלות מאוצר הדמיון הבלתי נידלה של גרשווין, והתקליט ה-עובר ביעף על קטעים מן היצירות ו-השירים הבולטים ביותר שלו. מהווה בודאי מחווה נאה במיוחד לזכרו. הזמרת הכושית לסלי אונגס שהי-הפליא, פרד אסטר, למרות גילו, מדגים עדיין מה פירוש הדבר לזרוק פזמון מן השורול, וכאשר ג'ק למון קורא קטע מזכרונותיו של פול וייטמן על נגינת הבכורה של הראפסודיה בנוסח בלו קשה להישאר אידיש. מומלץ, בעיקר למי ש-מעוניין בגרשווין מתומצת ומרוכז.

עברית מדוברת לא נורמלית

נאות דן בן-אמוץ ונתיבה בן-יהודה

קומודה

עיוני! ביטוי חיבה. סינונימים: חביבי; יח עיני; רוחי; מותק; בובלה; קצלה. "עיוני, את רוצה לאילת? נסע לאילת. אין בעיות." * "תעביר את המלח, עיוני." * א: "אני רק רוצה לדעת אם אתה אוהב אותי." ב: "ודאי שאני אוהב אותך, עיוני."

נירת ש' כל הניירות, המכתבים, הטפסים, ה-תיקים וכדומה, הדרושים לצרכי הביורוקרטיה. "לקחתי מזכירה שתתעסק עם הניירת. אין לי כוח לזה." * "למה אני צריך לכתוב לך מיכתב? בשביל מה לך כל הניירת הזאת? לא מספיק טלפון?"

דחוף צפוף, לחוץ, דחוק. "דחוף לו בבית. אין לו מקום משלו." * "הייתי צריך להגיע באופן דחוף לעירייה — לקחתי ספיטל. אני לא אוהב לעמוד דחוף באוטובוס."

נפל פ' הזדמן, נקרה, מצא. "יש לה יותר מול משכל. נפלה על בעל נהדר." * "שנה החליף מקומות עבודה עד שנפל על הגיב הזה, ועכשיו הוא בשמיים."

שלא נדע! / שלא נדע מצרות! ביטוי שמשמעותו: חס וחלילה, אוי ואבוי, רע מאד, אינני מאחל לך חוויה מעין זו. א: "נכנס הביתה — מישוה בתחתונים קור פץ מהמיטה של אשתו. רץ אחריו למרפסת — נפל למטה ונקע רגל." ב: "שלא נדע מצרות." * "בוויאטנאם התגלה יתוש, שהעקיצה שלו גורמת למוות מיידי, שלא נדע."

נדעני (1) משתייך לגדנ"ע (יחידות גדודי הנוער) בצה"ל. (2) ציון גיל צעיר. "חיתיאר מהג"א ומסתובב עם גדנ"עיות ה-חרמן הזה!"

אמרתי — אמרתי! מיבנה מיוחד זה מביע בעברית מדוברת, בצורה התמציתית ביותר, יחס של פאטאליזם לגבי עובדה שיקשה מאד לשנותה. עצם הכפלת הפועל מציינת, כי את הנעשה אין להשיב. הדבר אמור לגבי כל פועל, ובמיקרה ספציפי זה פירושם גם כיבוד הסכם או התחייבות.

"הלך — הלך!" * "יתרג — יתרג!" * "הבטחתי — הבטחתי!" * "רוצה — רוצה." לא רוצה? לא צריך!" * "הפסיד — הפסיד!" * "הצליח — הצליח!" * "יסכים — יסכים!" לא יסכים? לא יסכים!"

לעיתים קרובות מלווה ביטוי מעין זה ב"מה אפשר לעשות?" "ככה זה", "זהו זה", "אין מה לעשות" וכדומה. למשל: "אמרתי — אמרתי, תן, אין מה לעשות." או: "הפסיד — הפסיד. זהו זה."

החגירה שלנו, כפי שניתן להוכיח מן המור-באות, אינה מדויקת. אבל כתבנו — כתבנו. מה אפשר לעשות?

לרגלי משוררים. זה תמיד מעודד יותר מלראות שחקנים פותחים בוטיקים.

ספרים

נויעקב אבינו

עד נודינת ישראל

"המנורה הגדולה" — נפתלי אר-בל — הוצאת "ביבלוס", 108 עמודים.

הצרה העיקרית עם ההיסטוריה של עם ישראל היא, שהיא אולי מרתקת מאד — אבל ארוכה מדי. בימינו, אפילו ספר הר-תפקות מצויין אסור לו שיתפשט מעבר ל-400-500 עמודים. מי מסוגל לעמוד ביותר מכך?

פיתרון מעניין לבעייה הציג עתה הסר-פר והעיתונאי נפתלי ארבל. בעמוד הרא-שון כבר נמלט יעקב — היהודי הנרדף הראשון — מזעם עשיו אחיו. בעמוד האחרון — הסתיימה מלחמת-העצמאות. ואם לזכור שכמחצית מ'108 עמודי הספר הינם תמונות, אי-אפשר שלא להסכים לחוקי-הברזל של עולם הפירסום המודרני: "אין סיפור שאי-אפשר לספרו בעשר שורות."

סיקורת

"אל תספור לאשתך מה עוללו לך הני-שים שהיכרת לפני שהתחתנת. זה רק יכניס לראשה רעיונות חדשים." **סשה גיטרי**

תיאטרון

קווים לדמותם של

נחזות שטרם נולדו

"אינה גורפינקל חוזרת" ו"אצל מיקולינסקי", הפקת יצחק ש-לח — מרים ברנשטיין-כהן, ב-מת צוותא.

ההרגשה הראשונה האופפת מי שבא לראות שני מחזות-מיני אלו של אברהם רוז"ל, היא מבוכה. וכי כיצד אפשר לדון שני אנשים, שהיו קרובים בחייהם למי שנחשב כאחד המוכ-שרים במחזאים המקוריים, שנקטל בעודו באיבו?

אינה גורפינקל חוזרת הוא נסיון לתאר את שקיעתה של שחקנית דגולה. קשורה בזכרונות תקופת השומרים וטרם מלחמת העצמאות, באנשים כאלכסנדר זייד וירמי בוגדנוב, השייכים לגבורת העבר, כשם שזוהרה של השחקנית אינה גורפינקל שייך לעבר. אלא שלא נותר זכר ממשי לגדולתם של שלושת האנשים האלה, חוץ מרישום חיצוני, מפורטט אמנם בקווים עדינים, ומבוצע היטב בידי מרים ברנ-שטיין-כהן ויצחק שלח. היטב, אבל לא מספיק.

לעומת זאת, אצל מיקולינסקי נועד ל-היות מעין קומדיה אנושית עצובה. על אם שתלטנית, הרוצה בכל מחיר לקנות נעליים לבנה אצל מיקולינסקי, אך ורק משום שזה המקום היחיד בו היא מסוגלת לרתק את תשומת-לבו למשך עשר דקות. ואפילו אם היא עולה שם על עצביו. אמנם, גם כאן מסתובב רעיון ועיר סביב עצמו, ומרים ברנשטיין-כהן נראית אידי-שע מאמע כל-כך אופיינית וכל-כך ייגטע, שבא חשק לבכות. לעומת-זאת ליצחק שלח יש כמה התפרצויות היסטוריות מצ-חיקות בהחלט, המוסיפות מימד נוסף, המחמא למחזון זה.

אחת התכונות האופייניות לישראל ה-קטנה, לטובה ולרעה גם יחד, היא הזכרון הקצר של תושביה. פלוני עלול להיות כוכב מיספר 1, כשבאותו שבוע מדפיסים אותו בעיתון, משמיעים אותו ברדיו, מש-קפים עליו בטלוויזיה, ומציעים לו את כל השקספירים בהבימה הוא נוסע ללמוד לשנה. הוא חוזר, ואף אחד לא אומר לו שלום בחוב. לגבי ועדות הרפרטואר, הוא כימעט אלמוני.

אחד מאלה שנסע וחזר, וסירב להשלים עם הגורל, הוא מוטי כהריב. בפעם שעב-רה קפץ לארץ, בחופשת-לימודים מאר-צות-הברית, הוציא ספר שירים **דגים ידברו אלהב**, שיחק תפקידו בבכתיאי וחזר ללימודים בארצות-הברית. עכשיו, הוא עומד להוציא לאור ספר שירים חדש, בשם מסעי הקודש שלי.

יצחק שלח ומרים ברנשטיין-כהן גיבורים ואידישע מאמע

"תבלינים" — פרנק סינטרה
ג'וניור — דינברק, 2003.

מן הצלילים הראשונים בתקליט, ברור שפרנק ג'וניור מנסה לשיר כמו פרנק סינטרה. ואם כי הוא רחוק עדיין מן הליטוש המושלם, מדרך ההיגוי ומן הכשרון הנדיר של אביו למצות את מקסימום מכל מילה ומכל צליל שבשיר, אין ספק שהבן נמצא בדרך הטובה.

יש לו קול עמוק ונעים מאד לאוזן, הוא משתדל להעניק לשיריו אותה אווירה קלילות אינטימית שהיא סמל מסחרי למשפחת סינטרה; והשוב מכל, הוא בחר

זמריאב סינאטרה
העץ פראנק

זמריבן סינאטרה
התפוח פראנק

לעצמו שירים בטעם מעודן, שירים שי תענוג להאזין להם — תהיה האופנה אשר תהיה.

בסופו של דבר, קצת קשה למצוא מלחינים העולים על מישל לגראנד, ג'ורג' גרשון או סרג'יו מנדס. אפילו שני השירים שכתב הזמר עצמו — האחרון בי וליקה שחור — אינם נוסלים מן הקונקרטיזציה, וזה כישרון שאין לזלזל בו.

לא פחות מחוכמת מן הרפרטואר, היא בחירת התזמורת והמעבדים. נלסון רידל, שסיפק את הרקע לרבים מתקליטי האב, הוא תמצית המקצועיות המושלמת של המעבד האמריקאי, מלא המצאות והברק, אבל תמיד ברוח השיר ואף פעם לא למען הבלטה עצמית.

בסך הכל — חווייה נעימה. זה עדיין לא פרנק סינטרה סינור, אבל מי ש־אינו רוכש תקליטים כדי להאזין להם, העתק של מצעד הפזמונים, אלא נהנה מפזמונים טובים בביצוע טוב, לא ית־אכזב.

BROADWAY 100: טעמו של העולם הגדול.

בשורה אחת עם הסיגריות המפורסמות ביותר בעולם.

סופר קינג סייז. תערובת אמריקאית.

מיוצרת ע"י דובק מטבק עשיר ומעולה.

פרסום ד"ר יעקבסון

הנדרון

כ אשר נדון גיורא נוימן בפעם הראשונה ל-35 ימי מחבוס בכלא צבאי, בעוון סירוב להתגייס, הת- ייחסתי אליו כבילדול. אמרתי לעצמי: עוד גיבור כניו, המבי קש דהשיג קצת פרסומת לעצמו ולקבוצה פו- ליטית, שאיני מכבדה ואיני מחבבה. בוודאי יישבר אחרי כמה ימים. כבר ראינו גיבורים כאלה.

כאשר נכנס גיורא נוימן לכלא בפעם השניה, אמרתי לעצמי: נו, נראה אותו. כל חבריו כבר נשברו. כמה זמן עוד יחזיק זה מעמד? כאשר נכנס גיורא נוימן לכלא בפעם השלישית, הר- גשתי שאני מתחיל להתחייס אל הנער הזה אחרת. אמרתי לעצמי: נכון, אני מתנגד לדעותיו, אבל טוב שיש עדיין צעיר המוכן לסבול בעד דיעות כלשהן. כאשר נכנס גיורא נוימן לכלא בפעם הרביעית, רחשתי לו כבוד. יש צורות שונות של אומץ-לב, ואחת מהן מתגלה במלחמת-היחיד של אדם הנמצא לבדו בכלא, רחוק מן ההמון הסוער, יום אחרי יום, לילה אחרי לילה, בודד בדיעותיו.

כאשר נכנס גיורא נוימן לכלא בפעם הח- מישית, הוא איזן אותי להתמודד עם בעיותיו. הוא הכריח אותי להתווכח עם עצמי, לחשוב מחדש על כל הסוגיה של סרבנות-גיוס. אעשה זאת כאן.

ה ייתי בן 14 כאשר הצטרפתי לאירגון הצבאי הלאומי. העולם היה אחוז בולמוס של אלימות. בארץ שלט שילטון זר, שחסם את שעריה בפני פליטי-הרב. התאמנתי בנשק, והייתי מוכן להשתמש בו. לא עלה כלל על דעתי לשאול אם השימוש בנשק הוא מוסרי או לא. לא רק מפני שהייתי צעיר מדי, אלא גם מפני ששאלה זו נראתה מגוחכת בעולם של נאצים ופאשיסטים, מחנות-ריכוז ורצח המוני.

אמרתי לעצמי: בג'ונגל, אתה חייב להיות חיות-טרף.

אולם כעבור שנים, בפרוס מלחמת תש"ח, כאשר הצטרפתי לגדודי ההגנה, הודקרה השאלה העקרונית במלוא חריפותה.

או כבר הייתי משוכנע כי המלחמה בין שני העמים השמיים היא טרגדיה היסטורית, וכי גורלנו הלאומי מחייב ברית בין התנועה הלאומית שלנו והתנועה הלאומית הערבית.

אם כן, האם היה מותר לי לשאת נשק במלחמת-אחים זו?

וכורני שישבתי בדירה תל-אביבית, בחברת כמה אנשים חכמים שבידתי את דעתם, והירהרתי בקול רם: ראשית, המלחמה היא מלחמת-מגן. לא חשוב איך מתחלקת האשמה ההיסטורית למצב שנוצר. כרגע, הציווי העליון הוא להגן על היישוב, על החיים, על הגוף הלאומי. אנשים חיים יכולים להיאבק למען השי- לום. המתים שוב אינם זקוקים לו.

שנית, מי שרוצה להשפיע על הציבור, מוכרח להתחלק בגורלו. אם נישאר היום בבית, כאשר חברינו מתרפים את נפשם לילה-לילה, איזו זכות ואיזו יכולת תהיה לנו מחר להטיף באוזניהם לגישה מדינית אחרת?

דווקא הזוהם לשלוש צירי ההוכחה שאינו פחד, שאינו רכוב, שאינו "תבוסתן". עזיו לדבת בראש, להיות חייל יותר טוב, לזחם יותר אמיץ. עברו הקרבי צריך להשתיק ולבייש את השוביניסטים הגרוד ביותר.

שלישית, המאבק על נפש האומה מתנהל בכל מיסגרות החיים של האומה. באומה דמוקרטית, שיש בה שרות צבאי כללי, הצבא הוא אחת המיסגרות הלאומיות ביותר. האם מותר לאנשיהשגשום נטוש מיסגרת זו, ולמספרו ביד מחרחרה-המלחמה? האם דא יביא הדבר לכריתת תהום בין הצבא ובין מחי- נהיהשגשום — תהום הרתיאסון לשניהם?

ע ברו מאז קרוב ל-25 שנים רבות-הפוכות, אך לא שיניתי את דעתי זו.

אני מכבד ומקיר פאציפיסטים, אך איני מקבל את תורתם — לא מבחינה מעשית ולא מבחינה מוסרית.

איני סבור שמעשי הוא להתייצב ללא נשק מול כוחות-הרשע, החמושים בכלי-משחת. איני סבור שמוסרי הוא לפרוק את נשקם של בני-אור, כי הדבר יביא בהכרח לשילטון בני-חושך. (אני יודע שאמיתות אלה סולפו ועוותו פעמים ללא- ספור, כדי להצדיק מעשינוועה שבוצעו בשם ההגנה על הטוב והנאצל. אבל סילופן אינו פוסל את אמיתותן.) איני פוסל רק את דרכם של סרבני-המלחמה, המתנגדים לכל מלחמה, אלא גם את דרכם של סרבני-גיוס, המת- נגדים למלחמה מסוימת.

במדינה דמוקרטית, לכל אזרח ישנה האפשרות לשנות את מדיניות הממשלה. הקלפי פתוחה בפניו. אם ילכד סביבו אש שותפיר-לדיעה, אם יאבק בעקשנות ובאומץ,

שמעבר לגבול — וממילא גם למחרת-המזל — כמה שלנו. לא החולשה תביא שלום.

ש יקולים אלה נוגעים למישור המדיני. אך מה בייחס למישור המוסרי?

לפי חוקי ישראל, כפי שפורשו בפסקי-הדין של כפר- קאסם, רשאי וחייב כל חייל לסרב למלא פקודה שהיא בלתי-חוקית בעליל. שום מפקד אינו זכאי להכריח חייל לבצע מעשה, שעליו מתנופף הדגל השחור של פשע- המלחמה.

נוכחיתם של אנשים בעלי תחושה מוסרית מפותחת ביחידה שזי צה"ל היא הערובה הטו- בור ביותר לכך שאותה יחידה לא תבצע מעשה כזה.

אך מה בדבר ההשתתפות במעשה שאינו פשע-מלחמה, אך הנוגד את מצפונם של רבים וטובים? האם צריך אדם לשרת בשטחים המוזקקים, כאשר הוא מתקומם בכל נימו נפשו נגד תפי- קירו כקלגס כצבאי-כבוש?

אני סבור שצה"ל ינהג בתבונה, אם יאפשר לצעירים כאלה לשרת בתחומי ישראל, בוודאי אין להכריח חייל לצאת להתנחלות מעבר לגבול, בניגוד להכרתו. דומני כי כבר עתה נוהג צה"ל למעשה עד פי כלל זה, תוך כיבוד מצפונם של חילדים המקבלים עד עצמם את עול השרות הצבאי, אך הרוצים להישאר שלמים עם עצמם.

ג יורא נוימן אינו מסתפק בכך. הוא מסרב לשרת בכלל בצה"ל, גם בתפקיד לא-קרבי בשטח ישראל, בטענה ששרות כזה משחרר חייל אחר לשרות בשטח כבוש.

אולם גיורא נוימן אינו רוצה להשתמט. הוא מוכן לתת למדינה שלוש שנים של חייו, בשרות לאומי ללא תשלום, בלא מדים.

אני מתנגד לגישתו ודריעותיו. אולם אני מושוכנע שיש לקבל את הצעתו.

הייתי יכול לעשות לעצמי מלאכה קלה, ולומר: במה נופל גיורא נוימן מאלפי בחוריי-שיבה, המחייבים את הצבא והמלחמה, אך המשתמטים משרות בעיקבות קנוניות בזוויה עם השילטון?

במה נופל מצפוני של גיורא ממצפונן של רבבות בנות "דתיות", הטוענות כי השרות בצה"ל ישחית את המוסר שלהן וישבש את אורח-חיייהן?

כל עוד יש במדינה אף אדם אחד, זכר או נקבה, המשוחרר מגיוס עד פי נימוק כלשהו של פוליטיקה או מוסר, זכאי גיורא נוימן לשיחרור אף הוא.

א כל אינני רוצה ללכת בדרך קלה זו — נכונה ככל שתהיה.

אני רוצה ללכת בדרך אחרת. אני אומר: הנה צעיר, שהוכיח בצורה הקשה ביותר שאינו משקר, שאינו מעמיד פנים, שאינו מבלף, חמש תקופות מחבוס, 175 ימים ולילות בכלא צבאי — התייכן הוכחה מרשימה יותר לעומק רגשותיו ולכנות מצפוני של גיורא נוימן?

מי שעבר את זה — קנה לעצמו את הזכות שיובכדו את רגשותיו ומצפוניו.

אין זה משפיל את צה"ל, "להיכנע" לעקשנותו של צעיר זה. יש, כניעה" שיש עימה כבוד.

מי כמו צה"ל מעלה על נס את אומי-הלב? מי כמו צה"ל מעריך דבקות למשימה? מי כמו צה"ל מכבד כוח? סבל? מי כמו צה"ל מכיר בחשיבות המצפון וההכרה של הפרט?

אילו גידה גיורא נוימן את כל התכונות האלה, וכאותה מידה, בשרות צה"ל, היה זוכה כצל"ש וביחצית-ידיו של הרמטכ"ל.

כשהוא מגלה אותן נגד צה"ל, אין זה צריך להפחית את הכבוד שצה"ל רוחש להן תמיד.

צה"ל יכבד את עצמו, ואת הערכים שהוא מכוסם עליהם, אם ישחרר את גיורא נוימן!

אם ימצא את הדרך ללב הציבור — חזקה עליו שישנה בסופו של דבר את הקו המוביל למלחמה.

זוהי הדרך הנכונה, הקשה, היעילה. הפרישה האישית מן המדיניות הממשלתית, על- ידי סירוב לשרת בצבא, אינה משיגה דבר. הפורש מציל את מצפוני האיש, אך זוהי הצלה כוזבת.

הוא ממשיך להיות אחראי לכל המעשים הנעשים בשמו עדידי הממשלה הנבחרת של מדינתו.

מדיניות הממשלה — שנבחרה על-ידי הרוב — מתב- צעת בכל המישורים. הצבא הוא רק אחד ממכשיריה. מערכת-המיסים, המשק, כל-ההתקשרות, מערכת-החינוך — כל אלה משרתים את אותה מטרה. מי שמסרב לשרת את הממשלה בצבא, האם אינו חייב לסרב גם לשלם

גיורא נוימן: מעין צל"ש

מסים, לקנות עיתונים, לעבוד בבית-חרושת? האם אינו חייב לפרוש בכלל מן החברה המאורגנת? דרך זו מובילה לתוך מבוי סתום. וככל שמרחיקים דבת לתוך מבוי זה, כן מתרחקים מן הדרך האמיתית, שהיא: פעולה מאורגנת לשינוי המישמר.

(שונה המצב במישור דיקטטורי, שאין בו אפשרות לחולל שינוי בדרך דמוקרטית. גם אז אין טעם לפרוש מן הצבא, אלא להיפך: הדרך היחידה להפלת המישור היא המהפיכה המזוינת, ועל כן מוטב לפעול בקרב הצבא ולרכוש את לבו. כך עשו הבולשביקים ברוסיה ב-1917, הסוציאליסטים ב-1918, השמרנים באטליה ב-1943. למר- בה המזל, אין אצלנו בעייה כזאת.)

א ילו היה מעשהו של גיורא נוימן גורם לגל גואה של סרבנות-גיוס, האם היה הדבר מקרב את השלום? אני מושוכנע שנכון ההיפך.

היתה יכולה להיות בו תועלת אילו היו עמי ערב מוכנים בלב ובנפש לזרות שלום עם ישראל, ורק ממשלת ישראל היתה עומדת כאבן-נגף בדרך לאחוות-עמים.

אולי מאמין גיורא נוימן שווה המציאות. אולם אין זה כך.

עמי ערב עברו דרך ארוכה, מן השלילה הטוטאלית של מדינתנו ועד לנכונות להשלים איכשהו עם קיומנו הלאומי. מדיניות נכונה של ישראל יכולה עתה להביא לנצחון מגמת השלום. אולם בינתיים עדיין חזקים ועצומים כוחות-המלחמה בעולם הערבי, כשם שהם חזקים ועצומים אצלנו. בעולם הערבי נאבקים כוחות-השלום בתנאים קשים ומרים, כשם שעושים זאת כוחות-השלום אצלנו.

אם ייווצר מחר בעולם הערבי הרושם שכזי חנו הצבאי מתפורר, שבעור כמה שנים נאכד את רצוננו ויחלוננו להגן עד עצמנו — לא יחזק הדבר את כוחות-השלום הערביים. תהיה זאת זריקת-עידוד עצומה למחרת-המלחמה

העם

לעג
לרש

מוטי פרידמן נאלץ להתפטר מתפקידו כמנכ"ל נתיבי נפט, משום שהיה ברור לו, שבלחץ דעת הקהל לא תוכל הממשלה להמשיך להתיר לנהל את המפעל למי שהוגדר בדו"ח ועדת ויתקון כמגן על עמדות צדיק ואיסטניס לא היה מגן עליהם.

התפטרותו של מוטי פורשה כאילו נאלצה ממשלת ישראל בעל כורחה להיכנע. שאורחי ישראל אינם מוכנים להשתתף עם הנורמות המוסריות למינהל של נקבעו בדו"ח הרוב בוועדת ויתקון.

היתה זו טעות מרה. ממשלת ישראל לא למדה שום דבר ממה שקרה בפרשת פרידמן. מוטי פרידמן שני ששמו הוא במקרה, מאיר גירון.

תעלומת יצירות האמנות. כמו מוטי פרידמן כך גם מאיר גירון הוא ביוצניס, שהתפרסם בעיקר בזכות הצלחיו תיו להפוך מפעלים מסחריים לריווחים. גירון בן ה-59, יליד לוד, שבפולין, מי שהיה בשעתו מנהל כור, הצליח לקדם את בתי הויקוק בחיפה ואת חברת האוניות צ"ס. אותה ניהל כשנתיים וחצי. אולם הביקורת שהועלתה נגדו היתה בדיוק מאותו סוג שהועלה נגד מוטי פרידמן, להוציא את המעשים הפליליים של הורג ואת מסיבת הכנסה והברחת מטבע זר, בהם נחשד עתה מוטי.

נאמר עליו, כי "ביחסיו עם העובדים נקט בשיטות שלא תמיד התאימו ל- כללי המינהל התקין, דבר שגרם גם ל- ערעור המוראל בקרב העובדים". בעת שניהל את צ"ס היו שהאשימוהו בבזיון בו ובאי הבחנה בין כסף ציבורי וכסף פרטי. אבל מאחר שגירון הפך חברה, שהפסדה היו עצומים לחברה ריווחית, לא בא אליו איש בטענות.

רק אחרי שנמכרה אנית הדגל של צי הנסעים הישראלי, שלום, היו בין עובדי האניה לשעבר שהאשימו את גירון בכך שכמה מיצירות האמנות של האניה נעל-מו בצורה מיסתורית, הפרשה הושתקה

הרומנים דרשו גולדה מאיר: הצילי את סאדאת!

לבוקארשט בלב כבוד למדי.

מה רצה המנהיג הרומני? במה התיקש ביקור גולדה עם ביקורו הקודם של צ'אושסקו בקאהיר? במה הוא מתקשר עם פגישת ברוינייב-ניכסון שתתקיים ב- סוף החודש (אם התמוטטות הצבא הדרומי בוואטרינאם לא ישים אותו לאל)? אין ספק שהעובדה המאפיינת על כל השיקולים האחרים היא ה- התפתחות במצריים: נפילתו ה- אפשרית של אנוואר אל-סאדאת.

אילו ניסה מישורו למצוא אדם המה- וזה את ההיפך הגמור מגולדה מאיר, היה מגיע לניקולאי צ'אושסקו, נשיא רומניה הקומוניסטית. כוחה של גולדה הוא בנקודות האנדרתיות. אף יותר מקודמיה בתפקיד, הצליחה לנתק את ישראל מכל גורמי העולם, עד שהסכה תלוויה כל כולה במדינה אחת: ארצות-הברית, שגם עימה יש לה תילור- קידיעות קיצוניים. היא מאמינה שכל העולם שונא את היהודים ומתנכר ליש- ראל.

צ'אושקו צ'אושקו צ'אושקו

צ'אושקו בשיחה עם גולדה מי מוננין להציל את סאדאת?

כלאיוצולח. כל הגילויים מוכיחים שהוא מתקרב למצברוח נואש. בין השאר:

● נאומיו האחרונים, בהם חזר על מליצות אנטי-יהודיות עתיקות. נאומים אלה הם תרומות ישירות למדיניות גולדה מאיר, ונראים כמצדיקים את נוקשותה. הם מחבלים במדיניותו של אל-סאדאת עצמו, ומפחידים את הסובייטים, שצינורו בדיווחי טא"ס את הקטעים החמורים ביותר.

● נסיעותיו הקדחתניות בצווארפריקה, שנועדו להשיג עזרה כלשהי משכניו ה- קיצוניים, בומדיין האלגירי וקדאפי ה- לובי. מכיוון ששניהם מתנגדים לכל הסדר מדיני, ומנסים להפיק הון מטיפוח גישה מלחמתית מלהיבה (ובלתי-מסוכנת לעצ- מם), נאלץ אל-סאדאת להצטרף לניסוחים הוגדים את מגמת מדיניותו של עצמו.

● הנסיון הנואש לפתח יוזמה מדינית כלשהי, שתוכיח לעם ה- מצרי שערדיין יש סיכוי להשיג הסדר מדיני עם ישראל.

אכס שהוא משהו

מאמציו של צ'אושקו באו על רקע זה.

יתכן שהנשיא הרומני הציב די- עצמו שתי מטרות לחיפושין — אחת מכסימלית ואחת מינימלית.

המטרה המכסימלית היא להשיג, ביוזמה רומנית, הסדר מצרי-ישראלי. אילו הצליח בכך, היה זה ניצחון פנסטטי למדיניות הרומנית.

הסיכויים לכך קלושים. גולדה אינה רואה כיום צורך לשום ויתורים. מכיוון ש"הולך לה" גם בלי זה, לפי שעה, לרומניה אין אמצעים של לחץ או פיתוי.

דבריהם הסיכונים, הרשמיים והבלתי-רשמיים, מוכיחים כי אכן לא הושגה בבוקארשט שום התקדמות שהיא. גולדה לא וזה אף במילימטר אחד, ואל-סאדאת אינו מסוגל לקבל את תנאיה, הנראים לערבים כתנאי-כתיב משפילים ובלתי-אפשריים לחלוטין.

אך יתכן כי חושגה המטרה ה- מינימלית, שכך הצדדים היו מוכנים ייננים בה: העמדת-הפנים כאילו ישנה איזון שהיא פעילות דיפלומ- מיתית למען ההסדר, אחרי שמתו יוזמותיהם של יארינג, האמריקני אים והנשיאים השחורים.

לגולדה זה כדאי. מפני שזה נתון לה הארכה נוספת של הסטאטוס קוו, ללא שום לחץ לנסיגה — תקופה שבה אפשר להמשיך בהתנחלות ובסיפוח הדרגתי.

לאל-סאדאת זה כדאי. מפני שזה מספק לו תירוץ שלא לפתוח במלחמת-יארש, בה בשעה שאין למעשה שום התקדמות שהיא להסדר.

צ'אושקו זה כדאי, מפני ש- היא הוכיחה שאפילו כפיסוף ה- ישראלי-ערבי, הקשה ביותר בעיר- דם, היא מצליחה לפתח יוזמה — להיות בסדר עם שני הצדדים — תפקיד שבו נכשלו כבר טיטו, דהי- גול, מנהיגי הקרמלין והבית ה- לבן.

השוקת השבורה

כאשר הגיע אל-סאדאת במפתיע ל- שילטון, כמועמד המרכז הנאצרי, לא היתה לו מדיניות מגובשת.

לכן עשה מה שעושה כל יורש כזה: הוא המשיך במדיניות שאותה גיבש קוד- מו, בשלב האחרון של חייו.

בראשית 1970 פיתח גמאל עבדאל- נאצר מדיניות שנועדה להסיק את המס- קנה ההגינות של מצבר: להשיג הסדר מדיני עם ישראל, ובכלל זה הכרה בי- ישראל וכריתת שלום רשמי עימה, תוך שינוי-גבול בלתי-מהותיים. בראיון עם אריק רולו אף רמז על האפשרות לכונן ברבות הימים יחסים דיפלומטיים וכלכ- ליים עם ישראל.

אל-סאדאת לא היה האדם האידיאלי להמשיך בדרך זו. הוא גדל על רקע ערבי- מוסלמי צר-אופק, לא בא במגע עם גורי- מים זרים, ואף חשש מפני מגע זה. לא היו לו הכישורים למיבצע דיפלומטי עדין, המחייב השפעה מפליגה על דעת-הקהל בארצו.

בכל זאת ניסה את מזלו. כמה פעמים הגיע לסף ההסכם עם האמריקאים. אך בכל פעם התפוצץ העניין: אל-סאדאת מושכנע כי רומה עלידי וושינגטון, וושינגטון טוענת כי בכל פעם נרתע אל- סאדאת וחזר בו בנקודה חשובה כלשהי. משום כך היה קל לגולדה לטרפד את כל יוזמות-השלום, הן לגבי ההסדר הכור- כל והן לגבי ההסדר החלקי. אל-סאדאת הקל עליה את המלאכה.

עבר חודש אחרי חודש, ואל-סאדאת עומד ליד שוקת שבורה. הוא לא החזיר למצריים את השטחים הכבושים — לא בדרך מלחמה, ולא בדרך שלום. ההבס- חות האמריקאיות הופרכו, העזרה הסוביי- טית הכוביבה, האיש תקוע במבוי סתום.

הרומנים סבורים כי הדבר נובע מכוונה אמריקאית להפיל את אל-

כוחו של צ'אושקו הוא כנמי- שותו האנדרתיות.

במיבצע דיפלומטי שאין רבים דוגמתו בהיסטוריה, הצליח לבנות גשרים בין ארצו ובין כל גורמי-הכוח בעולם, העויי- נים זה את זה — ברית-המועצות, סין, העולם הערבי, גרמניה, צרפת, ארצות- הברית. בכך הפך את רומניה בלתי-תלו- ייה כימעט לגמרי בגורמים זרים. למרות שברחבי העולם שוררת מזה דורות דיעה קדומה נגד הרומנים (ביסמארק: "רומניה אינה ארץ, אלא מיקצוע") הוא העניק לארצו תדמית חיובית חדשה. השבוע, בעיקבות יוזמה חדשה של צ'א- שסקו, ביקרה גולדה מאיר בעיר בירתו, מבחינתה התנגשות בין אישים, היתה זאת פגישה מעניינת ביותר — וחבל שיעבור ומירב עד שיפורסמו פרטיה האנושיים.

נדאי לשני הצדדים

ההתועלת בפגישה זו? מבחינה מסויימת, כל ביקור ממכרתי מכיא תועלת לשני המ- דינאים — האורח והמארח כאחד.

המארח מחוק את תדמית עיר-בירתו כמרכז עולמי, שמנהיגים בינלאומיים עור- לים אליה ברגל. ביקורה של גולדה, המוחרמת עלידי הגוש הסובייטי, מוסיף לתדמיתו של צ'אושקו כאדם המצליח לשקור קשרים עם כל הארצות וכל ה- מנהיגים, ולקיים עצמאות מדינית מזהירה. האורח מחוק את תדמיתו כאישיות המקובלת בעולם, המסוגלת לשאת ולתת עם ראשי-מעצמות, לייצג בכבוד את מ- דינתה. ביקורה של גולדה במדינה קומו- ניסטית, על רקע דגל כחול-לבן ולשמע צלילי התקווה, מוסיף לה מימד של הצ- לחה.

שני הצדדים מעמידים את עצ- מם בדרך זו במרכז החדשות, הופ- כים נושא דריווח אמצעי-ההתקשור- רת, ומחזקים את מעמדם כמדיי- נותיהפנים של מדינותיהם.

כך שהביקור עצמו כדאי לצדדים — גם אם אין לו שום תוצאות מדיניות אחרות.

נקודת המוקד: קאהיר

אולם לא היתה זאת מטרתו ה- של צ'אושקו. הוא רצה להשיג משר- הו ומכיוון שגולדה ידעה זאת, יצאה

יורם גירון
כל אנשי דינשטין

אחרי שגירון איים לתבוע לדין מי שיעז להשמיעה בפומבי, ולא פוענחה עד היום. למרות הצלחותיו הכספיות נאלץ גירון לפרוש מניהול החברה. אמר הוא השבוע: "לא רציתי את צ"ס מפני שלא היה לי עם מי לעבוד שם".

יוריו של דינשטין, כשם שמוטי פרידמן הפך למושג סמלי בחברה היש- ראלית, כך גם יורשו, צריך היה להפוך כזה, אם כי בכיוון הפוך, כמובן. אם מוטי הפך לסמל הביצועיסט המתנשא וה- מזולזל בחוק, ביחסי אנוש ובכספי הציר- בור, צריך היה יורשו להיות אדם המ- סמל את המינהל התקין.

אם היה מינויו של גירון צריך לסמל פתיחת דף חדש בנורמות של המינהל הציבורי בישראל, היה זה לעג לרש.

הממשלה

מבצע אליבי

"איך יודע אדם שהוא חי בדמוקרטיה ולא בדיקטטורה?" שואלת הבדיחה, שהי- תה נפוצה בומנו במדינות הטוטאליטריות. (המשך בעמוד 18)

משום „סבנה“ החטוף חונה בקצה המסלול בלוד - כשלידו מיכלית התידלוק

ליל השימורים של המדינה

שגרמו לפאניקה בין הנוסעים. את דבריו של קברניט המטוס קטע עראפת, שהודיע למגדל הפיקוח, שאם לא יתוקן הקלקול עד שעה אחת-עשרה בלילה ובמקביל לא יביאו את החבלנים המשותחם יפוצץ את המטוס על כל נוסעיו.

„לפחות שבוע ימים יקח לנו לתקן את הנזק שנגרם למטוס“, אמר אחד מטכנאי אל-על. ככל שהחבלנים דחו מעת לעת את מועד האולטימטום שלהם, גברו הסיכויים לסיכול מזימת הסחיטה.

לפי דרישת החוטפים, אך התידלוק לא בוצע. במקום זה הסתבר כי גלגלי המטוס

ב עוזי שהדרישה בין מגדל-הפיקוח לבין החוטפים התנהל על פני השטח בצורה מתונה ורבת סבלנות. התנהלו בי קומה השלישית של בנין המשרדים של שדה-התעופה דיונים קדחתניים בהם נטלו חלק שרי-הבטחון, הרמטכ"ל, וכמה מאלו פי צה"ל שהוזעקו למקום, לגבי הפעולות הבאות שניתן לנקוט במשאומתן עם הי חוטפים או בנסיון להילוך הנוסעים מי ידיהם.

בשלוש וחצי אחר חצות נדמה היה כי האלופים הגיעו לידי החלטה לגבי דרך הפעולה. ההצעה שהתקבלה היתה להת- דיר למטוס כמות של גז מרדים, שתדריס את הנוכחים במטוס לזמן מה. במשך זמן זה היו הצנחנים צריכים לנסות להשתלט על המטוס.

שרי-הבטחון העביר טלפונים לגולדה את סיכומי ההצעה שהתקבלה במטה ש- הוקם. כולם נכנסו לכוננות בהיותם בטור- חים שהאישור המדיני לפעולה יתקבל תוך רגעים.

האלופים יצאו מהמטה דרך אולם הנוסעים כשהם מצויידים במכשירי קשר ותת-מקלעים. הם עברו במהירות מאולם הי יוצאים לאולם הנכנסים והגיבו בחיוביים (המשך בעמוד 22)

קרובת משפחה

שפוש, שבאה לקבל את קרוביה, מורטון ורוזה ילניק, שבאו במטוס „סבנה“, בוכה: „לא רוצים לספר לי מה קורה“, התייפחה.

התרוקנו לפתע מאוויר וכי המערכת הי- היראולית יצאה מכלל שימוש.

החבלה הביאה להתקשרות קברניט טבנה, יהודי ממוצא בריטי למגדל הפיקוח, בה הודיע על רעידות מזרות במטוס.

„קפטן עראפת קורא למגדל הפי- קוח, עבורי!“

„מגדל הפיקוח שומע, עבורי!“ „אני בטוח במאת האחוזים שרוב המ- חבלים שאנחנו דורשים לשחרר נמצאים בכלא רמלה!“

היה זה אחד השיאים בדו-שיח האלחוט- הי הדרמטי שהתנהל במשך כל הלילה שבין יום שני לשלישי בנמל התעופה בלוד, ש- הפך לליל שימורים עבור מרבית אזרחי ישראל, שהיו רתוקים בלילה זה למקלטי הרדיו שלהם. במרחק של כשני קילומטרים ממגדל הפיקוח, באחד ממסלולי הנחיתה הצדדיים, חנה באותה שעה מטוס בואינג 707 של חברת סבנה, שהיה נתון באותה

מול המיקרופונים

עורכים שר התחבורה, שמעון פרס, וראש אגף מודיעין, האלוף אהרון יריב, התייעצות קצרה, במסיבת עיתונאים שקיימו בנמל התעופה בלוד. בכל פרק זמן כונסה מסיבת עיתונאים ונמסר מידע על המשא ומתן עם ארבעת החוטפים במטוס „סבנה“.

אותה שעה התפרסו סביב מטוס טבנה צנחנים חמושים, כשהם מקיפים את המי- טוס בצורה הדוקה. במרחק קילומטר מה- מטוס הסתדרו בשתי שורות ארוכות שלוי- שים אמבולנסים מכל חלקי הארץ כשהם מלאים חובשים מתנדבים. כולם ניצבו הי כן, לאפשרות שהחוטפים יבעצו את אי-י- מם: לפוצץ את המטוס על צוותו ונוסעיו- אם לא יתמלאו דרישותיהם.

בערך באותו זמן ביצעה קבוצה מעובדי התחזוקה של אל על, אותם עובדים שרק לפני זמן קצר גונו על שביתתם, פעולה שהם רגילים לבצעה יום יום. הם הגיעו אל מתחת למטוס כדי לתדלקו

שעה בשליטתם של ארבעה חברי הארגון הערבי ספטמבר השחור, ארגון חבלה הי- מסונף לאלי-פאתח. במטוס היו 90 נוסעים ו-10 אנשי צוות, ביניהם כ-30 עולים חד- שים מריגא.

הכרזתו מלאת הבטחון של עראפת שמה קץ למאמציו הממושכים של הצד הישראלי לעכב ככל האפשר את מילוי דרישת הי- חבלנים לשחרור מאה חבלנים העצורים בישראל, מאמצים שהתבססו על הטענה, שרוב החבלנים מפורזים בבתי-סוהר שוי- נים בארץ, וכדי לרכז אותם יש צורך בי-

האמבולנסים בכוננות

חלק מצי של עשרות אמבולנסים שהוזעקו לנמל התעופה בלוד מכל רחבי הארץ, לקראת אפשרות של פיצוץ מטוס „סבנה“ על 90 הנוסעים ועשרה אנשי הצוות שבו. האמבולנסים הגיעו ללוד עוד לפני שנחת שם המטוס החטוף.

זעקי ארץ אהובה!

"הצדעה לתקדמות"

דה הורה בישראל הוא אחד הפאראדוקסים האכזריים ביותר של ההיסטוריה.

אוס'שקין מגלה מחלה

לפני 67 שנה כתב מנחם אוסישקין (זה שעל שמו נקרא הרחוב) שהעבודה הערבית במשק היהודי ב"ארץ-ישראל היא "צרעת ממארת".

התאריך אינו מיקרי. השנה היתה 1905, השנה שבה הגיעו לארץ דויד גרין (ששינה את שמו לברגוריון), ראשיתה של העלייה השנייה.

אחת המטרות העיקריות של העלייה השנייה היתה לסלק את העבודה הערבית מן היישובים ומן הסדנאות של היישוב העברי הח"ר. "כבוש העבודה" היה דגלו, "עבודה עברית" קריאת-הקרב שלו.

לא היתה זאת תופעת-שוליים של המיפעל הציוני. איני מהסס לומר שעיקרון "העבודה העברית", אף יותר מעיקרון "גאולת האדמה", היה עמוד-התווך של כל הבניין אשר הוקם בארץ במשך שלושה דורות.

אייאפשר להגזים בהערכת השפעתו העצומה של עיקרון זה על כל מערכות חיינו הקיימות כיום. שנת 1905 היתה שנת-מיפנה היסטורית, וכל מה שקרה מאז נובע במישרין ממיפנה זה.

בגלל "העבודה העברית" נפערה תהום בין שני העמים בארץ, ולמעשה נותק כל מגע ביניהם. זמן רק לפני שחולקה הארץ בשנת תש"ח, לא היה קיים עוד שום גשר בין יהודים וערבים שגרר זה מול זה, למשל, ברחוב יפו-תל-אביב (כיום רחוב אילת) בתל-אביב, או בכביש הראשי בנסי-ציונה. הם עבדו בשתי כלכלות נפרדות, כאילו בשתי ארצות שונות.

מכיוון שהימין הבורגני של היישוב (אבות הליברלים של היום) רצו להעסיק פועלים ערביים זולים, החל מאבק שבעיקבותיו השתלטה מפא"י הפועלית על מוסדות היישוב והתנועה הציונית, וקם המישטר השולט במדינה עד עצם היום הזה, בדמותה של גולדה מאיר וחבריה.

מיבנה המשק, מדיניות-החוק, יחסי-הכוח הפנימיים — כל הנתונים האלה בישראל של 1972 נולדו ב-1905, תחת דגל העבודה העברית.

לולא העלייה השנייה ודגלה, יתכן וההיסטוריה העברית החדשה היתה מתפתחת אחרת. תחת דגל העלייה הראשונה, שדיברה אידיש וערבית, ושהיתה מוכנה בהחלט להתקיים על עבודה ערבית, היתה אולי קמה חברה דו-לאומית, שהיתה מתפתחת בהדרגה לאומה דו-עממית. הימין היה נשאר הכוח המרכזי ביישוב דאז. המאבק היהודי-ערבי לא היה מתפתח כלל או בצורה אחרת לגמרי. לא היינו הופכים מעולם לעם עובד, אלא לחברה של בעלי-מטעים ושיכבת-עילית אריסטוקרטית. גולדה היתה כיום עורכת דבר הפועלת, ויוסף ספיר המ-נוח היה נפטר כראש-הממשלה.

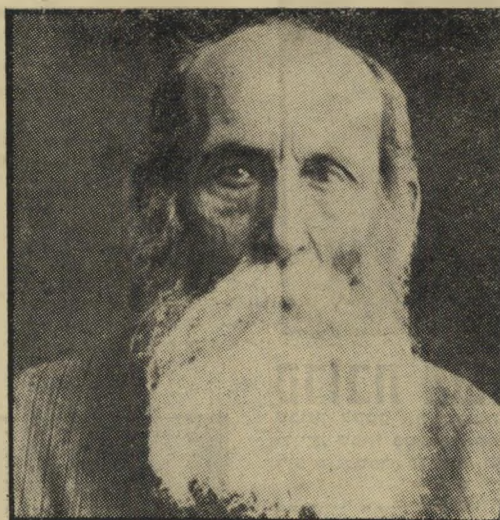
א.ד. גורדון קם מקברו

האנשים שהמציאו את עיקרון העבודה העברית היו אידיאליסטים, שחוללו מהפכה עצומה. היום הם שמות של רחובות — אבל בימים ההם היו אריות.

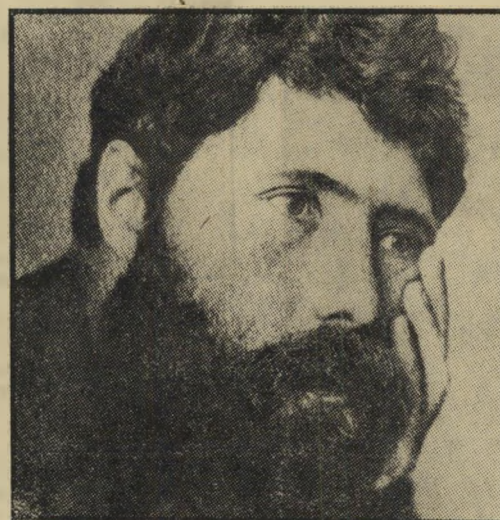
אפשר למתוח כיום ביקורת חריפה על דרכם, לאור התוצאות הרות-הגורל של רעיונם בשטח יחסי ישראל-ערב. אבל תהיה זאת שיטחיות ואיוולת להתעלם מן המגמה החיובית שדירבנה אותם. הם רצו ליצור עם מוסרי, עם המפרנס את עצמו, שאינו מנצל את הזולת. כיום, בדור המחשב האלקטרוני, שבו-העבודה הולך

"כבוש". כשם שהכורים בדרום-אפריקה אינם יכולים להתקיים בלי השחורים המדוכאים עליהם, והלבנים ברודזיה זקוקים לכושים המורדים בהם, כך הפכנו עתה תמויים בעבודת הכפיים של בני עם אחר, השונא אותנו עד המעמקי נפשנו.

(השוואה מכאיבה. כמה פעמים התווכח כל אחד מאיתנו עם עתונאים וסטודנטים בחו"ל, שטענו כי ישראל דומה לדרום-אפריקה השנואה? כמה פעמים הוכחנו שאין זה

א.ד. גורדון

! ת. בנר

כך, שהלבנים בדרום-אפריקה מנצלים את עובדת הכושים, ועל כן הם קולוניאליסטים, בעוד אנחנו מתקיימים על יגיע כפיו שלנו?

ההיסטוריון של 2001, שיגיע לפרק זה, עקוב לצחוק בפה מלא לאידינו. כי ניצחון העבר

לפני כמה ימים סיפרה לי קיבוצניקית צעירה סיפור שזיעזע אותה, וגם אותי.

הדבר אירע בקיבוץ, ששמו היה פעם שם נודף לגבורה. קיבוץ השוכן במרומי ההר, מול פני אויב. בעת ביקור בו, ראו חבריה של אותה קיבוצניקית איך עובדים נערות ונערים ערביים, בני 13 או 14, במטעי המשק — וערבי גברתן ושמן מכה אותם בלי רחמים ברצועת-עור, כדי להמריצם לעבוד יותר.

החברים הנרעשים מיהרו אל מזכיר הי קיבוץ וסיפרו לו מה ראו. אולם הלה רק משך בכתפיו: "מה אני יכול לעשות? מסרנו את העבודה בקבלנות לראי"ם, והוא הביא את העובדים שלו. אין לנו קשר ישיר עם העובדים עצמם."

את הראי"סים האלה אפשר לפגוש כיום במוכריות של טובי הקיבוצים בארץ, מן העובד הציוני ועד השומר הצעיר. הם נכנסים ויוצאים, כאורחים רצויים.

הם מספקים לקיבוצים את הפחורה המי בוקשת ביותר: — כוח-עבודה זול.

מושב של אפנדים

הסיפור הנ"ל הוא מן הסתם, אחד הקיצוניים. אבל המציאות עצמה היא כללית.

לפני כמה שבועות, סמוך ליום העצמאות, ראו המורני המדינה בטלוויזיה כתבה של צוות שביקר באחד ממושבי חבל לכיש — חבל שגם הוא הפך, בתקופה אחרת, סמל של חלוציות. של השתרשות באדמה.

על המסך הקטן נראו אלמנות ערביות, שבאו ממחנות הרעב של רצועת-העור לעבוד בשדות לכיש, כשתינוקיהם מופקדים בשעות היום באוהלים שהקימו ליד המושב. ילדים וילדות העובדים בפרך, גברים הנמקים הרחק ממשפחותיהם בביקחות מטות-ליפול. כל אלה — "בלתי-חוקיים", אנשים שאסור להם בכלל לעבוד בישראל בלי אישור שרות-התעסוקה, שאפשר לגרשם בכל רגע, שאין להם זכויות מינימליות כבני-אדם וכעובדים.

ומוזם — בעלי-המשקים כמושבים (ששוב אינם "איכרים"), המורידים בגלוי שהם עכשיו "מארגנים", "מנהלים" — בקיצור, מנצלים עובדי דת הזולת על אדמה שקיבלה בחינם מידי "הקדוש".

אין טעם להתרגז על אנשים אלה, או להאשימם בני-צול מחפיר של אלמנות ויתומים. כי מצב זה הפך כללי בישראל. בחמש השנים האחרונות הולכת ונכבשת עבר-ההכפיים במדינה בידי ערביי השטחים המוחזקים. 40 ואולי 50 או 60 אלף מהם עובדים עתה בישראל כפועלי-בניין, פועלי-ניקיון, פועלים חקלאיים וכל עבודה "שחורה" אחרת. עובדים אלה מייצגים אוכלוסייה של 250 או 350 אלף איש, ש"צורפה" בדרך זו למדינת-ישראל.

פרוטקציון זה מצטרף אל הפרוטקציון הי קודם — ערביי ישראל והשכבות "הנמוכות" של עדות-המזרח, הנדחפים בהדרגה למעלה.

אולם לא די בהם — כבר עתה מורגש מחסור עצום בעבודה "שחורה", מעבר לכל מה שהשטחים המוחזקים הנוכחיים יכולים לספק.

(לא מכבר ישבתי בחברה, והשיחה נתגלגלה למיקצועו של אחד הנוכחים, שהוא קצין-מודיעין. אחד המסובים אמר בהלצה שאגף-המודיעין בוודאי עוסק עתה בסקר כוחות-העבודה בארצות השכנות, מפני שהייעד העיקרי של המלחמה הבאה יהיה לכבוש פועלים ערביים למשק הישראלי...)

כיום אין הכנעה הישראלית יכולה להתיקיים ולהתפתח ללא ניצול זה של כוח-העבודה

חיפה 1921: פועלי בניין יהודיים מבין העולים החדשים

לניש 1972: פועלים חקלאיים מחנות הפליטים בעזה

שכמות מסוימת תהיה דרושה (תמיד) — היא צריכה להיעשות בכל חברה על-ידי בני אותה חברה. בלא תנאי ניצול, תוך חלוקה צודקת של ההכנסה הלאומית, תוך מתן האפשרות המלאה של בני עובדיהם להשתתף בכל סולמות ההתפתחות החברתית.

מה שקורה באוכלוסייה הקולוניאלית בישראל הוא ההיפך הגמור. הערבים מנוצלים בלא נקיפת-מצפון, וגם בלא העמדת-פנים, כפרס המגיע לנו בעיקבות ניצחון במלחמה. היחס לערבים שהם אזרחי-ישראל, ולבני עדות-המזרח היהודיים, אינו הרבה יותר טוב.

ניצול אוכלוסייה כבושה — זהו פצע מוסרי, המעלה מוגלה. מוגלה זו מוכרחה להתפשט בכל גופנו הלאומי.

האם מיקרה הוא שזה קורה כאשר גובר הבוז לעבודה בכלל? כאשר אין אדם יכול עוד להתקיים בכבוד משכר-עבודה של עבודה אחת? כאשר הוריו והמוכשרים בורחים מן העבודה, לתוך עולם של ספרסות ועיסקות רכוש — המיקצעות ה"יהודיים" של הגטו, בה"א הידיעה — שהופכים עתה שוב למשאת-נפשה של שיכבת-העלית? כאשר הקיבוץ והמושב, שתי יצירות שהאירו באורן דור שלם, איבדו את כוחן המוסרי?

הבנקים והבורוניה-הבזויה משגשגים, העובד השכיר נאזק לעבוד בשתי עבודות כדי לרמות את המס ולהתקיים, הריקבון פושט מן הצמרת למעלה, והערבים שרים: "חבו לבנים, / אין פנאי לעמוד אף רגע, / בנו הבנאים / אל פחד ואף יגע! / קיר אל קיר נקים, / לקראת מבי שוד ופגע! / בודנו נשיר, הימנו בניין ארי צנו, / במקום אתמוד יש לנו מחר..."

האיש שכתב שורות אלה, בהתלהבות של ימים גדי לים, מת לפני כמה ימים.

עוד מיקרה.

הם היורשים הישירים של הגיבועים התנכיים, חוטבי-עצים ושואבי-מים. כשהם דרושים — הם עובדים אצלנו. כשהיה חוסר-העבודה — יגורשו חזרה למחנות הפליטים שלהם. לרעוב שם כתמול-ששום. הנכסים שהם יוצרים בעבודתם אינם שלהם ושל עמם. הם שלנו.

זהו ניצול במובן הגם ביותר

פצע מוסרי מעלה מוגלה

א. ד. גורדון, י.ח. ברנר, יוסף טרומפלדור — מי יגול עפר מבין עיניכם?

הגלגל הסתובב ב־360 מעלות. חזרנו במקום בו התחלנו לפני שלושה דורות. וכל זה הודות לניצחון הצבאי המפואר, במלחמה שהיתה החולייה האחרונה (לפי שעה) ברשרת שהתחילה במאבק על העבודה העברית בפרדסי פתחתקוה.

"שיחררנו נחלת אבותינו", כדברי גולדה מאיר ומנחם בגין ומשה דיין, שגם מפ"ם חתמה עליהם — ואותה שעה "השתחררנו" גם משרידי התחושה המוסרית של ימיהראשית, מן הצורך לעבוד עבודה גופנית, לקטוף את פירותינו, לסלול את כבישינו ולהקים את בתינו.

כבשנו שטחים, וכבשנו פועלי-כפייה. שטח משוחרר לא יוחזר, וגם לא כוח-האדם שישעיר את בעלי ארץ-ישראל המשתלמת.

מובן שבסוף המאה ה-20 אין עוד מקום לפולחן העבודה הגופנית, שהיה דרוש בסוף המאה ה-19. עם ההגת הטכנולוגיה המודרנית, משתחררת האנושות מכבלי עבודת-הפרך, שאסרוה במשך אלפי שנים. האוטומציה תשחרר חלק גדול והולך של זמננו לעיסוקי-פנאי.

אולם כל עוד דרושה עבודה גופנית (ויש להגיה

ומתקצר בעולם, קל לחייך למיקרא דבריו של א.ד. גור-דון (עוד שם רחוב) שדיבר על "רעב חדש — לא רעב ללחם ולא צמא לכסף, כי אם לעבודה... ומצאת עונג בכל עבודה אשר תעבוד, ובכל מעשה אשר תעשה... לעבוד כל עבודה וכל מעשה בתוך הטבע, בתוך העבודה העולמית, בתוך החיים העולמיים והמרחב העולמי. כן תעשה את עבודתך בשדה וכן תעשה את עבודתך בבית, כי כן תבנה את הבית."

יש הוד של גדולה כמילים אלה. השאלות מתחששו המוסרית של דור אחר, דורו של לייב טולסטוי. הן ביטאו געגועים עמוקים לחיים שלמים יותר, לחיים של טעם, של עדיהם אין הדוות-חיים והרגשת-שלמות. ובכך געגועים אלה — השינאה העמוקה ליהדות הגטו, להנהגות הדתית, לפרנסה הטפילית.

מה היה אומר א.ד. גורדון אינו קם מקברו, ורואה לא רק את חוזרת החברה היש-ראלית להי טפילים ולכפייה הדתית המאוסה ביותר, אלא היא רוצחת את הטבע ומשחיתה את הנוף?

מה היה אומר י.ח. ברנר (עוד שם רחוב) אילו קם וראה את ממשלת מיפלגתו מחוקקת חוקים להעסקת מפירי-שביתה, לכליאת פועלים שובתים, להעשרת שיכבה שלמה של מוטי פרידמנים?

קשה לבני 1972 להעלות על דעתם את החימה השפוכה שבה נערך המאבק על "העבודה העברית". הנה כרוז מהימים ההם: "לעמוד הקלון — בפרדסי...הוכנסה עבודה ערבית — אלפי הפועלים העברים, ואיתם כל הציבור במושבת, לא ישלימו עם הנבלה הזאת. בל תקום המזימה של בגידה ומעל!...נגן כאיש אחד על חומת העבודה העברית — לישכת העבודה הכללית לפועלי רחובות". אורי צבי גרינברג, שהיה פעם איש שמאלי מאד, כתב: "ובפרדסי יהודה והשומרון המבורכים / אוכלים כנענים כיכר לחמי / אצל אחי הבעלים. / אני ומרעי הולכים סחור / ואני ומרעי רעבי-לחם..."

למען העבודה העברית נשפך דם בין יהודים ויהודים ובין יהודים וערבים. למענה עמדו הפועלים נגד המישטרה הבריטית, ששברה שביטות יהודיות בפרדסים יהודיים. למענה, נשלחו שליחים לתימן להביא משם פועלים יהודיים, המוכנים לעבוד בשכר-הרעב ששולם לערבים. לפני שנתיים פירסמה ההסתדרות ספר-זיכרון, במלאת חמישים להיווסדה. הנה כמה מובאות: "עבודה עברית — שתי מילים הממצות את הכל. לימים הוברר, כי מערכה עקשנית וסוערת זו היא שגרמה, בין השאר, שלא נהיה כקולוניס האלג'יריים או המתיישבים הלבנים ברודיזה..."

כאשר פורסם ספר זה, כבר שטפו "ערבים כבושים" ברוב העבודות השחורות בישראל — הרחק-הרחק מעיניהם של העורכים במרומי הוועד הפועל.

חוטבי עצים ושואבי מים

צ. כגלד המאבק על העבודה העברית, נפערה התהום בין שני העמים בארץ.

איני יודע — ואיש אינו יכול לדעת — אם ניתן היה למנוע כליל את המלחמה בין התנועה הציונית והתנועה הלאומית הערבית. אך אין ספק כי לולא עיקרון העבודה העברית, לא היתה מלחמה זו מגיעה מעולם לקיצוניות היחידה-במינה של הסיכסוך. כשני העמים שוללים זה את עצם קיומו של זה.

אינו עברו יהודים וערבים יחדיו, מן היום הראשון, בבתי-החרושת ובפרדסים, מתפרנסים אלה גם אלה מעבודת כפיהם, שובתים יחד, מכילים יחד, מבקרים זה אצל זה — בוודאי הייתה נוצרת ריקמת-חיים אחרת.

כל זה הוקרב — ואצל כמה מ"משות הרוחבות" בהכ-רה מלאה — על מיזבח העבודה העברית. תיקון ה"פירא-מיהה החברתית", הבריחה מן החיים הטפיליים אל עבודת-האדמה בפרט ואל העבודה הגופנית בכלל, נראו להם חשובים יותר אף מן השלום.

כתוצאה מכך אמנם נוצרה חברה ישראלית בריאה ועובדת — אך חברה שלא ידעה אף יום אחד של שלום. עם התחרפת הסיכסוך מדור לדור, הפך עם הפועלים והי-חקלאים גם לעם של חיילים. מיטב הכישרון הלאומי, ומיטב המשאבים הלאומיים, הושקעו בפיתוח המיפעל הלאומי המוצלח ביותר — צה"ל. בשלוש מלחמות, כבש צה"ל חלקים גדולים והולכים של הארץ. עד שכבש את כל ארץ-ישראל, סיני ורמת-הגולן. ובתוך שש שנה קרוב למיליון וחצי ערבים, שני שלישים מהם בשטחים המוחז-קים.

כיום מהווים ערבים אלה אוכלוסייה קולוניאלית במלוא מובן המילה. מיטב המפרנסים בה עובדים במשק הישר-אלי, בדרגות הנמוכות ביותר, בתנאי ניצול. גם שאר האוכלוסייה הכבושה מנוצלת בתור שוק-אנוס לתוצרת הישראלית, וספקים-אנוסים של חומרי-גלם.

"הודו" שלנו אינה שוכנת איי-שם מעבר לים, הרחק מהמפרטופולין הרמוקרטית אלא סמוך לדונדון ולמאנצ'סטר שלנו.

מבחינה מסוימת, זה נכון כיום לגבי כל המדינות התעשייתיות. בצרפת ובגרמניה יש מיליוני "פועלים-אורחים" מאלג'יריה ואיטליה ויוון ותורכיה, שהם בלי זכויות אמיתיות. ברגע של משבר כלכלי, יעופו כולם חזרה הביתה.

אבל יש הבדל בין מצבן ומצבנו. כי הערבים אינם "אורחים" כמו הפועלים היו-גוסלביים שרוצים עתה להביאם. הם כבושים. הם מסורים לשבט ולחסד למימשל צבאי אין להם זכויות לאומיות ואזרחיות אפילו בביתם שלהם.

גונן נגד גלי הביקורת שהוטחו נגדה, ניסו דובריה להסביר את הפשיטות בצורך להרי- תיע משתמשים פוטנציאליים; להוכיח לציבור כי מסי-ההכנסה אינו לוחץ רק את האזרח הקטן וכי גם הלווייתנים נלכדים ברשתו. אולם שום הסבר לא יכול היה לטשטש את הרושם הברור שנוצר בצי- בור, כי היו אלה מבצעי ראוה שנועדו להרגיע את המצפון הרע של הממשלה ולספק לה אליבי לשעת הצורך.

יחס סלחני לצמרת. אין ספק כי היה זה הזעזוע שפקד את שרי ממשלת ישראל נוכח תגובתו הזועמת של הציבור בישי- ראל לדו"ח ועדת ויתקון, שגרם לפשיטות הראוה.

"דו"חות שהוגשו לשרי הממשלה על הלך הרוחות בציבור הצביעו על כך ש- פרשות השחיתות הכלכליות האחרונות פג- עו בצורה חמורה במוראל הציבור. אווירה של "כולם גונבים או גם לי מותר", הפכה נחלת חוגים רחבים.

הגילויים על עיסקות המטבע של מוטי

(המשך מעמוד 14)

והתשובה: "כשדופקים בשש בבוקר בי- דלת ואתה יכול להיות בטוח שזה החלבן, סימן שאתה חי בדמוקרטיה."

השבוע נשמעו בכמה בתים בישראל בשעות הבוקר המוקדמות דפיקות בדלת, וזה לא היה החלבן. היו אלה אנשי מח- לקת החקירות של מס ההכנסה, שפשטו על בתיהם של פוקה הירש, מוטי פרידמן והקבלנים, האחים שפיגל.

אין זו הפעם הראשונה שאנשי מס ההכ- נסה בישראל פושטים על בתיהם של חשו- דים בהעלמות מס לשם תפיסת מסמכים או חקירות אחרות. אולם סמכות שלוש הפשיטות, והעובדה שהם נעשו כולן לאור זרקורים, כשאנשי מס ההכנסה מלווים בי- עתונאים וצלמים (שבמקרה אחד לפחות, זה של פוקה הירש, חדרו עד לחדר המי- טות שלו וצילמו שם ככל העולה על נפשם), השיגו את המטרה ההפוכה בדיוק ממה שהתכוונו לה שלטונות האוצר.

בסוף השבוע, כשהממשלה נאלצה להת-

קומנדו שילוני ראש מחלקת החקירות של מס ההכנסה, אליעזר שילוני, כשבידו סיגר, מתדרך את אנשיו לפני הפ- שיטה על ביתו של פוקה הירש. גם בתדריך נכחו כבר עתונאים, כמו צבי עמית (מימין) הכתב הכלכלי של ידיעות אחרונות. בשבוע אחד ביצעו אנשי מחלקת חקירות של מס ההכנסה שלוש פשיטות ראוה, הצליחו להעלות שלל רב.

פרידמן, שזכו ביחס סלחני ובהיתר רטרור- אקטיבי של סגן שר-האוצר צבי דינשטיין, הנחיתו מהלומת מחץ גם על אלה שהא- מינו כי כולם שוים בסני החוק בישראל. מאמצי של השלטון לחפות על עיסקותיו הבלתי חוקיות של משה דיין, היו דוגמא נוספת לכך שלא הכל שווים בפני החוק בישראל.

היה צורך במבצע ראוה שיחזיר את אמון הציבור באגדה שנטל המיסים בי- ישראל מחולק במידה שווה.

עצם העובדה שהיה צורך במבצעים אלה העידה שלא היו ברשותם של שלטונות המס מקרים קונקרטיים של תפיסת מעלימי מס בקרב שיכבת המתעשרים הישראלית, ללא פשיטות הראוה. הפשיטות נועדו לי- ספק אליבי, והם נעשו באשורם המפורש של ראשי האוצר ושר-האוצר.

הגיבורים הנדרשים. אם היתה מח- לקת החקירות של מס ההכנסה צריכה להמתין עד שתתפרסם ידיעה בעתון על עסקיו של פוקה הירש, כדי לחקור את היקף וכשרות העסקים שלו — וזאת שעה שכל אחד בצמרת ידע כי האיש מרויח מיליונים בעיסקות של תיווך נשק — הרי משהו לקוי בצורה יסודית בכל מערכת המיסים בישראל. אם היה צורך להמתין עד התפטרותו של מוטי פרידמן כדי להבין שאין הוא נהנה עוד מגיבוי ולכן אפשר לחקרו — היה זה רק סימן לרקבונות ה- מוסרי של המטרה המעניק חסות לאלפי בני טיפוחיו הכלכליים.

התפארותו של ראש מחלקת החקירות של מסי-ההכנסה, אליעזר שילוני, שאמר כי "לא קרה מקרה שהגשנו תביעה על העל- מת מס נגד מישהו והוא לא הורשע", אינה צריכה לשמח איש. היא מעידה רק על כך שמוסר תשלום המיסים בישראל נמצא בי- שפל המדרגה נוכח מערכת המיסים האבי- סורדית המאליצת כל אורה לרמות את שלטונות המס.

כך קרה שפשיטות האליבי של מס- ההכנסה השיגו מטרה הפוכה מזו שהתכוו- נו להשיג. הם קוממו את האזרחים נגד שלטונות המס. הפכו את מעלימי המס לגיבורים נדרשים.

התגלית אחד הצילומים שצולמו על ידי הצלמים שליוו את אנשי מס ההכנסה בפריצתם לחדר המיטות של פוקה הירש, מראה פלאקט שהיה תלוי בחדר. זוהי דוגמא מובהקת לחזירה לתחום הפרט שאין לה כל קשר לחקירת מס ההכנסה. במקרה חמסוים של פוקה הירש, לא איכפת לאיש שצילום מעין זה יפורסם (כפי שהוברר בשיחת העולם הזה עם פוקה), אבל במקרים אחרים יכול להיות במעשה מהסוג הזה תקדים לפ- גיעה חמורה ביותר בזכויות האזרח.

טיולים

מודרכים

לאירופה

והמזרח הרחוק

טיולים מיוחדים

לצעירים וסטודנטים

חונרת והרשמה בכל משרדי הנוסיעות

הטיול
האוב ביותר עס

8 סימנים

28 צירופים אפשריים

9 סימנים

84 צירופים אפשריים

10 סימנים

210 צירופים אפשריים

טיכויין גדולים יותר בטפסים שיטתיים

פרטים בכל תחנות האיסוף של

זוטו

חוגים לגמילה מעישון

המשרד הראשי:
רח' לביש 4, תל-אביב.
טלפון: 233747
חוג חדש יכתח

ביום חמישי, 11.5.72
בשעה 7.30 בערב
בבית ציוני אמריקה
רח' אבן-גבירול 26, ת"א

תנועת העולם הזה — כח חדש

תנועת "העולם הזה — כח חדש" מודיעה כי ביום רא- שון ה-4.5.72, תתקיים פגי- שה אשר ידובר בה בנושא — "ספוח שטחים — חבלה בשלום"

הפגישה תתקיים באוניברסי- טת ת"א, בנין רקאנטי, חדר 203.

— כל הציבור מוזמן —

"אינני חייב גרוש יותר למס ההכנסה מפני ששכבתי עם צעירה גרמניה"

לעניינים חסרו לו מאוד השבוע. "מה הולך בעיר? מה אומרים? מה מספרים?" השתוקק לדעת. שני עורכי-הדין שלו, שניצבו ליד מיטתו — יצחק טוניק, נשיא לשיכת עורכי-הדין, ושמאל גאור — אמנם תימצחו לו את כל הפירסומים בעיתונות. אולם פוקה איש החברה ביקש לדעת את הפכים הקטנים, את הסיפורים האישיים, שלא פורסמו. מה אמרו ידידים, מה השמיצו יריבים. הכל, עידכנתי אותו כמיטב יכולתי.

על הפירסומים אודותיו בעיתונות, הי

שבלע. אולם המוראל היה על הגובה. הוא העיף מבט על סביבותיו, והתחייך.

אכן, היה מה לחייך: חדר צנוע. ליד מיטתו, הרבה זרי פרחים. שני תפוזים בשקית ניילון. מאוד לא מלכותי. מאוד לא בסיגנון של פוקה.

לא שזה הטריד את מלך החוג הנוצץ של ישראל. כרגיל, ברגע שחזר לעשתור נותיו, התרכז פוקה בעיקר: "מאוד הת' עודדתי", סיפר לי, "כשהתעוררתי וראי-תי שנתנו לי אחות נחמדה".

ארבעה הימים שבהם שכב מחוץ

המירוצ נגד המוות בית-החולים "הדסה" בתל-אביב. זמן קצר לפני שהפושטים הגיעו עם שחר, קיבל כנראה פוקה הירש אזהרה טלפונית על כך, נטל כמות גדולה של גלולות-שינה, ניסה להתאבד, הובהל ל"הדסה". רק לאחר 48 שעות של טיפול מאומץ, חזרה אליו הכרתו.

המירוצ נגד המוות

אח רחמן מעביר בבהילות את ד"ר הירש, השוכב חסר-הכרה על אלונקה, בחצר בית-החולים "הדסה" בתל-אביב. זמן קצר לפני שהפושטים הגיעו עם שחר, קיבל כנראה פוקה הירש אזהרה טלפונית על כך, נטל כמות גדולה של גלולות-שינה, ניסה להתאבד, הובהל ל"הדסה". רק לאחר 48 שעות של טיפול מאומץ, חזרה אליו הכרתו.

קשה היה, ביום הראשון השבוע להכיר את פוקה הירש הגדול. לפי הפירסומים בעיתונות, הגבר היה יותר מת מחי. לא רק פיזית. אדם שכל עולמו חרב עליו. המיליונר ומלך החוג הנוצץ, שבשעת-שחר מוקדמת פרצו לי ביתו סוכני-הממשלה — ניסה להתאבד, ורק בקושי ניצל חייו. עתה, משיגלו, אמר היה להיות מושלך למעצר, לעמוד למשפט, ומה לא.

אולם הגבר הקשיש, ששכב יחד עם ארבעה חולים אחרים בחדר הצנוע, בי קומה השנייה בבית-החולים הדסה ברחוב בלפור בתל-אביב, לא נראה כלל כפי שניתן היה לצפות.

זהו דיווח, מבית-החולים שר כתבת העולם הזה, שזכתה בראיון בקערי עם ד"ר פוקה הירש:

מצב רוחו גיראה כאילו עמד לפני אחת מנסיעותיו המרובות לשבוע-גופש בסאן-מוריץ: "אני דווקא די שמח מכל העניין", קיבל את פני בחייך. "כל המשי-מיצים שלי נוכחו לדעת, עכשיו שאני עוד מסוגל לזה. עכשיו יש לי אישור

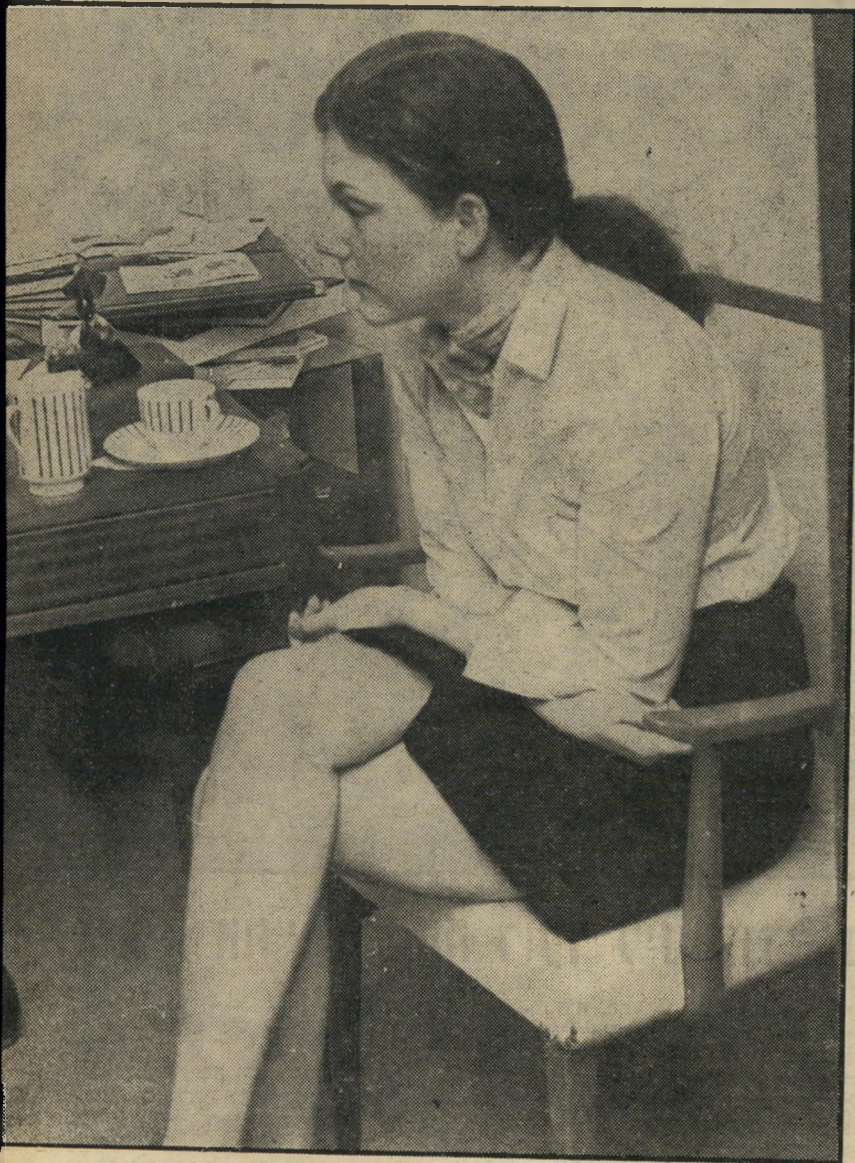
מכונן לאותו חלק של מיונו של כל קורא. יר יוכה את הפרשה י אירופה: הימצא- של הילדה מנואלה, בלונדית בת 20. מכונן הפרט היחיד שהפך

שוטר הביא

את הדואר

ארבעה ימים שכב פוקה כמו מת. מאז נסיון ההתאבדות שלו, בבוקר יום הרביעי שעבר, ועד יום הראשון הש-בוע, היה הרוק הקשיש (64) בתחילה חסר-הכרה ואחר ממושש לחלוטין. אולם ביום ראשון, כבר חזר והיה איתו פוקה הישן והטוב, המוכר לידידיו. לפי הפיר-סומים בעיתונים, עמד שוטר ליד מיטתו, כדי לשמור שהפושע הנוראי לא יימלט על נפשו. בפועל, השוטר היחידי שנראה בסביבה, היה זה שהביא מתיבת-הדואר שלו את הדואר של אותו בוקר.

פוקה עבר על הדואר. בין היתר, היתה שם הזמנה לארוחת-ערב משגירות בי-רמתיגן: "תודיעו להם שאם לא אהיה באבו-כביר, אבוא בשמחה", אמר פוקה. מוכרחים להודות: הנמר המפורסם נר-אה עדיין רע. לא מסורק, לא מאופר, ניכרו בו תוצאות הכדורים המיסתוריים

הילדה מנואלה (20) גרמניה בלונדית יפהפייה בעלת גוף נהדר, שנתגלתה במיטה לצידו של ד"ר פוקה הירש (64), כאשר פרצו חוקרי מסי-הפנסה לביתו, ביום ד' שעבר בשש ושלושים בבוקר. התמונה צולמה בעת חקירתה של הילדה.

הגרמניה בחדר המיטות

..אני דווקא שמח, אני

ריים, כדי להרגיע את המתח החברתי בארץ — גרמה לי באקפאיר בלתי צפוי.

לכאורה, למי איכפת גורלו של מיליונר ואיש החברה הגבוהה, המבזבז הון-תועפות על מסיבות ואורח-חיים של מיליונר, תוך התעלמות מחוצפת משיכבות העוני? חישוב הג'יוני לכאורה זה של הממשלה נכשל, באיזה מקום, יותר ויותר קולות החלו נשמעים, כי ימים האחרונים, בציבור ומעל דפי העיתונים, לא כלייך בעד פוקה — כמו נגד התנהגותם הגסה של החוקרים, שהזכירה חוקרים אחרים, במדיניות אחי-רות, במישטרים אחרים — ש'איש לא רוצה לראותם בארץ.

לגן-עדן

וחזרה

מאור התרגשתי מהיכתב מהתפרסם השבוע במעריב, אמר פוקה (ראה מ'בצע אלבי, בעמוד 18). "אני שמח לשמוע שאני לא היחיד שחושב שהאנשים ה'אלה התנהגו כמו ברברים. אני לא חושב שאכנס למעצר, הנה עובדה שאפילו לא שומרים עלי. זה באמת מיותר. אם הייתי רוצה להעביר משהו למי שהייתי יכול בקלות פה, בבית-חולים. אבל אין לי צורך. אני אלך למשפט, באופן גלוי וישר. לא איכפת לי אפילו אם אני אצטרך להוציא את כל הכסף שלי על משפטים.

את יודעת, זה מזכיר לי בדיחה על יהודי אחד שעבר ניתוח השתל-לב. באמצע הניתוח פסק הלב שלו לעבוד במשך כשעה. באותה שעה הוא היה מת, ועלה לשמיים. כש'החזירו אותו לחיים והוא התפרסם כמת, שחזר לתחייה. הוא התקבל לראיון אצל האפיפיור, אתה יודע, הוא לחש לאפיפיור, הייתי שם למעלה, ויש לי בשורות רעות בשבילך: אין שם אף אחד. אתה יודע מה? השיב לו האפיפיור כשהוא נותן לו ערימה ענקית של דולרים, שיישאר בינינו.

משם, יצא היהודי ל'כרוש' ציב — זה היה עוד בימי כרושצ'וב — וגילה לו: אתה יודע? יש לי בשורות רעות

בשיא החיים: פוקה רוקד ליד אנדי, במסיבת פורים בדיסקוטק

דעת שעמוס הוא הגיבור של הספר מנוחת הלוחם, של כריסטיאן רושפור? לא, לא ידעתי. "בספר, אחרי שהגיבורה מצילה את הגיבור מהתאבדות, היא דואגת לו ומטפלת בו. אחרי שהמשרה הצילה אותי, שהיא תפרנס אותי עכשיו. למה לי לדאוג?"

לזרוק

לכלבים

לעומת זאת הוא מתרגש דווקא מהתגובות הציבוריות בפרשה. נראה שהחלטתה של הממשלה לזרוק אותו לכלבים, יחד עם כמה עשירים

פוקה. היא התאהבה בי, ובאה עכשיו לארץ כדי להיות אתי. אחרי שלקחו אותי לבית-חולים, היא עברה לגור, מהדירה שלי, להילטון. קראו לה פעמיים למשרה אחרי זה. כל כך הסרידו אותה, שברגע שהבטחתי לה שאני כבר בסדר, היא עזבה את הארץ. היא באה אלי כאן להדסה כל יום, עד היום. היום היא יצאה באל'אטליה.

פוקה אינו נראה כמתרגש מהצופי לו. נערה-שעשועים הנצחי מתכוונן לי מלחמת-חורמה: "אני מרגיש את עצמי כמו עמוס קינן", הוא אומר לי. "את יר"

(המשך מעמוד 19)
גיב: "אני מרגיש כאילו אני מתכוונן לחג'ה-מולד".
לא הבנתי למה הוא מתכוון. "כמו חזיר שמפטים אותו לפני החג", הסביר לי, "כדי לשחוט אותו בחג. לשמח את לב ההמון הצהל".

זרם המבקרים גדול. זרי הפרחים מצ'טברים. פוקה דואג לחלקם שווה בשווה בין כל חבריו לחדר. רוב הזרים צנועים, ביניהם בולט אחד ענק, של שושנים אדורמות — מתנת ידידתו הגרמניה.

"היכרתי אותה בסאן-מוריץ", מספר לי

פוקה, לאחר שהתעורר מנסיין התאבדותו. "עכשיו יזדעזע כל המשמיצים שאני עוד מסוגל לשכב עם צעירות"

פוקה בפעולה פוקה בתסרוקת ומשקפי היפי, בנשף תחפושות בחברת פרוריקה סגל והעיתונאי יוסף (טומי) לפיד. גם בתחפושת, שמר פוקה תמיד על אלגנטיות יסודית, לא שכח מעולם להתאים מטפחת-כיס שתהלוך את העניבה. מסיבה שפוקה השתתף בה — נחשבה ל"קלאסה".

לה השבוע אחות שטיפלה בו. "מה הוא עושה בארץ? למה לו להיות אורח ישראלי?"

האמת היא שד"ר פוקה הירש לא התאים להיות ישראלי גם מבחינת אישיותו. לפי אורח-חייו, סביר היה להניח שהוא עשיר. אולם רק כאשר הגיש לאחרונה תביעה משפטית-מסחרית, שבר עקבותיה עלו על עקבותיו אנשי מס'הכ"נסה, נתגלה בציבור, כי הוא מיליונר. פוקה לא חשב מעולם ישעליו לפרסם את עושרו ברבים — כמו שלא חשב שעליו להסתירו. הוא נסע במוסטאנג מודל לא-אחרון, למרות שהיה אחד הישראלים ה-מעטים שיקלו להרשות לעצמם קאדילק או רוס'רויס. חברים שהסתכסכו בבעיות כספיות, זכו תמיד לעזרה מצידו — והכל בדיסקרטיות. הוא היה יצור נדיר ביותר באקלים הישראלי: גבר אלגנטי, מגומס, ואיש העולם הגדול ללא מרכאות.

ביחוד היה איש העולם הגדול. הוא היה אמנם מלך החוג הנוצץ של ישראל, (ההמשך בעמוד 22)

עותו הידועה: "מישהו ידוע אמר עלי פעם שאם יש דבר שעולה על האירוח שלי — זה השארם שלי".

פוקה ידע איך לתת לבחורה. התוצאה: למרות שורת רומנים הנמשכת כבר לא-רד יובל שנים, לא ניתן למצוא אשה שתשמיץ אותו. "גבר מקסים", אומרת עליו אחת מידידותיו הצעירות — נערת הדיסקוטקים התל-אביבית ביאטריס "שורץ". "אדם יקר", אומרת עליו מנדי שאולי, ידידה וחיקה יותר. בחברתו, הרגישה כל אשה, בת 17 או בת 47, כמלכה. וגם לא בחברתו. למנדי, למשל, נהג פוקה להביא, מדי היותו בחו"ל, בושם נדיר מ-פאריס.

לישראלי הפשוט ברחוב, פוקה הירש הוא דמות לא-ריאלית: דירת דובלקס, המשתרעת על שתי קומות, בתל-אביב, וילה מפוארת בקיסריה, בילויי חופשות באתרי-נופש מפורסמים ברחבי העולם, התערבות בחוג-הסילון הבינלאומי. משר-תים אישיים. ידידות צעירות. "לאחד כזה מתאים להיות מיליונר אמריקאי", התפעל

שמאזכרת בי עד היום. אבל אני לא חושב שאני חייב אפילו גרוש נוסף למס'הכנסה. בגלל שהיתה אצלי במיטה בחורה צעירה, גרמניה או לא גרמניה".

לא שפוקה מתבייש במעשיו. מאז ומתמיד נחשב הרווק הנוצץ, אפילו בעיני יריביו ומש-מיציו, לאציל אמיתי. שאינו כוש במעשיו — גם אם אינו מתהדר בהם. בישראל החדשה, של אחרי מלחמת ששת הימים, הפך ד"ר פוקה הירש בכלל לשמורת-טבע. בשיכבת העשירים החדשה, שמלבד הכסף לא היה לה שום קשר לחיים היפים, נותר פוקה כמוהיקני אחרון בעולם זר.

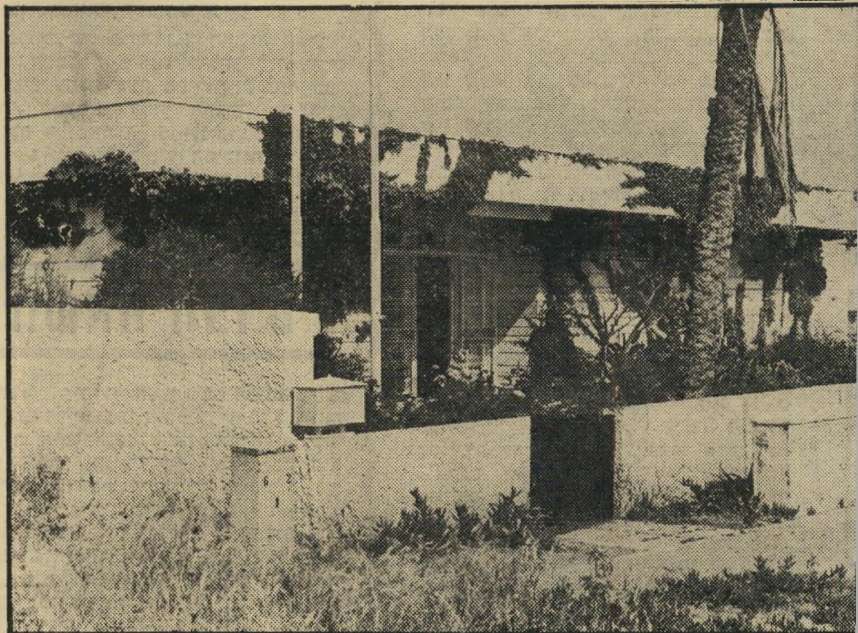
מעולם לא השוויץ ביפהפיות הצעירות שתמיד

יש לי כשורות רעות בשבילך. דווקא שם למעלה אלהים. ואפילו נוצרי. נתן לו כרושצ'וב ערימת שטרות, העיקר שלא יגלה האמת."

מוהיקני

אחרון

אשר כיוזב היהודי את הכסף, קפץ לביקור לניכסון. גילה לו שאלהים הוא, ונא ליצול. כושי. פוקה צוחק עד דמעות. ה גם אני, כמו אותו יהודי. למעלה כבר נוי, ומה שנשאר לי לעשות, זה לנצל את זה." לד המיטה עומד מקרר קטן, מלא עד

ווילה בקיסריה בנוסף לדירת שתי-הקומות בתל-אביב, בנה לו פוקה גם וילה בקיסריה: עטופת ירק, בנוייה כך שמכל אחד מחדריה להשקיף אל חים, כללה הווילה המפוארת סלון בעלת ריצפת שיש שחור, באר גדול, ושלושה רישונים, כל אחד עם אמבטיה ושירותים נפרדים. בחצר ישנה בריכת-שחייה, ובסמוך בניין בו דירת המשרתים והסאונה. בחצר כמות גדולה של עתיקות יקרות-המציאות.

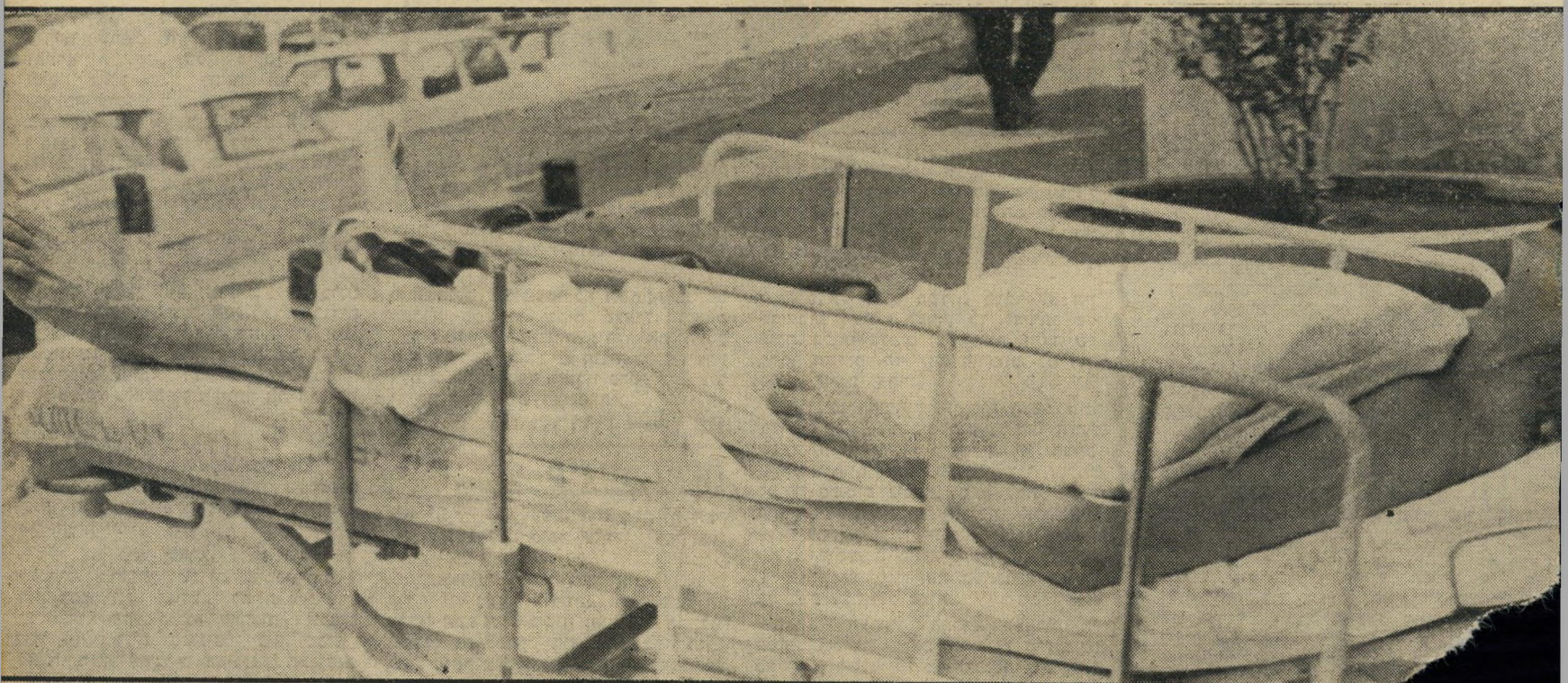
היו כרוכות אחריו. מעולם לא קנה אותן ביה-לומים. מתנותיו היו תמיד צנועות יחסית. יחסית לאפשרויותיו, ויחסית למה שיפהפיות אלה יכלו לקבל — וקיבלו — ממחזרים אחרים.

משרתים

אישיים

ה סברו של פוקה: "לא חשוב מה נותנים ה — חשוב איך נותנים." והוא מוסיף, בצני-

מקום במעדנים שהביאו ידידיו הרבים בהחלטיות: "עכשיו, כשהייתי כבר למעלה, לא מתכוון לרדת יותר מהמטוס — עד א אקבל הזמנה לעלות אליו". יותר מכך, יב פוקה, בעצת עורכי-דינו, לדבר על נושא אבדותו — או אפילו לאשר אותו. מה שחרה לו, בכל הפרשה, זו הפריצה הגי-לחיו האינטימיים. "אני מבין שכל הארץ רגשת מזה שמצאו אצלי במיטה בחורה בת", הוא אומר. "למרות שאני בעצמי לא מת-ז מזה. אני מכיר אפילו בחורה בת 17

ה מובהל לבית-החולים "הדסה", כשפיו פעור ועירו מוזרם לזרועו

(המשך ממעמד 21)

אולם לא פחות מכך השתייך לחוגי-הסניף לזון העולמי. ליום הולדתו האחרון, לפני שלושה חודשים, הגיעה ארצה, במיוחד, ידידתו הנסיכה האיטלקיה פינצפסה ג'ור באנה פינצפסלי. כן היו שם שגרירים ודיפלומטים, נשות-חברה ידועות כמלכת רונשטיין, דיצה חכם, סוניה אברמוביץ, לולה בר, פרדריקה סגל. היה זה קוק טייל אנז'י אפיני למסיבותיו של פוקה. לא פחות מהקוקטייל הקולינארי, שכלל קוויאר (פוקה יכול להרשות לעצמו להיות נדיב בתחום זה — הוא מקבל משלוחים קבועים של פריט זה מידידה ותיקה שלו, אחותו של השאח הפרסי), כבד אותו, שיש ליק, סטייק, ושמפניה צרפתית.

בביקוריו התכופים בחוץ-לארץ, נהג פוקה להתארח, בין היתר, בחברת ידידים כמו הנרי פורד, הנסיך רוסני, והשחקנית ג'ון קולינס. כאשר הגיעו הנרי פורד וזרעיתו לישראל, לאחרונה, היתה אחת משאלותיה הראשונות של כריסטינה, אשתו של איל-המכונות: "איפה פוקה?"

פעמים בשנה, היה נוסע לחו"ל לחי

העצמאות, הועילו קשריו לא מעט לעסקי הרכש של המדינה הצעירה.

ריח

הלשנה

אורח"חיו המפואר של פוקה לא היה חדש — וגם לא סוד. בחיקו במס' הכנסה, רשום היה מן הסתם כבר ממזן כי היצואן חי מאז ומתמיד ברמה של מיליונר אמריקאי. מה קרה אם כן שרק השבוע, לאחר שנים ארוכות, התלבשו עליו?

הטעם הרע, בפי הציבור, נבע השבוע לא רק מהצורה האומללה בה פשטו החוקרים על אורח מכובד, אלא גם מריח החל-שנה החריף שעלה מכל העסק.

היה זה לפני שבועות מעטים, שפוקה הגיש תביעה משפטית נגד חברה אמריקאית בשם אירומאריטיס, יצרני אלקטרונים. הסיבה לתביעה: החברה, שפוקה היה סוכנה בישראל, הפסיקה לו את הסוכנות. פוקה תבע פיצויים. זמן קצר לאחר מכן, התגלה גם מה קרה לסוכנות: החברה האמריקאית מסרה

לד"ר הירש, ביקשנו את תגובתו. למרות כמה פניות, לא שמענו ממנו. אחרי שלא קיבלנו כל תגובה ממנו, הסכמנו לקבל את הסוכנות.

במצב דברים זה, לא נראה אכן כל קשר הגיוני בין חברתו של עזר וייצמן לבין התפוצצות פרשת פוקה הירש. יחד עם זה, נותרה פתוחה השאלה: מה הביא לפשיטה הברוטאלית עם שחר?

את התשובה יש לחפש בתביעה המשפטית שהגיש פוקה נגד אירומאריטיס. בתביעה זו, גילה פוקה לראשונה בפומבי חלק מהיקף עסקיו. בתביעתו, הוא טען שהרוויח בשנים האחרונות — מאירומאריטיס בלבד — כ-45 אלף דולר לשנה. לפי השער הנוכחי של הדולר — כמעט 200 אלף ל"ל לשנה. וזה, יש לזכור, רק מאחת החברות שאותה ייצג בארץ.

תביעתו של פוקה נגד החברה האמריקאית הסתכמה ב-1.18 מיליון ל"ל. סכום זה כלל עמלה בעד מכירות שפוקה כבר ביצע, לטענות, עבור החברה עד ליום הפסקת הסוכנות — 15 לנובמבר 1971 — וכן פיצויים על ביטול הסוכנות.

בעקבות המספרים שהתגלו בבית-

מי הלשין על מלך החברה הגבוהה בישראל, שבין ידידיו נימנו המלך פארוק ואחותו של השאח הפרסי?

המשפט, מהירו אנשי מסי-הכנסה לעי שות כמה חישובים מהירים. ערכו השוואה עם דו"ח-הכנסה והצהרות-ההון שהגיש פוקה, והגיעו לידי חשד כי הוא העלים מהם את הכנסותיו ממכירות של מיליון ורבע ל"ל עבור חברת אירומאריטיס בלבד. חשד נוסף: שהכנסות מורעות לאלה הועברו, בפקודת פוקה, במי קום לחשבון הבנק שלו בישראל — לחשד בנות בנק סודיים בשווייץ ובמדינות אחרות בחו"ל.

אותה לידי חברה ישראלית אחרת, בשם ויצמן-רוגבי. אחד השותפים בחברה זו היה עזר וייצמן. מובן שהשתרבותו של שם מפורסם גורם סף לפרשה, גרמה רק להגברת העניין והסקינות. חברת ויצמן-רוגבי היא חברה ותיקה, הקיימת כבר למעלה מ-13 שנה. כל שגר תיה, עסקה כמעט רק ביצוא. אחד מבעליה היה אביו של עזר וייצמן, יחיאל. עם מותו של האב, עברו מניותיו למש-

נער השעשועים
פוקה הירש, בתמונה מלפני שנים מספר, רוקד עם אחת ממלכות החברה הגבוהה של ישראל דאז — נדיה בראון, בת-אצילים צרפתית שהתאהבה באלוף הכדורסל אברהם שניאור, באה לישראל ונישאה לו. נדיה, שהיוותה תוספת נכבדה לחברה הזוהרת של תל-אביב, מצאה בפוקה מומחה בודד, בין הילידים הבורים, לצד היפה יותר של החיים.

אולם על בסיס חשדות בלבד לא היו החוקרים מעיזים לפרוץ כך לדירתו של פוקה, בליווי צלמים ועיתונאים. נראה ש-מלבד חשדות, היו להם, לדעתם, גם הור כחות חזקות יותר.

עקרונות, ההוכחות היחידות האפשריות, בפרשה כזו — הם מיסמכים של הצד השני לעיסקה. דהיינו — מיסמכים של חברת אירומאריטיס, המסמכים כי אכן שולמו לפוקה סכומים נוספים, מעל למה שהצהיר למסי-הכנסה, וכי סכומים אלה הורעברו בהוראותיו לחו"ל, לא לארץ.

ללא מיסמכים כאלה, קשה להאמין כי שלטונות מסי-הכנסה היו מסתכנים, בפומבי, באפשרות של טעות.

האמנם העבירה החברה האמריקאית מיסמכים כאלה — אם היו בכלל מיסמכים כאלה — לשלטונות מסי-הכנסה בישראל, כצעד נגדי על תביעת הפיצויים הענקית שהגיש נגדה פוקה?

לאדם ברוחב, לפחות נראה השבוע הדיבר הגיוני ביותר.

הרווח — רבע

מיליון לשנה

עזר וייצמן עצמו היה בתחילת השבוע בחו"ל. סיפר שותפו, יצחק אל-

מוג: "קיבלנו את הסוכנות של אירומאריטיס עוד לפני מספר חודשים. לפני שכל הדיברשה התפוצצה, בשנה האחרונה התחלנו להיכנס גם לעסקי יבוא. לפני כמה חודשים, פנתה אלינו החברה האמריקאית, מי יוומתה, בהצעה למסור לנו את הסוכנות שלה בישראל.

הם טענו שהפסיקו את החווה עם הדיבר הקודם שלהם, פוקה הירש, פנינו

(המשך ממעמד 15)

רבי משמעות על שאלות העתונאים שצביאו סביב.

לא עבר זמן רבה ומשה דיין הודיע לרמטכ"ל וליתר האלופים שהפעולה המתוכננת נדחתה. הסיבה: גולדה התנגדה לרעיון שיהודים ישתמשו בגזים. הסיר כון היה גדול מדי. אם יפגע חלילה משהו, תהיה זו מהלומה מוסרית למדינה.

השעה הקריטית החדשה שנקבעה על-ידי עראפת היתה השעה חמש וחצי לפנות בוקר.

בסביבות השעה ארבע לערך, דרש ערר אפת שניצני הצלב האדום יגיעו למטוס. הצד הישראלי מהיר להיענות לדרישה, והזמין את הנציגים. הם הגיעו למקום תוך שעה, והפגישה בינם לבין מנהיגם של חוטפי המטוס התקיימה בסביבות השעה שש בבוקר. הסתערום של העתונאים שהיו במקום על אנשי הצלב האדום, בשעה שאלה חזרו מהפגישה עם החוטפים, נתיקלה בחומה של שתיקה.

אותה שעה עדיין דלקו האורות בבתיים רבים בישראל. שכנים נקצצו לאסיפות כדי לדון איך ניתן לחלץ את נוסעי המטוס, הטלפונים לא פסקו לצלצל במוסדות המדינה ובמנהלת נמל התעופה. "תנו להם את המתבלים! שיטסו איתם! ואז הפילו אותם לים!" יעץ אורח אחד, "תנו להם מאתיים מחבלים, מאה, העיקר להיפטר מהם, מדוע אנחנו צריכים להתחיל אותם בבתי סוהר על חשבוננו, ממילא הם לא מסוגלים לחזק יותר!" הציע אחר.

המתח האמיתי היה בישיבת הממשלה הדחופה שכונסה. ממשלת ישראל עמדה בפני דילמה קשה וחמורה. אם תיכנע ל"חוטפים", היא יוצרת בכך תקדים הרע אסון. מחר יוכלו מחבלים לחטוף מטוס ולאיים לפוצצו על נוסעיו אם לא ימסרו להם, דרך משל, את משה דיין או יגאל אלון. לעומת זאת, אם לא תימצא דרך להתגבר על החוטפים, הם עלולים לממש את איוםם — דבר היכול לעלות בקורבנות חינם. בינתיים המשיך נמל התעופה לעבוד כרגיל. מטוסים המריאו ונחתו באין מפריע כאילו כלום לא קורה, כאילו לא מתמנים 100 אורחים חפים מפשע בקצה המסלול לגורדין שיחרוץ את גורלם לחיים או למוות.

לרגע היה נדמה גם שמרוב התרגשות והמולה שכחו כל הצופים בדראמה כי מדובר כאן בחיי אדם. אופיינית לכך היתה תגובתו של שר התחבורה, שמעון פרס, שעמד במרכז ההעניינות כשנשאל ע"י כתב חנוכי להרגשתו, השיב: "מצויין! מצויין!" כך, למשל, המשיכה מרפסת הצופים של נמל התעופה לגבות חצי לירה מכל אדם שיצא אל המרפסת כדי להיות עד לדראמה.

החלטה לנסות בכל זאת להשתלט על המטוס נפלה רק אחרי שהחוטפים התירו לקברניט המטוס, יהודי ממוצא בריטי, שהיה טייס קרבי במלחמת העולם השנייה, לצאת מהמטוס כדי לשכנע את הישראלים כי כוונתם לפוצץ את המטוס היא רצינית. בעזרת המידע שהתקבל מהטייס, ניתן היה לתכנן את פעולת ההשתלטות על המטוס. סוכם שישראל תיענה לבקשת החוטפים לתקן את המטוס, שקולקל על ידי צוותי התחזוקה של אליעזר כדי לאפשר לו להמריא. 15 חיילים התחפשו ל"מכונאים", אחרי שעברו בדיקה של איש הצלב האדום.

אותה שעה הוכנה קבוצה של 50 חיילים אחרים, שהיו אמורים להיות חלק ממחב"ל לים ששוחררו מהכלא. היו אלה חיילים דוברי ערבית ושחממי-עור, שנועדו לשחק את תפקיד המחבלים. אולם ברגע האחרון הוחלט להסתפק במשלוח גשש בדואי, שהיה חוד החלוץ לקבוצת "הטכנאים" שנכנסה למטוס.

בכנס למטוס פתחו החיילים מיד ביריות לעבר החוטפים. היו אלה שני גברים ושתי נשים, שהיו המושבים באקדחים וברמי-גזים ללא ניצרות. שני גברים ואשה אחת מקבוצת החוטפים שבנה חוטפת רביעית נתפסה כשרימון בידה. הסיכון היה מחושב וקר, אולם הוא הצליח. הוא היה מבוסס על ההנחה ש-חוטף יחיד עוד מסוגל לפוצץ את עצמו עם הנוסעים, אבל ארבעה חוטפים יתאבדו ביחד.

ההימור הצליח, וישראל זכתה תעמולתי גדול.

אבל הנצחון האמיתי הגיע עם המטוס וצוותו.

חלוצ

בחליפה

פוקה נולד ברומניה כפרויקט (אפי רים הירש. לימים, כשהתודעה החברתית שלו התפתחה, לא נשא השם פרויקט חן בעיניו. פלבסי מדי. הוא סר לבניין העירייה, החליפו בפוקה. הרבה יותר קיסרי, לכל הדיעות.

הוא גדל בבית עשיר ומסורתי, התחנך כילד דתי לכל דבר, למה בחדר, קיבל מכות מהרבי. בפעם הראשונה בחייו שיברק מלון לא כשר, היה בטוח שיחטוף ברק משמיים.

בגיל 13 חדל אביו לחנוכו במכות, הודיעו שמיום זה והלאה הוא מבוגר ואחראי למעשיו. שמע פוקה כך, הלך ופילח מאמו חמש לירות, וסר לגכרת הקרובה ביותר. מאז אותו יום, לא חדלה שרשרת מעשיו הטובים בתחום זה. בגיל 16 נשח את לימודיו, הלך ללמוד נגרות כדי לעלות ארצה כחלוצ. כשגודע לו שיש צורך בפלשתינה גם במהנדסים, נסע לאיטליה, גמר הנדסה, חזר לרומניה, עלה לארץ. "נסעתי בטכסי תל-אביב", הוא נזכר, "ולא רציתי לזוז יותר משם. ובאמת לא זזתי".

לארץ ישראל הוא הגיע ב-1934. כולם היו אז חלוצים, ופוקה קנה לעצמו בגדים טרופיים מתאימים. עד שגילה שאיש אינו מאמין שהוא אכן מהנדס, בבגדים כאלה. חזר הביתה ורק את הבגדים שקנה, "מאז", הוא מספר, "לא הורדתי יותר את החליפה והעניבה".

בחושו הטבעי המפותח, נכנס כבר מי התחלה לחברה הגבוהה של תל-אביב דאז. מאז — לא יצא ממנה. כעבור כשלושים שנה, כבר היה מלכה המוכתר והרשמי של חברה זו.

מיד עם בואו לארץ, נכנס פוקה גם לעסקים. "ראיתי שכולם אימפורטרים", הוא מספר, "אז החלטתי להיות אקספורטר". הוא החל מייצא לארצות השכנות הכל — שמנים, סבונים, יינות, סכיני גילוח. רשת הקשרים הבינלאומית שבנה מאז, קיימת עד היום. אחד הקשרים שאבד ואינו: המלך פארוק.

במלחמת העולם השנייה, התרחבו עסקיו לאין שינוי. בעקבות המלחמה, במלחמת

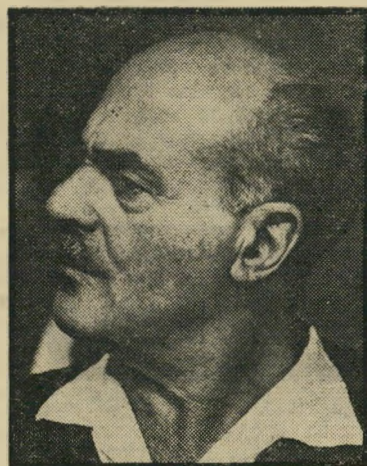
הסתדרות

זיהום האוויר

בוועד הפועל

מושב מליאת הוועד הפועל של ההסתדרות, שהתכנס השבוע אחרי "חופשה", שאינה מוכרת בשום תקנון, של 11 שברי עות, היה מוכן ע"י הוועדה המרכזת, כי חזרה נוספת על ההצעה הרגילה: מזכיר ההסתדרות מביא לדיון סעיפים מדרגה שניה או שלישית, כשהשאלות החשובות המעסיקות את ציבור השכירים, כהסכמי השכר או עליית המחירים והמיסים, גידור נות בחדרי חדרים של סיעת המערך ובי מיטבחה של גולדה מאיר.

סיעת העולם הזה — כוח חדש במוסד העליון של ההסתדרות העובדים, סברה כי מובן אחרת, נציג הסיעה, אלכס מסיס, העלה לסדר-היום סעיפים כהפעת צווי החירום נגד שובתי אל-על, אי-חתימת הס' כמי השכר, חודשים רבים אחרי פקיעת חוקם והמו"מ הסודי המתנהל בין הוועד דה המרכזת לשר האוצר בדבר הקצבה

מוזכ"ל בן-אהרן
התנהגות מעוררת דאגה

של 35 מיליון ל"י לקופת חולים, בתמורה לאי-התנגדות ההסתדרות להעלאה גדולה של המיסים והארגנות ברשויות המקור מיות.

בן-אהרן כועס. יצחק בן-אהרן, מזכיר ההסתדרות, המנהל בעצמו את ישיבות הוועד הפועל ועונה לכל נואם, מייד אחרי שירד מהדוכן ולפעמים בעת שהוא עדיין נמצא באמצע דבריו, אינו רגיל לעירעור כזה על החלטותיו. ההצעות הכי עיסו את בן-אהרן, שהבטיח להביא לי וועדת החוקה של ההסתדרות הצעתי-תקין, שלא תאפשר יותר לסיעות שאינן מיוצגות בוועדה המרכזת — כלומר, כל האופוזיציה ציה — להביא הצעות נוספות לסדר היום ולנמק בפני מושב המליאה.

כעסו של בן-אהרן גבר עוד יותר כש עלה אלכס מסיס לנמק את הסתייגויות סיעתו בנושא הקצבות ההסתדרות למימון הוצאות המפלגות לצרכי בחירות. אחרי ש"ר רם מאב, חבר ההסתדרות הכללית ומרצה באוניברסיטת תל-אביב, ביקש מי בתי-המשפט המחוזי לאסור על ההסתדרות לחלק מכספיה על המפלגות, התחכמה ה וועדה המרכזת, שעשתה יד אחת עם גח"ל, והחליטה להסוות את חלוקת ההקצבות למפלגות כ"הוצאות לצרכי בחירות".

הסכומים המדויקים של כלל חשעה מיליון ה"ל" המחולקות בין המפלגות נש" אר, בגלל סיבה מסתורית, סוד כמס בפני הציבור הישראלי. להלן החלוקה הדיויקת: המערך ל"י 5,648,200; גח"ל 1,532,300; ל"י 517,400; ע"מ 350,100; ל"י, העובד הדתי 278,200; ל"י, ר"ק 204,600; ל"י, המרכז החופשי 180,900; ל"י, מקי" 162,700; ל"י, העולם הזה 60,450; חדש 60,450; ל"י, שלום כהן 60,450; ל"י, אחוה 49,100; ל"י, ברית השמאל 49,100.

ל"י. בנושא זה, התברר שוב, שהמפלגות הי מסורתיות בהסתדרות מסכימות לחלוקת שלל, בלי הבדל אידיאולוגי: ר"ק ור מקי" הצביעו יחד עם ברית השמאל, ה מערך וגח"ל בעד הצעותיו של מ"מ מוכ"ל ההסתדרות ירוחם משל, לחלוקת חשעה מיליון ל"י בין המפלגות השונות, ללא

הגבלת תיקרת ההוצאה, ללא ביקורת על ההכנסות ומבלי לאסור על השימוש במי נגון ההסתדרות לצרכי ניהול הבחירות של רשימות הרוב.

סיעת הכוח החדש הגישה שורת הצעות המרחיבה את הביקורת על הוצאות המפלגות והתובעת מחברת העובדים וה וועדה המרכזת לאסור על מפעלי ההס תדרות והמוסדות הכלכליים שלה לתרום לקרנות המפלגות.

הצבעה — עד מה? הצעות אלה הכי עיסו את בן-אהרן, והוציאו אותו מכליו. "הצעותיו של מסיס", קרא המזכיר הכללי, "הן זיהום האוויר שלנו!" וסירב להרשות לו להקריא את הצעותיו בפני חברי הוועד הפועל. גם בהצבעה שהתקיימה מייד אחרי כן, העמיד בן-אהרן את ההצבעה את "הס" תגיוותיו של מסיס" מבלי להקריא אותן וחברי המערך, שאף אחד מהם לא נטל אפילו את רשות-הדיבור בוויכוח הכללי, הצביעו כיד-אחת נגד "מוזמי האוויר" התובעים להגביר את הביקורת על הוצאות המפלגות והכנסותיהן.

המשך הדיון בנושא זה יתקיים עכשיו בשתי יזרות נוספות: סיעת הכוח החדש הגישה תלונה לוועדת הביקורת של ההס תדרות, תבעה לבטל את תוצאות ההצבעה, בזירה אחרת ימשיך בוודאי ד"ר רם מואב, במאבקו נגד אופן חלוקת הכספים למס לגות, כשבירד חומר חדש המוכיח את כוונותיהם האמיתיות של אנשי הרוב ב בהסתדרות, הנעזרים בחלוקת השלל בירי ביהם מגח"ל ורק"ת.

פנתרים

פגישת הנמר

והפנתרים

פגישה מעניינת נערכה לפני זמן מה בירושלים בין קבוצת פנתרים מצד אחד, לבין מיליונר אמריקאי עתיר-הון מצד שני, המשותף לשני הצדדים: כמו הפנ תרים, היה גם המיליונר האמריקאי צעיר ירושלמי, ליד עדות המזרח. היה זה רצון הגורל בלבד, שהאחד יגדל להיות מיליונר, האחרים — חסרי-כל.

תהילה אישית. המיליונר היה אמנון ברנס, אחד המפרסמים מבין היורדים הישראלים שהצליחו בארצות-הברית, ה נחשב לנמר נוראי בעולם העסקים הא מריקאי.

כעמיתיו היהודיים בארצות-הברית, מר- בה ברנס לתרום לישראל, הוא גייס כס פים משותפיו בחבר השיווק דיילין — מהגדולות בסוגל בארה"ב, בעלת רשת של 700 תנויות 38 מדינות ברחבי ארה"ב ובארצות נוספות — והקים קרן חינוך, שבנתה שורה של פרויקטים בארץ (מרכז מגורים לתלמידי בית-הספר לרפואה של אוניברסיטת ירושלים, מרכז למחקר רפוי אי ליד בית-החולים איכילוב ועוד).

ברנס הממולח, המכהן כיו"ר מועצת המנהלים של דיילין, רשם אמנם את ה פרויקטים הללו עלישם שותפיו היהודים לניהול החברה אך התהילה נפלה בחל קו. ברנס הנראה צעיר מגילו (48), נשוי ואב לשלושה ילדים (בתו הבכירה נישאה לצעיר ישראלי בטקס מרשים שהתקיים לפני שנה במלון הילטון, ומתגוררת באר רץ) אינו מסוג מפרסומת אישית. "איני שייך לאלה האומרים: כתוב עלי מה שאתה רוצה — העיקר שתאית נכון את שמי", הוא אומר, "אבל אני יודע להע ריך את ערכה של הפרסומת לצורך קי דום העסקים והקאריירה האישית".

מינויו כיו"ר הבונדס בקליפורניה קי סייע לו רבות בכך: כלי-איתם שמגיע ל- לוס-אנגלס עיר מגוריו — שבה יש לו חווילה שערכה מגיע לחצי מיליון דול לאר — אורח חשוב בישראל, כגון חבר או אלוף צה"ל, ממחר ברנס להצטלם בחב רתו, דואג לכך שהתמונה תתפרסם ב הבלטה בעיתונות האמריקנית.

כסף — לא, כאשר התעוררה בעיית הפנתרים בישראל, טרח ברנס וחיפשם באחד מביקוריו התכופים בארץ, נפגש עם מנהיגיהם והציע להם להתיישב בשאר-י אישית, סמוך לכפר הקאווונים הנמצא בבצלוה של קבוצת משקיעים אמריקנים, שהוא עומד בראשה. באותה פגישה גילה ברנס לראשי הפנתרים, סעדיה מריאנו וצ'ארי ביטון, כי הוא עצמו יליד ירו שלם וכן עדות המזרח, שעלה בכוחות עצמו.

אלא שמהפגישה המעניינת לא יצא

כלום. הפנתרים ביקשו מהמיליונר כסף, זאת, לא היה ברנס מוכן לתת להם. "כסף — לא אתן", אמר. "אבל מילגות לתלמי דים מוכשרים — כן".

הפנתרים לא רצו מילגות, כמו שלא רצו להתיישב בשאר-י. הקשר שנולד לר גע בין הפנתרים לנמר, נותק.

תחביבים

עשה זאת בעצמך:

טלוויזיה פרטית

כמה פעמים קיללת את עצמך, על ש החלטת לבלות ערב בבית מול המסך הקטן, במקום לצאת לפרט או לידדים? כמה פעמים חזרת והתאכזבת ממה שאלמונים לא ברורים החליטו להקרין בפניך כביור, באותו ערב?

עתה, ייתכן שהישועה בדרך. אין אמנם סכנה שהטלוויזיה הישראלית תשפר את רמתה. האפשרות לישועה היא אחרת: שתוכל, בעתיד, לקלוט שידורים מארצות אחרות — כרצונך.

אחד הראשונים שהצליחו בכך הוא קיבוצניק ותיק מרמת-דוד, ישראל גביש (58), המצליח זה מספר חודשים לקלוט שידורי-טלוויזיה מארצות-הברית — בי עזרת מכשיר מתוצרת עצמית.

תחביב. גביש, חובב רדיו ותיק, עושה זאת בעזרת מיתקן אשר בנה בכוחות עצמו, והמוחקן בתוך תחנת האלחוט שלו, הוא איננו קולט עדיין תכניות טלוויזיה מסחריות בשלב זה, מסתפק בקליטת שי- דורי תמונות שמשדרים לו עמיתיו, חובבי הרדיו בארצות-הברית ובעולם כולו.

כאלמן מזה שש שנים ואב לשתי בנות נשואות וכן שצבא, חיפש לעצמו גביש תחביב לשעות הפנאי. שלושים שנה היה חבר הקיבוץ, ומה כעשרים שנה עבד בכל ענף כמעט (רפתן, פלח ונהג), עד שהגיע לאחזקת מכונות-קטור וקירור, זה הביא אותו לאלקטרוניקה.

הכל בא-חוט. מספר הוא: "כשמתה עלי אשתי, חיפשתי תעסוקה לשעות ה פנאי. או גם העבירו אותי לעבוד בענף האחזקה הקטור ישירות לאלקטרוניקה. עם התחביב שלי התחלתי בכך שקניתי בגנן משרד קטן והתחלתי להתקשר עם החובי בים בארץ ובעולם. זה הוביל אותי להת

גביש מספר חובבים בתל-אביב, אשר בו נים בעצמם את התוספת הטלוויזיונית לתחנות האלחוט שלהם. מטלוויזיה טלפון גית כזו לטלוויזיה מסחרית — המרחק קצר.

לצופה הטלוויזיה בעולם הרחב יש ברי רה, כאשר תוכנית איננה מוצאת-יחן בעי ניו, הוא יכול לבחור בין כמה ערוצים נוספים העומדים לרשותו. גם לצופה הי ישראלי היתה עד היום ברירה: לפנות לתוכניות קפריסין או לבנון. היה בהן אמנם שיפור לגבי התוכניות הישראליות, אולם לא רב.

אם יזכה מיתקנו של הקיבוצניק מרמת- דוד לפיתוח מיסחרי, ינחול מן הסתם הצלחה סנסציונית. קשה לתאר בעל מקלט טלוויזיה בארץ שלא ירכוש לעצמו את התמוג לראות, לשם שינוי, תוכנית מענ- יינת מעבר לים — כרצונו.

כלב מי

שלא בא

לארבע בנותיה של משפחת גוטשל מ הרצליה אין בעיות תחבורה. כאשר רור צות הבנות לטייל, כל מה שהן צריכות לעשות הוא לרתום את העגלה העומדת בחצר ביתן למקסי. מקסי כבר ידע למשוך את העגלה, שהותקנה במיוחד לפי מידותיו, ויסייע את הבנות הצוה לות, לשפת-הים או לטיול.

מקסי, בניגוד למה שניתן לחשוב, אינו סוס, למרות שמשקלו כמאה קילו, הוא בסך הכל כלב. אבל הוא כלב הנמנה על גזע הענקים — סן ברנארד. למשפחת גוטשל יש עוד כלב ענק ממין זה — מיני, כדי להסייע את הכלבים יחד עם הילדים, כבר היה צורך לקנות מיניבוס.

פתרון תחבורה. כלבי הענק אינם נפוצים ביותר בישראל, יהודים מפחדים מכלבים גדולים, עוד כשאלה היו סימליהם של הפריצים. עד כמה שידוע יש כיום ברחבי ישראל 12 כלבי סן ברנארד. כל ביי-ענק מגזעים אחרים יש עוד פחות: 2 מסוג ניופאונדלנד, שהם כלבי-הצלה, ושלושה מסוג רטוויילר, שהם כלבי-עבר דה גרמניים. לעומת זאת מגיע מספרם

מקסי רתום לעגלה

כנס הגולבירים

של כלבים מסוג דני גדול לכמה מאות. לאחרונה החליטו בעלי כלבי הענק בי ישראל להתארגן בחוג מיוחד משלם, במס גרת איגוד מטפחי הכלב הגזעי ביישר אל — שהוא ארגון מתחרה להתאחדות הכלבנים. ביום השבת הקרוב הם יערכו את תצוגת כלבי הענק הראשונה ביישר ראל במשך דורו שבמושב תלמי מנשה. רק טבעי שמקסי יהיה האטרקציה של תצוגה זו. הוא ידגים כיצד הוא מושך בעל העגלה. בתקופה בה רכישת מכור גית קטנה היא מעבר לחלומותיו של האזרח הישראלי הקטן, יכולים הכלבים הגולבירים לשמש פתרון לבעיות התח בורה בישראל.

קדמות. החובבים שאיתם התקשרתי עזרו לי בעצות וגם בחלקים. את המכשיר האחי רון, למשל, קיבלתי מחבר שלי, חובב רדיו מקולומביה, אותו היכרתי באמצעות באמצעות האלחוט. בנ, של אותו חובב שהה בארץ כמתנדב במלחמת ששת הימים, ואני דאגתי לו וקיסרתי אותו עם בני משפחתו. כפרס עבור היחס, שלח לי חברי הקולומביאני את המכשיר המשוכלל שיש לי עכשיו.

עכשיו, החברים שלי, חובבי רדיו בער לם כולו, שולחים תמונות אחד לשני דרך המכשיר שלי. לראשונה, אני גם יודע עכשיו איך הם נראים, לא רק נשמעים.

התחרות. עתה הולכים בעקבותיו של

הפצצה מונחת על הכביש
הילדים בעטו —

רה, יד הרב הרצוג, ארגון המהנדסים ה' דתיים, ועוד). מטרתם: בירור שאלות ה' נוגעות לשמירת התורה בתעשייה ובשי' רותים הציבוריים.

לאחרונה נתקבלה במכון פניית רבה של משטרת ישראל ושירות בתי הסוהר, הרב אברהם חזן, שביקש לערוך סקר לקידום השבת במשטרה ובבתי הסוהר. לפנייה זו צורף אישור בכתב של מפכ"ל המשטרה, רב-ניצב פנחס קופל, שהורה לקציני ה' משטרה לשתף פעולה בנושא זה. אנשי המכון התלבשו על הנושא בשמ-

במדינה

משטרה

שומר פתאים

אדוני

הפצצה היתה מונחת לה בשקט על ה' כביש, כאבן שאין לה הופכין, במשך כעשר דקות. רק אז, החלו הילדים משחקים בה. היתה זו פצצה אמיתית: נפל חי של פגז מרגמה 120 מ"מ. היא היתה מוטלת באמצע הכביש, ברחוב צבי גרץ בירוש' לים, מול הבית מס. 10. איש לא ידע מאין הגיעה לשם, באותו אחר-צהרים של יום החמישי שעבר. הסברה ההגיונית ב' יותר: היא נפלה ממשאית צבאית שעברה במקום.

כך או כך, דקות ספורות לאחר שנת- גלתה על הכביש, ניגש אליה ילד ובעט בה, הוציק את חבריו לשחק איתה. הציר את חיי הילדים, מן הס' תם, כתב, "העולם הזה", שחלק ברחוב. מדווח הכתב:

כשראיתי במה הילדים משחקים, הס' תערתי עליהם והרחקתי אותם. אחר, מ' הרתי לטלפן למשטרה.

המשטרה הגיעה כעבור כעשר דקות — ללא חבלן. צמד השוטרים שהופיעו סקרו את הפגז בידע רב: "זה שום דבר", הכ' ריזו, "אבל תיכף יבוא חבלן".

הם הוזמנו חבלן צבאי — המשטרה יזיה חולה — וחזרו להמתין לבואו. כדי לחקק את גירסתם כי הפצצה היא "שום דבר", הניחו לילדים להמשיך לשחק סבי' בה, לא טרחו לפנות את הסקרנים שניק' הלו. גם לא את תנועת כלי הרכב, ש' המשיכו לנוע על הכביש, כשרק בנס לא עולה אף מכונית על הפגז, שהמשיך לה' יות מונח בצידו הימני של הכביש, לשם בעטוהו הילדים.

השוטרים עצמם ניצבו בצד השני של הכביש, משוחחים בניחותא תוך כדי המ' תנה לחבלן.

החבלן הגיע לאחר שעה וחצי. כל אותן תשעים דקות, המשיכו המוני מבוגרים ו' ילדים להתקלל בטווח הפצצה, כשמכוניות חולפות לידה.

כאשר הגיע החבלן, מיהר לסלק את כל הקהל מהמקום, כרע לבדוק את הפגז. כאשר הודקה, הכריו: "יש בה תומר' נפץ".

נוער דתי —

התגייס למשטרה

משטרת ישראל איננה סובלת כידוע מ' עודף יעילות. במלחמתה עם עולם הפשע המתפתח, היא מפסידה בעקביות קרב אח' רי קרב, חזית אחרי חזית.

עתה, מתכננים כמה אורחים יקרים לפ' גוע גם באותה מעט יעילות ששרדה ב' משטרה: חוגים דתיים בישראל התלבשו על המשטרה, במטרה להפסיק ככל האפ' שר את חילול-השבת בפעילותה.

פקודה מנכ"ה. לפני כשנה, נוסד ב' ירושלים גוף בשם המכון המדעי טכנולוגי לבעיות ההלכה. מייסדיו היו מספר גור' מים דתיים (אגודת אנשי מדע שומרי תו-

פולקע ישמח
לבב גבר...

היום כולם

עוברים להודו

אני עובד קשה.

כשאני אוכל, אני אוהב. להרביץ

פולקע רצינית, כמו של הודו למשל...

לגיוון התפריטים נא לפנות למועצה לענף הלול
ת.ד. 124 ת"א-לקבלת חוברת מתכונים חינם.

ושוב

ר חמים קארדי, הנער בן ה-17, אשר התאבד בתלייה בבית-המעצר באבר-כביר (העולם הזה 1807), היה ה' אסיר הראשון, מזה כמה חודשים, ששם קץ לחייו בבתי-הסוהר של מדינת-ישראל. היה זה מקרה בלבד. לא היה חסר הר' בה, שהוא יהיה האסיר השני שמת — תוך שבוע בלבד: ארבעה ימים לפני מותו, ניסה להתאבד בתלייה עציר אחר — שניצל בנס.

ה ייה זה עזר ביטון (22), שנעצר כחשוד בשימוש ברכב גנוב והתפר' צויות. ברגע שהוכנס, בפסח האחרון, לתא-המעצר במשטרת כפר-סבא. הכריו: "אני אתאבד".

מובן שזה לא עשה רושם על איש. רחמים קארדי עתיד היה למות רק אר'

כשוכנס לתא,

הזהיר הצעיר:

"אני אתאבד."

איש לא שם לב.

בעה ימים מאוחר יותר, גם העובדה ש' עזר עצמו היה כבר מאושפז בעבר בבית' חולים לחולי-נפש — גם העובדה שבעת מאסרו הקודם ניסה כבר להתאבד, ואושי' פז כתוצאה במחלקה הפסיכיאטרית של כלא רמלה — גם העובדה שעם מעצרו הנוכחי ניסה שוב לחתוך את ורידי ידיו, וקיבל טיפול בבית-החולים מאיר בכפר-סבא — כל העובדות הללו לא הרשימו איש מהסוהרים.

במשך כל הלילה הראשון של מעצרו הסתובב עזר בתאו עצבני ומתוח, כחייה בסוגר. לאחר שעות של טיול מורטל-עצ' בים זה, הוציק סוהר, ביקש רופא שיתן לו כדורי-הרגעה.

"יש לנו רופא זקנה, והיא לא באה לביקורי לילה", ענה הסמל התורן.

ה דינה עבר איכשהו כלילה שלא-ח' ריה, נידחו בעיותיו של עזר ביטון

ספורט טוטו

12x21x12

מינימום פרס ראשון

150 אלף ר"י

*** מינימום פרסים**

350 אלף ר"י

עשה לך מנהג קבוע - מלא טוטו כל שבוע!

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134, תא-דואר 136 • מען מבדקי: עולמפרס • הודפסו החדש "בע"מ, ת"א, רח' בן-אביגדור • הפצה: גר בע"מ • גלויות: צינקוגרפיה כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המו"ל: העולם הזה בע"מ.

פמד המיטרה בודק אותה ליד הידרים
— וכולם ניצלו בנס ממוות.

ידרים מתכוננים לשחק בה
— השוטרים זילזלו —

נות רבים של צה"ל). על-מנת שלא להפ" על משאבה חשמלית. צימצום נסיעותיהן של מכוניות משרטות לצורך הסעת שוטרים מבתיהם ובחזרה. לקחת טביעת-אצבעות — פעולה הכרוכה בחילול-שבת — תבוצע בשבתות רק באותם מקרים שאין כל דרך לדחותה לאחר צאת השבת, או במקרה שאורח הי מתלונן על גניבה בביתו אינן מוכן להת" חייב שלא יזין ולא יגע בשום דבר עד צאת השבת.

תקווה גדולה. מסכם הדו"ח: "שמירת השבת במשטרה דורשת, ללא ספק, שינויים נהליים מסוימים והתארגנות שבי תית' מיוחדת." בשפה לא-דיפלומטית, היתה מסקנת הדו"ח חד-משמעית: מאחר שהנהלים הקיימים במשטרה נקבעו כיום כיעילים ביותר — ברור ששינויים יגעו ביעילותם — למען שמירת השבת.

עורכי הדו"ח הבינו יפה את משמעות דבריהם. ניסו להמתיק את הגלולה בה בעת תקווה כי "כלי ספק ישתלמו השינויים הנהליים על-ידי פתיחת שערי המשטרה בפני צעירים דתיים רבים, הנמ" נעים כיום מלהתגייס לשורות המשטרה בגלל הצורך בחילול-שבת בשורותיה."

משפט

פרס על בעילת קטינה

האשמה נגד שני הצעירים היתה חמורה: בעילת קטינה. יחד עם זאת, לא שכח התובע המשרתי הוותיק, רס"ל יחזקאל נחום, כי השניים הינם קטינים, למרות הכל — אחד בן 14 וחצי והשני בן 15. לפיכך, נכנס לתוך לישיבתו של השופט התורן, שופט-השלום התל-אביבי יהודה טרייביש, כשהוא מביא עימו את שני הנערים.

לשופט, הסביר התובע כי החקירה נסי תיממה, השניים הודו, והמשטרה מבקשת לשחרר אותם בערבות. התובע ביקש מה שופט לדון בתיק בלישבתו, כדי שלא לח" שוף את הנערים למתרחש באולם.

השופט האזין לתובע בדממה, אחר הסיר את משקפיו מאפו, פסק: "לא, אני לא משחרר אותם פה, תביא אותם לאולם. אני רוצה לתת להם שיעור."

מתנגדים מצחקקים. — השניים זכו בשיעור במלואו — בדיוק כפי שרצה הי שופט.

היה זה בוקר אופייני באולם-המעצרים של היכל הצדק, ולפני שני הקטינים עב" רה גלריה שלמה של פושעים קשוחים, גנבים קטנים, פרוצות, ואפילו חשוד בנס יון לרצח. שני הנערים הקשיבו מרותקים, כאשר התובעים היו מתארים, בכל תיק, את פרטי העבירה בה חשוד הצעיר.

בתום השיעור, הורה השופט להכניס לאולם את הוריהם של שני הנערים: "היום משחרררים בערבות על מעשים כאלה, הכריז, "בזמן המנדט, היו מקבלים על זה שלוש שנים. לא חשוב עם הבחורה רצתה או לא רצתה. בעילת קטינה זו בעילת קטינה. הזמנתי אתכם לפה, כי רציני שהבנים האלה יקבלו ממני שיעור."

מקבלי השיעור הצליחו לשמור על הי בעת-פנים רצינית עד הגיעם לדלת. ברוב שיעורי את הסף, פרצו בצחוק מתגלגל: "הלואי כל יום שיעור כזה," ציחקק הא" חד באוזני חברו.

השבת ביחידות המשטרה, היו: ביטול נורות-הסימון ביחידות-הקשר והחלפתן בשיטות אחרות, קלות יותר, כי גון: תריסונים, זמזמים וניאונים. דחיית הרישומים ביומנים המועת" קים ממברקים פנימיים והגדלת ריווח פר" קריהזמן שבין עידכוני היומנים. רישום מינימאלי של פרטים בשבת וצימצום המברקים והטפסים למיעוט הכ" רחי.

● תידלוק מכוניות המשטרה הנוסעות בשבת באמצעות גרינקים (כנהוג במח"

"ברי כי חלקים נרחבים מעבודת המש" טרה קשורים לפיקוח-נפש. אלא שש"ר זה הוא לעיתים ישיר, ולעיתים עקיף. מירדף אחר רוצח מזוין או חיפוש ילד נעדר — קרובים לפיקוח-נפש. מאידך, עריכת הקי" רה בגניבה, או רישומי מינהל שונים — ריחוקם מפיקוח-נפש בולט. ומה דינם של סוירי-מנע? או מצוד אחר גונב-רכב משר" תוללים? אלה מקרים של ספק פיקוח" נפש."

השוטר הפשוט — נרפק. ההמלצות העיקריות של הסקר, למען צימצום חילול

חה. פתחו בסקירת מחוז ירושלים, כי "דוגמה ייצוגית וכבמת-לימוד נסיונית". המטרה היתה לבחון את פעילות המשטרה מנקודת-ראותה של ההלכה, כשהדגש מר" שם על ההבדלים המצויים והרצויים בין עבודת המשטרה בשבת לעומת פעולותיה בימי-חול. תשומת-לב מיוחדת הוקדשה לי" יחידות משר-הגבול. מה זה פיקוח נפש. שאלת-המפתח לכל הבדיקה היתה הגדרת המושג "פי" קוח-נפש" במשטרה. בהקשר לכך, נאמר בממצאי הסקר, שהושלם בימים אלה:

צעיר תלה עצמו בכלא

נוכיים וסוציאליים גרמו למצבו הנוכחי". קביעה זו לא עזרה לעזר. באחד מתיקיו, נידון לבסוף ל-15 חודשי מאסר בפועל. לפני כתשעה חודשים השתחרר — אך לא לזמן רב. מיד הסתבך מחדש. כך הגיע לבית-המעצר בכפר-סבא, לאחר ששופט" שלום בפתח-תקווה הוציא נגדו פקודת- מעצר ל-15 יום.

זה היה בשלישי לאפריל. עזר מחה, בשפתו הדלה, בפני השופט. הוא טען, כי מסר למשטרה הכל, ולכן אין טעם לעצור. השופט לא השתכנע והשוטרים הובילו את עזר לתחנת-המשטרה בכפר-סבא.

עזר הינו בנה הבכור של משפחה יוצאת מרוקו, המתגוררת בלוד. יש לו 13 אחים ואחיות. אביו חנניה עובד כסבל בגמל התעופה לוד. משכורתו נסו: 550 לירות לחודש.

סיפר השבוע חנניה:

מאז הצ'קים הבן שלי לא בסדר. אפילו ביום העצמאות באו אלי שוטרים עוד פעם. אמרו לי, בוא תחתום ערבות בשביל הבן שלך. אמרתי: אני כבר לא יכול לתתום.

באמת לא הלכתי לתתום. כל פעם הוא עושה לי צרות. עד שהיה העסק עם הצ'קים, הוא היה בסדר. לא מי יודע מה אבל בסדר. לא משטרה, לא כלום. אף פעם לא הסתבך. כמוני, גם אני אף פעם לא הייתי בבית-סוהר. ורק הבן הזה ער" שה לי לא כבוד גדול.

לאחר שני נסיונות התאבדות, תוך 72 שעות, הוחזר הצעיר לתא — ותלה את עצמו

מה אני אעשה? הילד הזה צריך להיות כל הזמן על ידי. אם הוא על ידי, או הכל בסדר. אבל ככה, אם אני בעבודה, לפעמים עובד כלה, לפעמים בוקר — או אני לא יכול לראות את הילד, והילד מתחיל להיות לא בסדר. כל הילדים האחרים שלי — מאה אחוז, יש לי אפילו בת שהיא בצבא. רק עם עזר לא היה לי מזל.

לא הבין שצעיר שמנסה להתאבד פעמיים תוך שלוש יממות, נמצא במצוקה וזקוק לעזרה רפואית. כאילו איש לא הבין, שהוא עלול לחזור על נסיונו פעם נור" ספט — ולהצליח."

"או, מה שנורא יותר: כאילו כולם הבינו זאת טוב — אך לאיש לא היה איכפת."

★ ★ ★

עזר ביטון היה חולה שנים רבות. בישראל הראשונה, היה זוכה מן הסתם לטיפול מתאים, מצליח לשקם את עצמו. בישראל השנייה, הוזנח, כרבים אחרים — והגיע לאן שהגיע.

הוא היה בן 15 כאשר יצא לעבוד. למ" רות גילו הצעיר, התקבל לעבודה, בבית" חרושת לשימורים רמי, בגלל מיבנהו החסון. הוא הספיק לעבוד שישה ימים, כאשר קרה לו האסון.

הוא עסק בפריקת שקי קמח על גבו, כאשר לפתע התמוטטו ארבעה שקים על גבו. עזר שתק, המשיך לעבוד, כשהוא כפוף כמעט לחלוטין. רק למחרת סר לרופא, התלונן על כאבים נוראים באיזור הגב והראש.

תקופה ארוכה עבר שורה אינסופית של טיפולים רפואיים. בסופם, קבעה לו ועדה רפואית 50 אחוז נכות למשך שנה, ועוד עשרה אחוז לצמיתות.

עד יום התאונה היה עזר, כרבים מחב" ריו, נער שעזב את לימודיו ושוטט ברי"

לקרן-ווית. עזיר אחר כבש את הבמה. אותו עזיר סבל מדלקת-אוזניים חמורה. אחת מאוזניו זבה מוגלה בכמויות ענק. תשובת הסוהר האחראי לא השתנתה: רופאה זקנה וכו'. רק לאחר צוות, כאשר העזיר החל מטוח ראשו בקיר מכאביו, וכל יושבי התא הקימו זעקות אימים, הוזעק רופא.

אחד העצירים בתא היה מודאג ביותר דווקא מעזר ביטון, שלכאורה היה שקט באותו לילה. הוא ניסה להפנות את תשור מתליבים של הסוהרים למצבו הנפשי המ" תוח, הביע את דאגתו.

"אנחנו מכירים את הארטיסטים", היתה התשובה.

בלילה הבא — ליל אחרון של פסח — נתגלה עזר ביטון תלוי על סורגי חלון התא.

★ ★ ★

גידה איתן שוטר שעבר בסיוור חי צות. העצירים האחרים בתא, שהי עוררו לקריאתו המבוהלת, מהירו להר" ריד את עזר המהבל. הם השכיבו אותו על מיטה — ונדהמו לגלות שערורייה מדהימה:

במשך דקות ארוכות — לא היתה כל אפשרות להגיש לתלוי עזרה רפואית.

הסיבה: מפתחות התא היו בידי הק" צין התורן, שלא ניתן לאיתור. החלו דקות ארוכות של התרוצצות ושיחות טלפון בהולות. שוטרים התרוצצו הלך ושוב, צועקים פקודות עצבניות לכל עבר. הכל לשוא. המפתחות לא נמצאו.

סוף סוף נמצאו. הדלת נפתחה, וביטון הושכב על ריצפת המיסדרון, כשהשוטר רים שופכים עליו מים. "תעשו לו הנשי" מה מלאכותית", צעק אחד העצירים. הי שוטרים התבוננו בו במבוכה, נשארו לעמוד בחוסר מעש.

עשר דקות תמימות לאחר שביטון נת" גלה על החבל, נזכר אחד השוטרים לצל" צל לבית-החולים.

הוא ניצל. לדברי הרופאים — בנס. כשנייה האחרונה ממש. למחרת בבוקר, — לאחר נסיון התאב" דות שני תוך 72 שעות — הוא הוחזר לתא.

הגיב סוהר ממורמר — וחטריאונים: "כאילו לא היו דברים מעולם. כאילו איש

"הסמל רצה לחסל חשבון אישי"

עדיין נאבק על חייו בבית-החולים.
מיסתור

בבית-שימוש

ה שיאה התחילה בגלל זונה קטנה בשם יהודית מזרחי. בעקבות תלונתה של יהודית (19) כי סרסורה, עובדיה הררי, מאלץ אותה כי כוח להמשיך לעבוד בזנות, הגיע כוח שוטרים ובלשים לבית בו התגוררו הסרסור ופרוצותו, ברחוב נגבה 4.

סיפר על ההתרחשויות חברו של הררי, משה כירזאל, שהיה אז כדירה:

בשעה עשר בבוקר, ביום ראשון, נכנס לדירה הסמל אוחיון. הוא שאל איפה עובדיה. עובדיה היה אותו זמן בבית שימוש, שנמצא מחוץ לחדר, במרחק מטר אולי מהחדר.

אוחיון אמר לי לגלות לו איפה האקדח חס של עובדיה. אמרתי לו שאיני יודע אם יש לו בכלל אקדח, אבל אני בטוח שהוא לא נושא נשק עכשיו. הסמל חיפש בחדר, ולא מצא כלום.

עובדיה, ששמע מבית-שימוש מה הררי, חיכה להזדמנות שהסמל היפנה את הגב לדלת, ואז זינק החוצה לחצר, בשביל לברוח מהשוטרים.

יהודית היתה עומדת אותו רגע בחצר, כשהיא ראתה שעובדיה מזנק, היא חשבה שהוא רוצה להכות אותה. "אל תגיע ביי", היא צעקה עליו.

אבל עובדיה לא שם לב אליה, רק המשיך בריצה לרחוב. סמל אוחיון הסרסור, והתחיל לרוץ אחריו. צעקתי אחרי ריי: "אל תעשו לו שום דבר".

באותו רגע, שמעתי ירייה. זינקתי החוצה לרחוב — ונעצרת. בפנית הרחוב, עמד לארק של המשטרה, שני גלגלים על המדרכה. עלייד הלארק, מטר ממנו, עמד עובדיה. כמו שהייתי מסתכל, הוא התחיל ליפול לאט לאט.

במכונית ישב סמל מריזס סלומון, אקדח ביד, מכוון לעבר עובדיה. נחתי ריצה למכונית. על המדרכה.

הגורם למירדף
בתמונה מימין, יהודית מזרחי, הפרוצה בת ה-19 שהתלוננה נגד סרסורה, עובדיה הררי, כי הוא מאלץ אותה בכוח להמשיך לעבוד עבורו. בעקבות תלונתה זו, נפתח המירדף אחרי עובדיה — שהסתיים בחריגות. משמאל: יהודית, בחליפת מכנסיים, וידידה.

היתה ההפגנה מכוונת נגד המשטרה ישרי רות. המפגינים רצו לתקוף את השוטרים — לא בגלל שהם חסמה, כרגיל, את דרכם, אלא מפני שהפעם, הם היו האויב ייב הישרי.

כל זה התרחש — כאשר עובדיה הררי

ברגע האחרון, חזרו בהם המפגינים מכוונתם לפרוץ את מחסומי המשטרה בכוח. היה זה לאחר שמנהיגי ההמון חשו שכאן יתרחש אסון נורא, קראו למפגינים לסגת.

שכן הפעם, בניגוד להפגנות קודמות,

ר סמל מריזס סלומון, שהרג את עובדיה, הכיר אותו כבר מקודם. היתה לו פעם תקרית מסויימת איתו. הם נפגשו כמה פעמים, והסמל חיפש אותו. האשמה חמורה זו השמיע ביום השני השבוע משה כירזאל, ידידו של עובדיה הררי, שנורה ביום הראשון בירושלים בעת מירדף משטרה, ומת מפצעו למחר רח בלילה.

כירזאל לא היה יחיד בדיעה זו. חבר אחר של ההרוג, מאיר מזרחי, שישב איתו בזמנו בכלא שאטה, הביע גם הוא דיעה דומה: "סלומון רצה לחסל חשבון אישי עם עובדיה", קבע השבוע.

גם חברים אחרים היו באותה דעה. כולם כאחד נמנעו מלקבוע, כי השוטרים, שהרג, אכן התכוונו מפורשות להרוג את עובדיה. "הוא שלף וירה בלי לחשוב", היתה הדיעה הכללית. "בגלל שחיפש אותו".

היתה זו שליפה מיוחדת במינה. הכר דור שפגע במיצחו של העברייין היררי שלמי הצעיר, איים השבוע להפוך לכר דורש-שלג מידרדר, שיגרוף אחריו לתר הום השינאה והאנרכיה את כל המדינה.

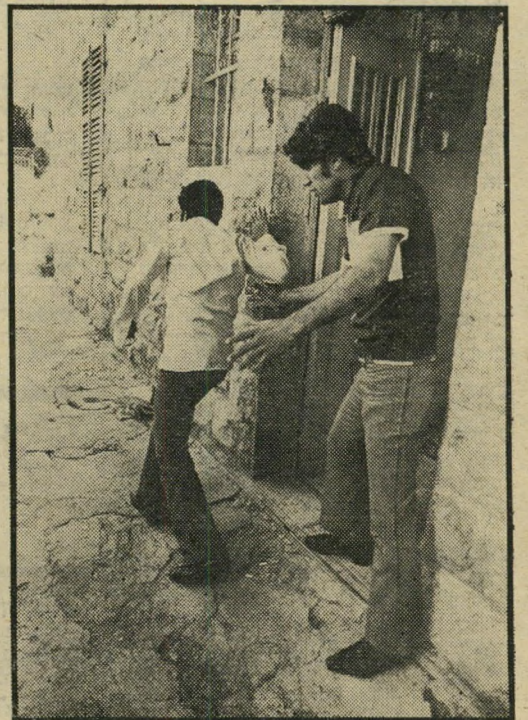
שינאה

באוור

עיד כטרם נודע שעובדיה הררי מת מפצעו, כאשר שכב עדיין על שולחן הניתוחים — התקיימה ההפגנה הראשונה.

היתה זו הפגנה מיוחדת במינה. בין כ-1500 המפגינים הספונסאניים היו פנרים שחורים, סטודנטים באוניברסיטה, אנשי העולם התחתון, עשרות פרוצות, בנות כל הגילים.

היתה זו גם הפגנה נועזת מאוד. מאות שוטרים רגלים ופרשים, מצויידים בקסדות ומגינים, אלות וגזי-דמיע, ונרעורים במכוניות משוריינות לפיזור הפגנות, מצויידות בסילוני-מים — התייצבו דוממים נוכח ההמון הזועם. אפשר היה לחוש את השינאה באוויר, כאשר שני המחנות ניצבו זה מול זה בכיכר הר דוידקה.

השוטר חש לעזרה
משה כירזאל מיד לאחר שירה בו, ניסה לעמוד על חומרת הפגיעה. לאחר מכן התעשת הסמל, העביר את הררי לבית-החולים.

אחרי הירייה
משה כירזאל משחזר את נפילתו של עובדיה, לאחר שנורה, בדיוק במקום בו אירע הדבר במציאות. השוטר ירה בעובדיה ממרחק של מטר. לדברי המשטרה, ירה באוויר. שני הצדדים דבקים בעקשנות בגירסותיהם.

שיחזור התקרית
שני חבריו של עובדיה משחזרים את התקרית, במקום בו אירעה: משה משחזר את הימלטותו של עובדיה מפתח הדירה ברחוב נגבה 4, כשמאיר מזרחי מדגים את סמל אוחיון המזנק אחריו.

דגלים שחורים

סעדיה מרציאנו, מראשי הפנתרים השחורים, נואם נגד אלימות המשטרה, בהפגנה בכיכר הדוידקה מאחוריו מתנופפים דגלים שחורים. באותו זמן, היה עדיין עובדיה בחיים.

שלים לצ'קאגו — אנשי העולם התחר תון לא יישארו חייבים. שהציבור רק יזכור שזאת היתה המשטרה שפתחה רא- שונה באש, בלי שום סיבה.

היה חשש חמור, השבוע, שנבואתו תתקיים. לחברה הישראלית, הנמצאת כי יום במתח חברתי לא רגיל, על סף הת- פרצות עדתית ואנטי-מימסדית, רק זה היה חסר.

לעבור את ניתוח-הראש. "ראיתי אותו שוכב שם עם המסיכת חמצן על הפנים", סיפר מאיר מזרחי. "כמה מהחברים רצו להוריד לו את המסיכה, בשביל שיגמור עם הסבל. הוא היה שוכב שם וגוסס, וידענו שהם לא יוכלו לעזור לו יותר. אבל אם אי אפשר כבר לעזור לעו- בדיה, אפשר לנקום את דמו. אם המשטרה רוצה להפוך את ירד-

הפגנת המונים לאחר הנאומים, יצאה עצרת-המחאה לצעדת-הפגנה ברחוב יפו, נתקלה במחסום של שוטרים רגלים ופרשיים, שבראשם מכונית משורינית לפיזור הפגנות. 2000 המפגינים הזועמים ניצבו מול המחסום המשטירי, נסוגו רק לאחר בקשות מנהיגיהם. שני הדורים שעל גג המכונית הינם תאיהתצפית של מפעילי הזרנוקים. באמצעות חריריהתצפית רואה המפעיל את כל השטח מסביבו, יכול לכוון את צינור המים בהתאם לרצונו.

היה בן תשע. הוא נשאר, בפקודת בית המשפט, אצל אביו יוסף, עובד תחנת דלק. לאחר גירושי הוריו, החל עובדיה בקריירת-הפשע שלו, בילה במוסדות ל- עבריינים צעירים ולאחר מכן בבתי-כלא שונים. השתלם בהם בצרפתית ואנגלית. "הוא היה בחור מצויין", סיפר עליו חברו מאיר מזרחי. "היה מוכן לקבל כדור ב- ראש, ולא להלשין".

ביום השישי האחרון, התייצבה יהודית במשטרה, ביטלה את תלונתה. לטענת הר- משטרה, עקב אימויו של הררי. ביום ראשון בבוקר חזרו החוקרים ו- שמעו מהזונה. בקריאה טלפונית בהולה גילתה להם יהודית מזרחי כי עובדיה נמצא בדירה ברחוב נגבה 4.

קשה להיות

סרסור

ס יפר השבוע משה בן-ורואל: "ער בדיה השתחרר משאטה ביום 15 ל- אוקטובר שנה שעברה. לקחתי אותו כי

הרוג עובדיה הררי

דם ואלימות

ההפגנה בכיכר הדוידקה ביום ב' השבוע, לפני שנודע עדיין על מותו של עובדיה. "המשטרה רוצה דם ואלי- מות", זעקו הכרזות, זעמם של המפגינים ניכר בבירור, ורק ברגע האחרון נמנעה התנגשות דמים עם השוטרים, שרבים מהם ניצבו דרכים במקום ההפגנה.

אותו יום. אז הוא הכיר את יהודית. נתתי להם את החדר שלי ברחוב נגבה. אני בעצמי הייתי גר עם ההורים שלי. על סיבת התקרית בין הפרוצה לסרי- סורה סיפר מאיר מזרחי: "כשעובדיה הי- כיר את יהודית, היא היתה עובדת ב- ביל בחור בשם סימו. היא התאהבה ב- עובדיה, עזבה את סימו, ובאה לעבוד בשביל עובדיה".

"עכשיו, היא רצתה לחזור לסימו. ער- בדיה רצה להמשיך להחזיק אותה אצלו. החיים של סרסור הם קשים. אתה צריך להוציא את הכסף מהקליינטים, ולשמור על הבחורה שלך. כל הכסף שהסרסור מרוויח, כמו שבא מהר, הולך מהר. נכון שהוא מרוויח אולי 300 ל"ל ליום. אבל הוא נכנס למעדון-לילה וגומר אותם. עוד לפני שהבחורה מביאה כסף חדש. מיד כשנודע דבר פציעתו של עובדיה הררי, החלו מתקבצים ליד בית-החולים המוני עבריינים ופרוצות. חבריו הקרובים הורשו להיכנס לראותו בבית-החור- לים הדסה, לשם הועבר משטרה-צוק כזי

מסביב לראש של עובדיה, כבר התפשט סה שלולית דם. "למה עשית את זה?" צעקתי לעבר סלומון. "נפלט לי כדור", הוא ענה לי. לא ענית לי. הכנסנו את עובדיה ל- לארק, ונסענו לבית-החולים שערי צדק. סמל סלומון נהג, אבל אחרי שכמעט גרם לתאונה, מרוב התרגשות, החליף אותו הקצין שישב לידו. כל הדרך, הסמל התפלל שעובדיה לא ימות. אבל הוא מת.

טלפון

בהול

ע ר באן, סיפורו של משה. לפי גירסת המשטרה, החל החיפוש אחרי עובדיה הררי לפני כשבוע, כאשר ידידתו, יהודית מזרחי, התלוננה כי ער- בדיה מאלץ אותה באימים להמשיך ל- עבוד בזנות. הוא היה בן יחיד. הוריו התגרשו כש-

חקירה סודית מתנהלת בימים אלה ברשות השידור לבירור האשמות, כי במאי הטלוויזיה אנדרי קאלארשו חילק טיפים כספיים לשני צלמי האולפן, קרלוס פופ ושלמה ספיטירסקי, תמורת עבודה טובה ומהירה יותר בעת שצילמו את תוכנית שיר השירים לפסח. העובדים שהעלו את הפרשה בפני הממונים עליהם, טענו שיש כאן ענין של שוחד. אחרים דימו את הרעיון לתופעת הטיפים הפסולה שפשתה לאחרונה במספרות, בתחנות הדלק ואצל סבלי נמל התעופה לוד. "עוד מעט יתחילו לקחת בכוח, ובמאי יאלץ לשלם טיפ אם ירצה עבודה טובה", טען אחד העובדים.

בתשובה לשאלה, הכחיש הצלם קרלוס פופ בפני כתב העולם הזה את הפרשה ודחה את האשמות נגדו, האשמות-שוא נבזיות, לדעתו, שצמיחתן אפשרית אך ורק במוסד מלא וגדוש קנאות אישית וצרות-עין כמו הטלוויזיה הישראלית. מכל מקום, הודה הצלם, כי חקירה רשמית מתנהלת בנידון.

תגובתו של קאלארשו היתה נועזת יור: "זוהי עליית שוא", אמר הבמאי, "הוא עולה חדש מרומניה שאינו סובל מ'עודף כסף'. לפני שבועיים התקשר אלי שייקה תדמור ושאל אותי על כך. חשבתי שזוהי בדיחה או מחמאה, שהיא תוצאה ישירה של העובדה שהגעתי לשיא והקל לטתי 18 שירים בארבע שעות רצופות, לשביעות רצונה המלאה של ההנהלה". ייחודו של קאלארשו היה תמיד במהירות שיא של בימוי תוכניותיו. מאוחר יותר התברר לו, לדבריו, כי שני הצלמים החשובים מתחו בצחק את הצלם השלישי שי בצוות, אורי שמעוני, סיפרו לו ש'קיבלו פרס כספי מיוחד. הצלם השלישי שהרגיש את עצמו מקופה, רץ אל הממורנים עליו לבקש את חלקו בפרס.

תדריך

● **ירושלים** (יום ה' 11/5, 19.30) — פרופסור יואל יוסף ריבלין מסייר בסמי טאות ירושלים העתיקה מיד בתום המליחמה. בשידור חוזר, של זכרונות ונוססלגיה.

● **מאז הם חיים באושר** (יום ה' 11/5, 20.20) — יומן של פאולר — היא — דוגמנית לחולצות גברים; הוא — מחזאי שלא נותנים לו לכתוב מרוב הטרדות שונות ומשונות ביותר. התוצאה — אהבה בחולצות בלבד.

● **משחק השבוע** (יום ה' 11/5, 21.10) — גמר הגביע האנגלי בכדורגל בין קבוצות ארסנל ולידס. שנערך בשבת האחרונה. מתאר: דן שילון.

● **עאדל המכירה** (יום שבת 13/5, 18.30) — הוגו הרעשן המגולם בידי זאק כהן וליילי נגאר. הופקע מתחם תוכניות למשפחה בערבית ויופיע מעתה באופן עצימאי במוצאי שבתות.

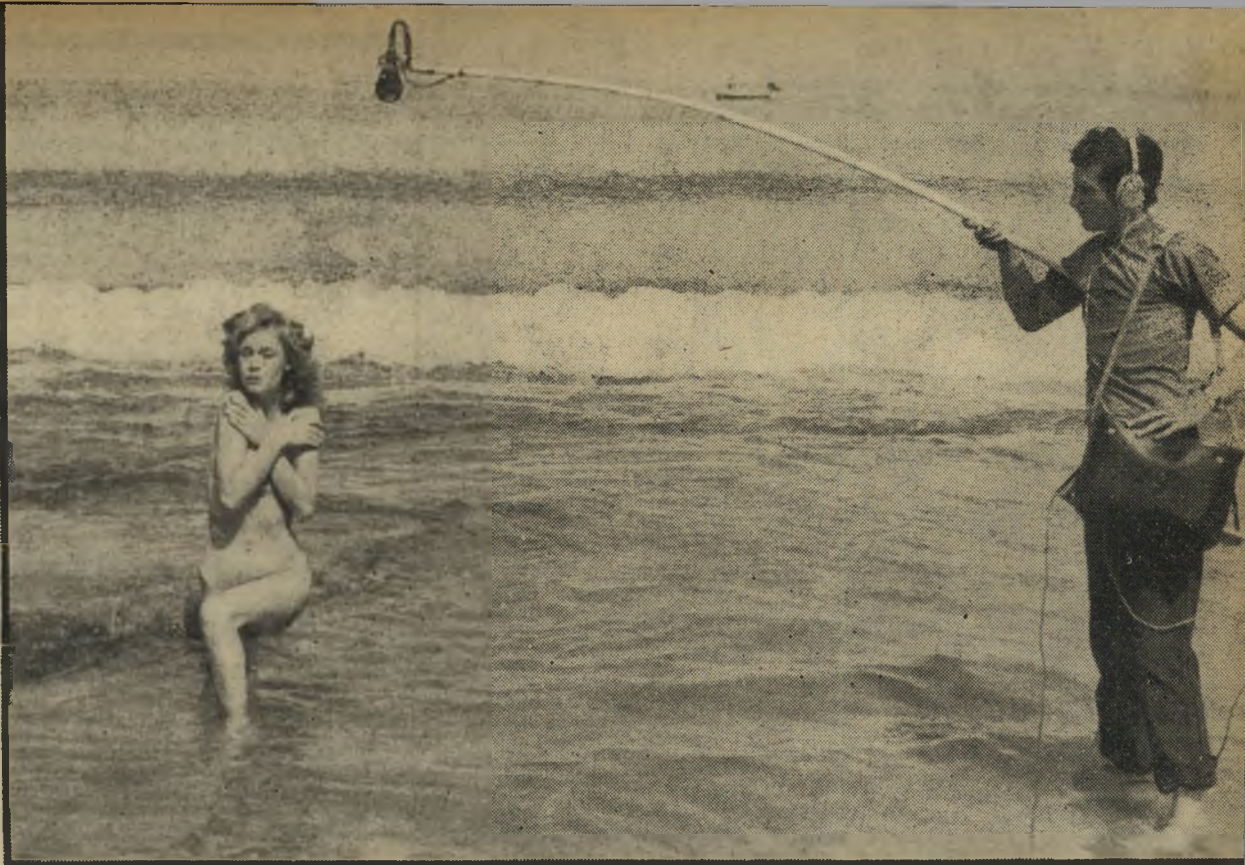
● **בידור** (יום א' 13/5, 20.20) — ערב עם סשה דיסטל, רומי שניידר, פטולה קלארק ומישל פיקולי.

● **תעודה** (יום א' 14/5, 21.00) — זכרונות אמיתי נחשב עד היום רק מי שנועד לדור המייסדים של זכרון-יעקב. כל היתר הם זרים. זוהי הפואנטה בסרט תיעודי המוקדש למושב זכרון-יעקב של במאי חדש ומבטיח: מיכאל לביטוב. מפיס — מיכה שגיר.

● **אטום קומותיים** (יום ב' 15/5, 17.30) — סידרת נוער אנגלית חדשה על שביעיית ילדים המתמקמת באוטובוס שתי קומות הנטוש במגרש גרוטאות, ונקלעת לסיטואציות מצחיקות ולהרפתקאות מפ'תיעות.

● **עלם ועלמה** (יום ב' 15/5, 19.30) — קטעים מתוכנית בידור חו"ל עם הזמרים מייק בראנט, ג'ילברט אד סוליבן ולהקה תוססת חדשה, להקת האמפי, בתצוגת אופינה לצעירים בשווייץ.

● **השבט הנעדר** (יום ג' 16.5, 20.20) — סרט דוקומנטרי מיוחד במינו שצולם ביערות בראזיל על-ידי צוות טלוויזיה בריטי, שהצטרף לשני חוקרי ג'ונגל נוד'עים, שגילו שבט אינדיאני נחבא על גדות האמזונה.

עירום בתוכנית לנוער

לשמש לו כדוגמנית. עבור השבועון לנוער של הטלוויזיה הישראלית, הוא אנמי ודהוי, זהו רעיון נועז ויוצא דופן בהחלט. השבועון הפך לחלק מהמכלול היותר משעמם של הטלוויזיה. פניו המתוקות והמחייכות של דן כנר ונימת דבריו הילדותית הפכו זה מכבר לסמל המסחרי של התוכנית.

בתקופה מסוימת, כשאסתר סופר, אחראית לתוכניות הנוער, היתה גם מנהלת כל התוכניות בעברית בטלוויזיה, חלה ירידה טוטאלית בתוכנית כולה. היתה זו תוכנית חולה, יתכן והתוכנית היתה נשארת שטוחה ודבילית, אלמלא הביקורת שהוטחה כלפיה מאחורי הקלעים. החודש, כך מסתבר, הפתיחה סופר את כולם. הזרימה דם חדש לשבועון. לצוות הוותיק, שיש בו רוב של נשים, הצטרפו הבמאים יצחק גורן ודנה הררית והמפיק חנינא אמוץ. התוצאות, אם כי אין לצרפות לגדולות ונצורות, כבר החלו להיות ניכרות על פני המסך: בהכנה נמצאות כתבות מסוג שהנוער הישראלי צריך להיות מעוניין לראות, שיכלו קצת יותר ביקורת כלפי עולם המבוגרים.

המועמדת לכתר (משמאל) מראיין את הדוגמנית פנינה ראלית השנה, לתוכניתו "עלם ועלמה". לידם, הבמאי יצחק גורן (מימין) ועוזר החפ"קה שמואל שלזינגר (במרכז). פנינה תופיע מול הדוגמנית קארן דונסקי שהצטלמה בעירום (למעלה), גילתה גם סודות מקצועיים עבור הטלוויזיה באותה הזדמנות.

הכנה לצילום — עלם הדוגמנית סמי בוגד, שהוא צלמה האישי של קארן דונסקי, מכין אותה לקראת צילום לתוכנית "עלם ועלמה". גם סמי משתתף בתוכנית, שנועדה להזריק חיים לתוכנית האנמית.

בשעות הבוקר המוקדמות ביום שלישי שעבר, התאספו עשרות סקרנים ב'שפת ימה של תל-אביב, שם עסקו צלמים בצילומי דוגמניות יפהפיות וחשופות ל'מחצה. הסקרנים הרבים ציפו בקוצר רוח לראות את הדוגמנית מחליפות תלבושות, כדי לחסוף הצצה בחתיכת ישבן או חמור קיים. כמה מהם זיהו את דוגמנית הצמרת הותיקה, קארין דונסקי, שיצאה מן הים כונוסה העולה מן הגלים. הגברים שב'חבורה מדדו את הגיזורה התמירה וחסרת הדופי. מקליט הקול, לעומת זאת, דחף בשלושה ובאדישות מקצועית את המיקרופון אל תוך פיה של הדוגמנית יפת התואר. "מה יש לך לספר על חתייה של דוגמנית צמרת?" שאל המראיין. היה זה קטע מתוך סרט שצולם עבור השבועון לנוער עלם ועלמה של הטלוויזיה הישראלית ונועד לספק מידע לצופות הפריטנציאליות על חיי הדוגמניות בארץ.

הרעיון המנחה היה להעמיד זו מול זו שתי דוגמניות: את קארין הותיקה-ול'עומתה את פנינה רוזנבלום, שהיא דוגמנית מתחילה, בת 17 וחצי, אחת המועמדות לכתר מלכת היופי בישראל.

מולן, העמיד הבמאי, יצחק (גי'ק) גורן, את צלם האופנה סמי בוגד. זהו סיפור בפני עצמו של נער שהחל לצייר תחריכות מתחת לשולחן בבית-הספר העממי, והחל להתאמן בצילום על אחותו היפה, שנאותה

ל לב נסע לאיטו במורד רחוב ימין לכיוון דרום העיר. תנועת של רחובות תל-אביב סגרה על סכל עבר. בקושי ניתן היה במהירות של עשרים קילומטר

ורגיש לב בחבטה קלה במכוני ימין. הוא התכווץ וראה רוכב מנסה לעקוף אותו. לב עצר את הפולקסוואגן בה נסע, יצא בבדיקה מהירה גילה שתי סריגן הימנית אחורית של המכוני

חזר למכונית והחל לדלוף אחר "תראה". הסביר כשהשיגו ת דפסת לי כנף. תגובת ה" הניגני היה: "אני לא עשיתי". תרד ממני" והמשיך בנסיע

א ויתר, המשיך לעקוב אחר ה" ובקש ממנו את תעודת הזהות שודת-ההות.

ן פרצופים. אם לא תעזוב י אסוצ'ן לך את הפרצוף. הסי ל הקטנוע תוך נהיגה. בשלב ה החליט לב להסתפק במיספר אותו רשם לעצמו בהודיעו לי שיפנה למיטרה.

המשיך בנסיעה כשלתע השיג קטנוע. תעצור רגע, בבקשה". לב היה בטוח שהניגני מת ובקש להתנצל. הוא עצר. ה" ניגש ודרך החלון הפתוח של דיוקת לפניו הנדהמות של בעל ה.

אויש מן התדהמה גילה לב כי נעלם על רוכבו. הוא ניגש לי יבורי סמוך וניסה משך 10 דקות להשיג את 100 של המיטרה. מיואש ומוכה חזר למכוניתו. ונסע הביתה לטפל בפנס שנדלק מתחת לעינו הימנית. במחשבה שנייה, החליט אוריאל זיעוט הפרטים שבידו לא יעזרו ל לעצור את מכתו. לא טרח לי ולבדוק באם ה"100 המיטרתיו כינתים.

משפט

מיון מועד

עוזר הולך וכא בבית ההארה זי באכירכיר. באותה תדירות

עברייני עוזר

ם רופא, אחרי כן מעצ

ת מבקר אורח שלו במספרה. גי שבועות מסורים בילה הבחור עם בחסות החוק, כחשוד בהשי (המשך בעמוד 32)

תחרות נושאת פרסים ליוצרי סרטים צעירים

תנאי התחרות

הנושא: "הרפתקה"

השתתפות: לצעירים עד גיל 20.

משך הסרט: מ-2 עד 30 דקות.

הסרטים יהיו בני 8 מ"מ, 8 מ"מ סופר או 16 מ"מ

בשחור-לבן או צבעוני.

המעוניינים יפנו למשרדי קולנוע לנוער שד' נורדאו 41,

תל-אביב, טלפון: 449812, לצורך הרשמה לתחרות.

הסרטים שיוכז בתחרות הארצית יישלחו לתחרות הבין-

לאומית - המוזה העשירית.

הסרטים אשר לא יוכז בתחרות יוחזרו לשולחיהם בצורך

תעודת משתתף.

הסרטים יוגשו לכתובת הנ"ל לא יאוחר מיום 14.7.72.

ARZIV

(קיץ) 1972

ההרשמה החלה!

94 KEREN KAYEMET BRD. T A.TEL.239884-239393

CLUB MEDITERRANEE

המורדים העליזים

הדוגמא: קנט

זהו הקמפוס האמריקאי באוהיו, ממנו למדו שמא-לניישראל את צורת המאבק האקדמי. במהו-מות הדמים שהתרחשו באוניברסיטת קנט נהרגו שלושה סטודנטים מיריות השוטרים.

אולמי ההרצאות מאות סטודנטים מופת-עים שהתגודדו ליד הרמקולים והאזינו.

בשלב זה גילה רקטור האוניברסיטה, שהוא בעצם לא כל כך עסוק ומוכן בכל זאת לשים משהו על תלמידיו. בתיווכו של דיקן-הסטודנטים דוקטור יחזקאל כהן הודיע הרקטור לסטודנטיו, כי ינקוט נגד-דם בצעדים אם לא יסנו את אולם הסיי-גאט. באילו צעדים לא פירט עדיין. תשובת כובשי הסינאט: „אם יש לרק-טור מה לומר שיבוא ויגיד את זה לנו“.

לתדהמת הכל הסכים הרקטור להזמנה וטיפס ברגל לאולם שבקומה החמישית, שכן כל המעליות בבניין נותקו על-ידי שומרי האוניברסיטה.

„יש חופש ביטוי באוניברסיטה“, פנה הרקטור לנמצאים באולם, „עובדה, אתם יושבים עדיין בשלווה באולם הסינאט. אולם אין זו השיטה לדעתי לסבך את האוניברסיטה בנקיטת עמדות פוליטיות. ואני דורש כי תפנו מייד את האולם“.

בתום ויכוח קצר הוחלט לא לפנות את האולם והרקטור מצידו הכריז, כי אם תוך שעה מרגע צאתו לא יפונה המקום תוכנס המשטרה לפעולה.

כיבוש ירושלים

זהו הקמפוס הירושלמי בו נערכה הפגנת המי-חאה נגד אלימות המישטרה בדיכוי הפגנת ה-פנתרים השחורים. בקומה החמישית מסומנים בעיגול חלונות אולם-הסינאט, בו התבצרו המפגינים לאחר פלישתם המוצלחת לבניין, בילו שם בנעימים לילה תמים.

עילו את מערכות הרמקולים המפוזרות בכל רחבי הקמפוס והחלו לנהל דיון שנשמע בבירור בכל קצוות האוניברסיטה. „אנחנו יושבים באולם הסינאט, מה לעשות? הלאה!“ שידרו הרמקולים. „אני מציע שנארגן מישלחת אל הרק-טור“, היתה התשובה. „אין טעם במיש-לחת“. וכן הלאה והלאה הלכו הדיונים והעירו את הקמפוס הרדום. מוצאים מי

הרקטור הודיע: „הרקטור לא שם עלי-נו“ מיששו מבין היושבים פלט: „בואו נעלה לרקטור!“ ומייד החלה נהירה ספוג-טנית של היושבים לעבר בנייני-המינהלה.

היום שם כ-200 איש שמצאו עצמם עומדים לפתע במרכז אולם הסינאט האר-גיברסיטאי. „אם אנחנו כבר פה, אז בואו נארגן את החגיגה“, נשמעה הצעה. הר-חבר'ה התישבו סביב שולחן הדיונים, הפ-

כ **ג המהומה** החלה יום קודם. בכי-כר הדוידקה בירושלים הגיעו הפנת-רים דגלי אחד-במאי אדומים לצד דגלי פנתרים שחורים. מולם ניצבו הכן פרשי-משטרה, שוטרים-רגלים חמושים באלות, מכונות המים הצבעוניים ורבי-טמל מאיר תורג'מן מן הבולשת הירושלמית. „להתפור כולם, ההפגנה בלתי-חוקית“, השמיץ תורג'מן את קריאת-הקרר ומייד

זאת

רב גופר שדית „הטולם הזה“ כאולם הסינאט

אחריה הסתערו השוטרים וההיות אל בין שורות המפגינים. האלות ניתחו, מיים צבעוניים הותזו והמפגינים נפוצו לכל עבר.

פגשתי מכר בשם ג'ואי אפשטיין שני-עצר בשיטה זו כ-400 מטר מליכר הר-דוידקה. הוא סיפר לי, כי כשהתא בתוך הניידת הבחין, כי הבלשים מצויידים בר-שימות שמיות מפורטות של כל המפגי-נים הסוטנציאליים אותם עליהם לעצור.

הפגנה מפוצצת זו היתה העילה ל-שביתת-ההשבת שהחלה למחרת בקמפוס הירושלמי. בין העצורים שהיו בידי קמפוס הירושלמי, בין העצורים שהיו בידי המשטרה היו סטודנטים רבים, ופעילי הפלגים השמאליים באוניברסיטה שהחליטו למחות בדרך השביתה על הברוטאליות המיותרת של המשטרה ובלשיה.

תוך כדי ישיבה על הדשא במרכז הר-קמפוס העלתה הצעה, כי רקטור האוני-ברסיטה, פרופסור יעקב כץ, יתבקש ל-צאת בקריאה נגד אלימות המשטרה. נציגים שניסו לקשור את השובתים עם

סטודנטים — כן,

פנתר — לא!

ה דיון כסינאט נמשך כשמונה אותו יוסי ארגון (בנו של מנכ"ל האוצר לשעבר, יעקב ארגון), סטודנט למשפטים שנה ב', אחד מעמודי התווך של שייח' בחולצה אדומה לוהטת ובטון שקט ומ-אופק חילק יוסי את רשות הדיבור וערך את ההצבעות על ההחלטות.

בהצבעות דמוקרטיות להדרין נתקב-

העצור
איש שי"ח ג'ואי, טען כי בישיבתו בניידת שעצרה אותו הבחין, כי בידי הבלשים רשימה שמית של אלה שנועדו למעצר.

העולה
רחל אפשטיין, עולה מצרפת, שאינה שייכת לשום זרם פוליטי, הספיקה ללמוד כי: „בארץ מבינים רק את שפת הבריקדות“.

המזדהה
אלדד רפאלי, מ" ראשי תנועת „ה" עולם הזה — כוח חדש" בירושלים, טען: „איני שמאלני, אני מוחה נגד אכזריות“.

המוכה
רמי אוסטרובסקי מ" כובשי הסינאט, שהשי תתף בהפגנת הפנתרים טען, כי בניידת היכהו סגן ניצב תורג'מן במכשיר הקשר.

שלושה על אחד
ככה זה התחיל — בהפגנת הפנתרים השחור רים באחד במאי. מאות שוטרים יצאו מול קומץ מפגינים שהתרכזו בכיכר הדוידקה. היחס המספרי בין שוטרים למפגינים ניכר.

כולם כאחד
בדיונים שנערכו, כולם בסדר מופתי, נתקבלו בהצבעות ההחלטות על דרכי הפעולה של המפגינים. כל מהלך הדיונים שודר לרחבי הקמפוס בעזרת רשת רמקולים, שהמפגינים הפעילו מן האולם.

לו החלטות כמו: לשלוח או לא לשלוח מישלחת לרקטור, להשתלט או לא להשיג תלם על הבניין כולו, להשאר או לא להשאר באולם הסינאט למשך הלילה ו- עוד כהנה וכהנה.

ישבו שם מתדיינים בצוותא צברים, ער- לים-חדשים, פעילי-שמאל ממפ"ם דרך שי"ח, העולם הזה, הליגה לשוויון זכויות לנשים ועד למצפון. היו גם טיפוסים לא שמאלניים כמו רמי דמארי (משפטים ג'), נכה צה"ל, שנעצר בשעתו באקראי בהפגנת הפנתרים הגדולה, ובא עתה כדי למחות על אלימות העיוורת של המישי- טרה. היה גם אלדד רפאלי (חינוך ד'), שללא שיוך מיפלגתי בא למחות על המ- עצרים הברוטליים.

עם רדת הלילה גילתה הנהלת האוני- ברסיטה רוחב-לב אבירי בהחירה למיספר אנשים לצאת מן הבניין הנעול ולחזור אליו עם מזון למפגינים שזה חציייום לא אכלו דבר. החברה התחילו מתארגנים ל- שינה במקום, כשרובם משתרעים על הר- ריצפה ומתגוננים בפני הקור בעזרת מפת שולחן-הסינאט או בהתחבקות צמודות.

עם שחר, בעקבות דיון קצר, הוחלט לשלוח מישלחת לוועדת-הפנים של הכנ- סת ולמחות בפניה על אלימות המישטרה. המפגינים ניקו את המקום מן הלילה י- בילו בו ואולם הסינאט הכבוש שוחרר.

המורדת
יושבת בחזית התמונה (מביטה שמאלה) הלן דנו, ממנהיגות הליגה לשוויון זכויות האשה, בעת דיון בסינאט הכבוש. בתמונה מימין, נראית הצעירה מניפה אגרוף-פנתרי עם העצרה בהפגנת הפנתרים האחרונה.

ועמוד (29)
בשור מוויין בבנק-לאומי, בשד-
"ציון בתל-אביב (העולם הזה

צא, משוחרר מחוסר הוכחות,
א' שוב בפנים. הפעם, טען ה-
משטרה כי יש לעצרו על חשד
"בינו לבין מאיים אלמוני. ה-
בוקר לפני כ-10 ימים אצל
מורח. אחיו של יוסקאי הגרצה,
קבל 10.000 ל"י כמיפרעה על
של האלמוני לא לעשות לאלי-

חי צרות.
"מליני. אלישע, שהתלונן על
במשטרה, מסר כי הבחין ב-
שהוא מסתוד עם האלמוני ימים
ודם לכן.

כן הפעם לא גילה השופט
להארכת מעצרו של החשוד.
כן הפעם, לא נראה הרצל מדוכ-
חד, כשהתבשר כי זכה בשבעה
ופים במישכנו המוכר.

ק הוציא מכיסו מיסמך-רפואי ו-
וליקולות: "יש לי זיבה. פעם
לא נתנו לי טיפול, ואם גם
לא יתנו לי אני לא יודע מה
שה!"

ציורה עליו להירגע, הורה ל-
הביא מייד את בעלה-היבנה ה-
פני רופא.

סכין

בר, שיטתו שלו להחזיר אליו
ז של אשה שנשטה אותו. מוריס
נתנייתי בן 55, מעדיף, למשל,

ת הסכין.
שנה, ברחא ממנו אשתו, פרי-
ה"59, היא אמרה לי שיש לה
ש", הסביר השבוע בפשטות
שפט המחזוי בתל-אביב.

ז לאחר הבריתה הגדולה, פגש
ז פריחה בתחנה המרכזית ב-
הומין אותה לבית קפה, שם
וכנעה לחזור אליו.

לרצח. כאשר עלו נסיונות ה-
שלו בתווה, שלף מוריס נימוק
אחרון: סכין קפיצית, אותה
יקה של אשת חיקו.

ז, מסתבר, נימוק משכנע באמת.
צאה מבית-החולים, חזרה אשתו
חודשים מספר לאחר מכן היא
תה, מהתקף-לב, אבל זה כבר
לסיפור.

המשפט, שם הועמד לדין ב-
נסיון לרצח, הסביר מוריס:
לא רציתי לעשות לה שום דבר.

ורא אהבנו. אבל הייתי אחרי
ניאק, ולא ידעתי מה קורה לי.
בכלל איד דקרתי אותה".

אולי לא היה כל כך משכנע,
ייס יצא בכל זאת בוול. אולי
ז, אולי בגלל העובדה שאשתו
ה אלו. אולי אפילו בגלל ה-

שהיא כבר נפטרה מסיבה אח-
או כך, מוריס קיבל שנה וחצי
ועוד סכום דומה על-תנאי -

שעלה בדעתו, לאחר שיחרורו,
באמצעי שיכנוע דומים כלפי
יודה כלשהי.

ז-טיז

המשפט

של המשטרה נגד יצחק כחלון
ני שופט-השלום התל-אביבי בר-
זורט, היתה פשוטה: הוא חשד

למחסן סיגריות.
של כחלון נגד המשטרה היתה
פשוטה: הוא הוכה בשעת ה-

וליידי המשטרה, טען פרקליטו.
וני.
הוכיח זאת, פנה אלוגי לעבר

זרה לו: "תראה לו".
לא הספיק לומר מילה, כש-
שם בתנועה מהירה את חולצ-

ז לשופט את גבו המלא סימנים
שהשוטרים לא היכו אותך ב-
ור, אחרת היית מסיר לנו כאן

סיים, הגיב השופט.
תייחס ביתר חומרה לעצם ה-
יווה על המשטרה לאפשר ל-
זיבדק אצל רופא פרטי, כדי
וכל להגיש נגד המשטרה תל-
בו כהכחול.

המיקצוע:

חתנוכל

ב רון וידרה (27) הוא בלונדי, מק-
ריח, בעל קומה ממוצעת וחזות
רחוקה מזו של הדון ז'ואן המקובל.
למרות זאת, הצליח וידרה במקום בו
נכשלו קאזאנובים רבים וטובים: הוא
פיתה עשרות נערות, הוציא מהן במיר-
מה ובדברי חלקות, נוסף למשהו אחר,
גם סכומים המצטרפים לרבות ל"י. יש
חוקרי מיסטרס הסבורים שאפילו למעלה
מרבבות.

וידרה, שנעצר ומלמד עליו סניגוריה
עורר-דין דרור מקרין, בעקבות גל התלר-
נות הנשי על מעלליו, מסר הודאה מפור-

**..כשראה שאני מאוהבת
בו, התחיל לנצל
את המצב."**

טת, כוללת כתובות ומספרי טלפון של
קורבנותיו. וכן הסכומים המדויקים שהור-
ציא מהן. בין הקורבנות - מספר לא
מבוטל של גברים, שגם בהם לא בחל
וידרה כשהעניינים הגיעו למשיכת הלור-
אות.

**מה שנחשב
היה הכסף**

ברוך עלה ארצה עם הוריו מרוסיה
כשהיה בן שלוש. בבית-הספר היה תל-
מיד בינוני, אך המורים קבעו שהינו בעל
אינטליגנציה גבוהה מהיכולת אותה הוא
מפגין בכיתה.

ברוך היה שקרן מעולה. הוא ידע

לשקר בלי להניד עפעף. את כשרונו זה
ניצל היטב ביחסיו עם נערות. הוא
הקיסן בתשומת-לב, נתן להן את ההרג-
שה שכל אחת מהן היא האחרונה עלי
אדמות.
הוא היה מחזר למופת. מעולם לא
הגיע לביתה של בחורה בפעם הראשונה,
בלי שזר פרחים יבשר את בואו שעה
קודם לכן.
לגביו, לא חשוב היה היופי. הוא
העניק אותה תשומת-לב אבירית לחתי-
כה ולמכוערת. מה שנחשב בעיניו באמת
- היה הכסף. ואת זה - הו נתנו לו
שוב ושוב. למרות שידעו היטב כי לא
תראינה אותו שנית לעולם.

**..הוא אמר שאחותו בהריון
ושאין להם מה לאכול."**

במסעות כיבושי הממון שלו, שיחק
וידרה תפקידים לאין ספור לפני קהל
של עשרות נערות. הוא היה איש ארקיע,
טייס אל-על, סוכן ש.ב., קריין קול-
ישראל, פושט-רגל, קצין צה"ל ומה לא.
מתוך מיכלול הנשים עליהן הפעיל
החתנוכל את קסמיו, היו כמה ששפכו
את ליבן וסיפורן על הדרך בה התפתו
לנוכל החלקלק.

**"קיבלתי
התמוטטות"**

סיפרה ריטה קישנינסקי:
הכרתי את ברוך וידרה במסיבה מק-
רית. כבר ביום הראשון הוא הציע לי
נישואין, אבל אמר שיש לו חובות וכש-
יגמור את החובות נתחתן. בהתחלה צחק-
תי מכל העניין אבל לאחר זמן קצר
התאהבתי בו וכבר חשבתי גם אני על
נישואין.

כשהוא ראה שאני מאוהבת בו הוא
התחיל לנצל את המצב. לא היה שבוע
בלי שיבקש ממני כסף.

* כל שמות הנשים בכתבה הוסוו.

בכוחה ברוך וידרה אוהב פוזות הרפתקניות, בייחוד כאלה שהוא יכול להציג
אחר-כך לפני נשים ולרקום סביבן המון סיפורי נפלאות שלא היו ולא
נבראו. מטיול תמים זה בו הוא נראה עומד בסיני ליד נער בדווי, יכול היה
לפתח סיפור פעילות מסמר שיער, על היותו איש ארקיע או קצין צה"ל.

העו

בלוף, אז כשאני אראה אותו עוד פעם, אמסור אותו למישטרה.

1000 ל"י

להפלה

סיפרה גידה ניא :

אני ילידת קיבוץ רמת-יוחנן. בקיבוץ הכרתי אדם בשם ברוך וידרה, שהיתה לו חברה אצלנו. הוא בעצמו התגורר אז עם הוריו בכפר-אטא. אני מכירה את אחותו. היא יצאה כמה זמן עם אחי. בינתיים עזבתי את הקיבוץ ולפני כחצי שנה פגשתי במקרה את וידרה בתל-אביב. הוא ביקש שאתן לו 1000 לירות הלוואה ואמר שהוא צריך את זה בשביל הפלה לאחותו שנמצאת בהריון מאחי.

לא היה לי כל כך הרבה כסף וגם לא ידעתי אם הוא מדבר אמת. בכל אופן נתתי לו 60 לירות, שאותם הבטיח להחזיר למחרת. אחרי שנתתי לו את הכסף הוא נעלם ויותר לא ראיתי אותו. הוא אָמנם התקשר אלי מספר פעמים לעבודה וגם קבענו מפגשים והוא אף פעם לא הופיע.

לפני כחודשיים בערך נודע לי שהוא עובד בקפה בשם סקנדי באבן-גבירול. יצאתי לשם, פגשתי אותו ולהצתי עליו שיחזיר לי את ה-60 לירות. הוא כתב לי צ'ק, אני הכנסתי את הצ'ק לבנק ולא היה לו כסוי.

אני עשיתי הלוואות בשביל להשיג לו כסף. בסך הכל נתתי לו 960 לירות תוך חודשיים.

כשהרגשתי שהקשר שלו אלי כבר לא כמו פעם, קיבלתי התמוטטות עצ-בים ואושפזתי בבית-חולים לחודשיים וחצי. יותר מדי אהבתי אותו. אחרי ש-י צאתי מבית-חולים הוא נעלם.

הריון

בלתי חוקי

סיפרה רבקה סודומון :

לפני כשנה בחודש נובמבר 1970, פיר-סמתי מודעה בעיתון שאני מעוניינת לה-כיר בחורים לצרכי נישואין. בין יתר הב-חורים שהתקשרו אלי טילפן גם אחד ב-שם ברוך וידרה. יצאנו, וחשבתיו אותו לאדם הגון ורציני.

כעבור שבוע סיפר לי כי הוא מבו-קש עליידי המישטרה מכיוון שלא שילם חוב ויש נגדו פקודת-מעצר. הוא ביקש אותי להלוות לו סכום של 500 לירות. לא קבענו מתי שיחזיר לי את הכסף. היה ברוך שהכסף צריך להיות מוחזר תיכף כשיהיה לו. לא קיבלתי ולא ב-י קשתי שום מיסמך או קבלה.

המשכנו להתראות ותמיד היה בא אלי עם כל מיני סיפורים, כמו למשל, שא-ביו נעצר בגללו משום שפקודת-המעצר שהיתה על שמו בוצעה נגד האב, והוא יושב וצריך דחוף לשלם כסף כדי לשח-

הוא הבטיח לה נישואין - וגם... וגם... וגם לה...

בדירה שלי לגבר בשם ברוך וי-הוא שילם לי שכר-דירה והיינו חלקים בתשלום חשבונות הטלפון.

באמצע חודש ספטמבר הוא עזב הדירה ובסוף החודש קיבלתי ח-טלפון שבו שיחות רבות לתו-ל ידוע לי שהיתה לו ידידה בגרמניה, לא תיארתי לעצמי שידבר איתה 2825 לירות. כשפגשתי אותו ב-י ואמרתי לו שיש חשבון טלפון לא-מלי, הוא הודה ששוחח לתו-לארץ. אמר לי שיש לו חבר בשם בני ג-כזיה הבינלאומית, והוא קישר אות-השיחות היו צריכות להיות בלי

כעת נמצא ברוך וידרה בכלא ר-לפני ימים מיספר שוחרר ברוך מ-החולים לחולי נפש בבתי-ח-שהה עליי בקשת פרקליטו עורך-דרור מקרין בעת הישמע הבקשה להא-מעצרו.

בשלב זה לא ידועות תוצאות הבד-אך סביר להניח שהדיה יישמעו בעת ה-המשפטי שיישמע בקרוב.

בחייו. מעולם לא בא לפגישה ראשונה עם נערה בלי שור-מרחים ענק יבשר את בואו מראש. הוא לא היפלה בין יפה למכוערת, חיזר בלהט על כל נערה שפגש, בלי אפילו.

הנערות נפלו לחיקו של ברוך וידרה בזו-אחר זו כפירות בשלים. הוא ידע לה-עניק לכל אחת מהן יחס בלעדי, כמו היתה האחת והראשונה

הטכניקה

ררו. אני כבר לא זוכרת איזה סכום נתתי לו בכל פעם, אבל אני יודעת שהסכומים שנתתי לו בסך-הכל מסתכמים ב-2440 לירות.

אחרי-כך עבר לעבוד בסיני, אך המ-שיך לבקר אותי באופן קבוע כל חודש. פעם אחרונה ביקר אותי לפני חודש. זה היה ביום שישי אחד והוא רצה ממני צ'ק על 1000 לירות, ואמר לי שהוא לא יציג את הצ'ק בבנק אלא רוצה לעשות רושם שיש לו כסף. אני התחמקתי ולא נתתי לו. בטענה שאמי החביאה לי את פינקס הצ'קים.

נתתי לו את כל הכספים האלה, כי הוא תמיד סיפר שאבא שלו חולה נורא. שאחותו בהריון לא-חוקי וצריכה הפלה, שאין להם מה לאכול...

מאז שביקש את ה-1000 לירות, נעלם ולא ראיתי אותו יותר. אולי עכשיו, אחרי שאמר לי שכל הסיפורים שלו

תמיד היה

לו כסף

סיפרה רותית רוזה :

הכרתי את ברוך וידרה בחודש יוני 1971. הוא סיפר לי כי עבד במשך שנה בשירות הבטחון. הוא אמר שיש לו שם חברים, אחד בשם דותן ואחד בשם אמציה, והם לוחצים עליי שיחזרו לשירות. אני נתתי לו פעמיים 200 לירות. פעם ראשונה הוא החזיר לי ופעם שנייה החזיר לי חלק ונשאר חייב לי עד היום 150 לירות. באותה תקופה שיצאתי איתו, נסעתי לגרמניה לביקור והשארתי לו את הכתובת שלי בגרמניה.

אחרי שהגעתי, הייתי מקבלת ממנו כמעט כל יום שיחה טלפונית ממושכת לגרמניה. שאלתי אותו איך הוא יכול

טלפונים

באלפי ל"י

סיפרה ציפי צוברי :

בחודש יולי השנה, השכרתי חדר אחד

הלוחם

ברוך חקשות. ה-שוחרר מצה"ל ו-ליקויים נפשיים, מצא בטיול אק-חבורת לוחמים, הצטלם עימם למזכ-

אני אוהב אותך רוחה (מפיק: מנחם גולן, במאי: משה מוריה) מוצג השבוע בפסטיבל קאן, הפסטיבל הראשון בחי שבונו בעולם, והראשון בשורת "אופני סיבת הקיץ" של הפסטיבלים. אחרי קאן, באה שורה של פסטיבלים נוספים לסרטי סרטים קצרים (אברהם און) לסרטים מיסחריים (לוצרן), פסטיבל סאן-סבאטיאן ופסטיבל חשוב ובעל מסורת מלובדת, פסטיבל ונציה, בסוף חודש אוגוסט.

ביניהם, בסוף חודש יוני, נערך פסטיבל ברלין, פסטיבל חשוב כשלעצמו, וחשוב ביותר לישראל הפעם, שכן נשלח אליו כבר, והתקבל במזל טוב, סרטם של שמואל אימברמן ואולפני רול - שתי דפיקות לב.

תסריטו של הסרט, מאת משה הדר, אינו מצטיין בצבע מקומי דווקא. הסיפור יכול להתרחש בכל מקום אחר בעולם: בחור צעיר, סטודנט ושמו דן שמיר, תורם את זרעו להפרייה מלאכותית. ביום בהיר אחד הוא מאבד את התאורטרה המשתלמת הזאת: לאחר תאונה תוך כדי שוויץ במטוס, כשהוא רודף אחרי חברתו

ברקן ב, שתי דפיקות לב * כוח גברא יש, תאידע אין

על החוף ומטוסו מתרסק, הוא מאבד את היכולת להוליד ילדים. כוח הגברא שלו לא נפגע, אך ציגורית הזרע נהרסה. לאחר את הזרע, יחסי לא חברתה, שהפכה להיות אשתו. מתעוררים והולכים גם בגלל הסיבוך הנפשי עקב התאונה, גם בגלל הבדלי המעמדות בינו לבין מישפחת אשתו, וגם משום שדבק בו השיגעון לאתר את האשה שהופרתה מזרעו.

הפגישה עם האשה האחרת, גוררת איי תה סיבוכים נוספים לכל הדמויות: לגיר בור, לאשתו נורית (מונה זילברשטיין) לאשה האחרת (אדית אסטרוק) ולרופא (פיטר פריי). האחרון ניצב בפני בעייה שלא חשב עליה: על אף כל צעדי תור הירות שננקטו, נתגלתה האשה שהופרתה במעמדתו וגילוי זה לא יניח לה ולי בעלה, מצד אחד, ולגיבור הסרט (יהודה ברקן) ולרעייתו, להגיע לפתרון אפשרי כלשהו.

ואם הפסטיבלים נחשבים כמקור עידוד

* למטה: אילן דר ואדית אסטרוק.

סוכריה עם

קצת מלח

הנסיכה בעור החמור (פריס, תל-אביב, צרפת) ז'אק דמי היה מאז ומתמיד במאי המאוהב ב' פנטזיה. גיבוריו היו כשרגלם האחת במציאות, ורגלם השנייה בעולם של אהבה פנטסטית ומופלאה, שנראתה בעינייהם ממשית מעל ומעבר למה שקרה להם באמת. הפעם, הם אינם פוסחים עוד על הסעיפים: "הנסיכה בעור החמור" העבירה אותם לארץ האגדה והפנטסיה באופן סופי ומוחלט.

האגדה של שארל (כ"כפה אדומה"), היפהפיה הנרדמת, "סינדרלה" פרו, מספרת על מלך הארץ הכחולה, שרצה לשאת את בתו היפהפיה לאשה. אלא שהפיה הטובה, פית הלילך, מנעה את החטא הנורא. היא עזרה לנסיכה לברוח אל הממלכה האדומה, כשהיא מסתתרת בעור חמור כדי להינשא לנסיך יפה-התואר ברוב פאר והדר. דמי עשה כמיטב יכולתו ליצור את אווירת הקסמים בתלושות מדהימות, בתפאורות, בצילומי צבע מלאי דמיון, וברעיונות מקוריים - כמו צביעת פני המשרתים בארץ הכחולה בכחול, ובארץ האדומה באדום. הוא בחר בשחקנים שהם באמת יפים, כמו באגדות (קתרין דנב, ז'אן מארה, דלפין סייריג, ז'אק פרו), ובתוספת קולו המ' לטף של המספר ותמסיקה של מישל לגרנד, הכוללת פיוזמונים במסורת של "מיטריות שרבורג" או "העלמות מרושפור", כל אלה מעניקים לסרט גוון בלתי-מציאותי של ארץ האגדות.

קיטש? ועוד איזה! אבל, קיטש עשוי למופת. קיטש עם עקיצות וקריצות המוכיחות כי עושי הסרט לא התכוונו אך ורק לשעשע ילדים קטנים. דוקטור פרויד היה נהנה מאד לשמוע את התרוצים שממציא האב כדי לשאת את בתו והיה מנענע בראשו בהנאה כשהבת, מצידה, מודה שהיא דווקא אוהבת את אביה מאד. ומה היה אומר על

קתרין דנב כנסיכה: קיטש

כך שהאב מוכן אפילו לפשוט את עורו של חמור הקסמים, המטיל כסף, זהב ואבנים טובות, והמציל את כלכלת המדינה, אך ורק כדי לספק את הקפריסה הקטנה של בתו האהובה? האין זו אהבה מטורפת? ומה היה אומר פרויד למראה הפיה הטובה, שאינה מרשה לאהבה הגדולה להתמשש אך ורק משום שיש לה תוכניות אחרות לגבי האב? כך הורסים אשליות לילדים! והצעירים היפים והמאושרים שבסרט זוכים גם הם לקריצת עין הגונה מצד הבמאי, כשהתוכי מחקה את קולותיהם השרים בצרידות מוקיוניות.

בקיצור, סרט של אדם פיקה, המספר אגדת ילדים בכל הגיונים הדרושים, ועם זאת קורץ לצופים המבוגרים ואו-מר: אכן, אגדות צריך לדעת לקרוא!

סבא

רוכב שוב

א'ק הגדול (סינרמה, תל-אביב, ארצות-הברית) ב-1909, כך נאמר בפתח הסרט, הוצגו פלאי העולם החדש באמריקה: המכונות החדשות תפסו את מקומם של הסרטים, תעשיית הסרטים נולדה יחד עם שוד הרכ' בות, צליליו של קארוזו ושרביטו של טוסקאניני הורמו בעיר הגדולה, ואיישם בריו בראבו נלחמו באינדיאנים, ובי שהם כנופיות של ביריונים וגולנים.

דקה אחת לאחר הפתיח הזה, המהווה רקע היסטורי נאות לכל מערבון המכבד את עצמו, בא, במיטב המסורת, ההרג המאורגן הראשון: כנופיות פושעים מועדים פורצת לחוותה המשגשגת של מק-קאנדלס, חוטפת את בן-הזקור נים, ילד בן 8, ודורשת כופר של מיליון דולר.

אבל אם נדמה כמישהו שמאן ואילך צפוי לו מער-בון מורט-ערצבים וקשוח - טעות בידו. ג'ורג' שרמן, במאי מערבוניים מסוג ב', יחד עם צלם מסוג א' (ויליאם קלוטור), בחרו להוכיח את "תיות המערבון" בדרך ההומור. עוד שג'ון ויין כבר אינו בדיוק העלם הגמיש, העולה על סוסו בקפיצה נחשונים אחת. הוא נראה כבר כסבא, ויש לו כבר כמה בנים גדולים בהחלט.

ואכן, ג'ון ויין הוא סבא מק-קאנדלס, שובב פוחח וערמומי, גנב-סוסים שאשתו הבריחה אותו מהבית בגלל נטייתו המופלגת למים גנובים, ממין נשי. סבא, שלא ראה את בנו גיימס (שהוא בנו גם במציאות, ושמו פטריק ויין) במשך קרוב לעשר שנים, ולא ידע על קיומו של בן נוסף (במציאות בנו של כוכב-מערבוניים אחר, כריס מיטשם), ואף לא על הולדתו של נכדו, הנער החטוף (במציאות - עזרי בניו של ויין, ג'ון, איתן ויין), מחליט להוכיח לבניו, אחרי פגישת-היכרות מחודשת מלווה במהלומות-

ויין האב והבן: אגרוף

אגרוף הגונות, את האני מאמין שלו: הדרך היחידה לחנך נבלים היא בעזרת אגרוף הגון בפרצוף, והמסורת הגברית, האומץ האישי והסוסים קלי-הרגליים עדיפים על הצווי-לוציה המודרנית, המכונות, הנשק החדש והמכונות חמ-שוכללות.

לצידו של ג'ון ויין, כהלצה פרטית, מופיעים חסבתא חיפה מורין אוהרה (מי שהיתה לצידו ב"האדם השקט"), ונבל מדופלם ותיק, ריצ'רד בון, ואם העלילה הזאת לא נראית רצינית, הרי זה משום שחסרט כולו נראה כבדיחה על חשבון ג'ון ויין - שבכל פעם קורא לעברו מישהו: מה, אתה חי עדיין?

הבאה עליו משתקפת הקללה הרוצצת על האצולה: חטא קדמון האוכל בה מבפנים, בעוד שהציגויותה יפה וזוהרת. בימיו מעור לה של ג'ון לוס.

*** הקונפורמיסם (תכלת, תל-אביב): מעמיק פחות מן המקור של אל-ברטו מוראבייה, אבל בשיטה אסתטית קולנועית להפליא. מנתח הבמאי ברנרדו ברטולוצי את מניעיו של קונפורמיסט פאשיסט טיפסי, ז'אן-לואי טריטיניאן, דומיניק סאנדה וסטפניה סאנדרלי.

*** נערת הטלפון והבדש (אסתר, ארצות-הברית): סטטה. יצאנית ובולש מהווים מעגל-מתח פסיכולוגי וקול-נועי יוצא-דופן: ג'ין פונדה משחקת את נערת-הטלפון המשכילה, כשהיא אמיתית יותר מן החיים עצמם. דונאלד סאתרלנד

ליוצרים, ולא רק כסלע של תחרות בייניהם, אולי תעורר עובדת השתתפותו של סרט נוסף בפסטיבל נוסף כמה דפיר-קול-לב אצל סופרים צעירים, שכן טענתם של המפיקים הפרטים בארץ בעינה עור מדת: אין תסריטים טובים.

תדרין

תל-אביב

*** המקשר (פאר, אנגליה) - דומיניק גארד, מקסים בכישרונו, כשלח האהבה בין ג'ולי כריסטי האצילה וההירה לבין אלן ביטס, איכר שאינו בעל דם כחול. בתוך משחקי האהבה של האציר לים, מאבד הנער את אמונתו באהבה ובשלמותם של בני-אדם, ודרך הקללה

הוא מעורר אמון ומקסים, למרות שאינו יפה כלל וכלל. סיפור פשוט יותר מן הדרך המרתקת בה הוא מוצג.

ירושלים

*** קוראים לי טריניטי (חן, איטליה): ששחיים של בצידור אמיתי, גדוש בפעילות, השתוללות, שליפות, מה-לומות, ביריונים ואקדוחנים, לא מזיק, בצורה יוצאת מן הכלל.

חיפה

החטופה (שביט, ארצות-הברית): כנור פיית פושעים חוטפת בת-מיליון, ובתוך כך מתחילים הגנגסטרים כנושאים פסיכולוגיים מרתקים.

ארגון בעלי המספרות, ת"א
חברת „וולה“, ירושלים

קורס השתלמות לספרי גברים

יתקיים החל מיום 15 למאי 1972, בכל יום שני בשעה 4 אחה"צ,
באולם הגדול של התאחדות בעלי מלאכה, רח' מרכז בעלי מלאכה 16, ת"א

בהדרכת:

הגב' מימי פרידלנדר,

מדריכה ראשית של „וולה“

אספ קוסטין,

יועץ מקצועי של חברת „וולה“

פרוספר אבוטבול,

בעל פרס בינלאומי לתספורות

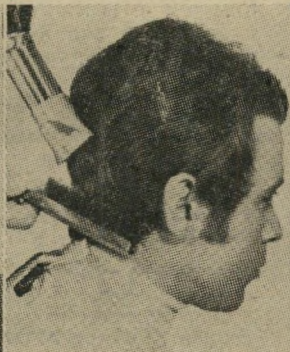
תספורות ותסרוקות אופנת 1972

החלקת שיער

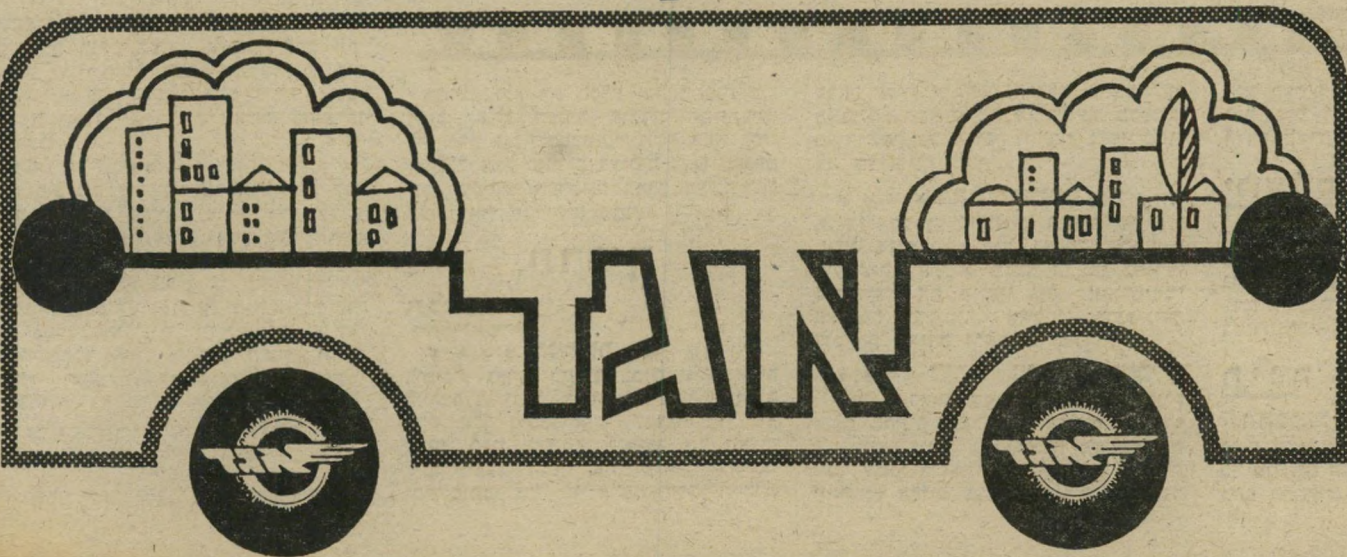
צביעת שיער

טיפול בשיער

הרשמה מוקדמת אצל **מר שפירא**, מזכיר ארגון בעלי המספרות,
בימים א'-ד', בשעות 4-6 אחה"צ, ובבית „וולה“, רח' בני ברק 19, ת"א

הקו הבטוח בין שתי נקודות

התיאטרון הקטן מציג:
דליה פרידלנד והבימה **זאב רווח**

בוטיק השקר

כתב וביים: יואל זילברג
עפ"י יוולטר

חיפה, התיאטרון העירוני,
יום ד' 10/5 ב-30.

תל-אביב, בית-החיל,
יום ה' 11/5 ב-30.

חולון, ארמון,
יום ו' 12/5 ב-00.

חיפה, שביט,
מוצ"ש 13/5 ב-00.

תל-אביב, בית-ארלוזורוב,
יום ב' 15/5 ב-30.

חיפה, הטכניון,
יום ד' 17/5 ב-30.

חיפה, אורה,
יום ה' 18/5 ב-00.

כרטיסים: תל-אביב, „לא
„רוקוקו“ וביתר המשרד
חיפה: „גרבר“ ו„קופת-מכב
הפצה ראשית:
„לאן“, טלפון 231655.

מפיק: יצחק בן-ישי (ויטו), טל 244044

אבי עופרים מתחתן

למאוסרת קוראים ביאטה ויקארט. היא גרמניה קתולית, בת 20, בלונדית טהורה, בת למשפחה גרמניה בורגנית. אבא סיטונאי לצורכי-צילום, אמא עקרת בית טיפוסית. בקיצור, מה שקוראים יל-דה מבית טוב.

אבי פגש אותה לפני יותר משנה במסיבה במינכן, ומאז הם התחילו לצאת. לא כל-כך בקלות, אל תחשבו. אבי עופרים

דבר לא עזר. היא נשארה קרה כמו קרה. כשראיתי שאני לא מצליח להסתדר לבדי, הועקתי ידידה משותפת לעזרה. רק בתיווכה, התחיל הקרה להישבר.

אחרי כשמונה חודשי היכרות, הפי-כו השניים לחברים פורמליים. מספרת ביאטה, הלומדת ב-בית-ספר לצילום במינכן: "נכנסתי לגור אצלו לכמה ימים, ונשארה ככה כבר ארבעה חודשי-ים."

הדיווחים מגרמניה, על ארבעת ה-חודשים האלה — וגם על הקודמים להם — הם חיוביים בהחלט. הבורגניה הקטנה מאלפת את אבי בקצב משיבי-רצון למדי. היא כבר הצליחה לסחוב אותו לכמה ביקורים

בית אצל החותן והחותנת המיועדים. בי-בית במינכן, היא מבשלת לו, מיעצת לו בעסקיו, ובכלל, אבי הפרוע מטיבעו, ש-

אבי עופרים ואשתו לעתיד

הוא אמנם שם מפורסם בגרמניה, אבל על הצעירות הבלונדיות זה לא השפיע. "גיי-סיתי את כל השיטות", מספר אבי. "שום

זה לא היה מפתיע, סוף הרומן בין יהודה ברקן ועדנה לב. ולמי-רות שזה בושש — זה בא עכשיו. ובאופן סופי לגמרי.

לפני ארבעה חודשים, כשדיווחי-הי-לכם על ההתקרות ברומן ה-גדול, שנמשך שלוש שנים לוח-טות — הכחיש יהודה הסימפטי בלהט רב הכל בכל מכל, ואפילו יותר מכל. "אפילו יש לנו כבר תאריך לנישואין", הודיע לי בטון נורא משכנע.

אני לא יודעת אם הוא באמת האמין בזה, או סתם עבד עלי — אבל העסק נגמר, למינת-ליבם של כל חברים של השניים. העסק נגמר דווקא בתאריך לא כל-כך מתאים. בשבת הקרובה, תחוגו עדנה את יום-הולדתה ה-22. מתנה דווקא לא מתאימה ליום-הולדת.

אז למה הם עשו זאת? "נפרדתי מיהודה סופית", אמרה חשבוש עדנה. "משפיק שלוש שנים. לא, לא היתה שום סיבה מיוחדת. אין לי שום אחר, ועד כמה שאני יודעת, גם ליהודה אין שום חברה אחרת. פשוט זה נגמר מעצ-

עדנה לב ויהודה ברקן

מו. מה שקוראים מוות טבעי." היא לא שכחה להוסיף גם את המש-פט שמתחיל לדכא אותי, בזמן האחר-רון: "אבל נשארו ידידים טובים." יהודה סיים רק לאחרונה את הוי-פעתו בסרט, "שתי דפיקות לב". עכשיו, כנראה, יש לו עוד כמה דפיקות כאלה.

מתגרשים, מתחתנים, נשרפים

כדי להתחתן עם לורטה נחום, פקידה שאיתה עבד, ושם היא נשואה. ושם היא כמובן מתגרשת עתה, לאותה מט-רה.

והנה, בשבוע שעבר — ימים ספורים לאחר שישראל הודיע לאשתו על רצונו להתגרש — עפו ניצוצות די-נור: מכר-ניתו של ישראל הוצתה, נשרפה מכף רגל ועד ראש.

מה שמעלה כמובן את השאלה המר-תקת: יש קשר, או אין קשר?

מצד אחד, ייתכן בהחלט שההצתה היתה מקרית לגמרי, בעקבות התחביב החדש הרווח בחוצות תל-אביב רבתי, להצית מכונות, לנפץ חלונות-ראווה, ובכלל לא לשקוט על השמרים. תחביב כלל לא מסוכן, דרך-אגב, בהתחשב בכך שאף אחד מהמציתים והמנפצים לא נה-פס עדיין על-ידי המשטרה. לסוג מסויים של פעולות, רחובות תל-אביב דווקא בטוחים מאוד בלילות.

מצד שני, ייתכן בהחלט גם שהבחירה דווקא במכונות של אלון, כלפיד חי, מכל רבבות המכונות בעיר, לא היתה מקרית, אלא תזכורת של מישהו שלא מחבב אותו.

לגירושיו, מכל מקום, לא היה להצ-תה כל קשר. אמרה לי חשבוש שולה: "אינני יודעת מי שרף את המכונות של ישראל, אך אני יודעת שהמשפחה שלי לא עשתה זאת."

מילא, לא נגרם שום נזק. עם האשה החדשה, יצטרך ישראל לקנות לעצמו גם מכונות חדשה. שלא יהיה יותר גרוע.

רק לפני שבועיים (העולם הזה 1808) סיפרתי לכם על הסבא המתגרש — ישראל אלון, חתנו של ח"כ אהרן גולד-שטיין, יו"ר אירגון הקבלנים בארץ — שפתח בהליכי גירושין מאשתו שולה, אם לילדיו וסבתא לנכדיו. וכל זה —

דני דגן ואירנה אדר

חתונת ההיפית והדתי

ועכשיו — הם התחתנו.

הדיווחים האחרונים, אחרי החתונה, הם מופלאים לא פחות: העלמה הפכה לדתית בעצמה. עד כדי כך, שהיא מכסה את שיערה בפאה נוכרית. בסדר, אינני דורשת שתאמינו. אני רק מדווחת.

זה מה שקוראים, כנראה, נסתרות דרכי האל.

ועוד איך נסתרות. הגרושה הדיוגור-פית הזהירה והסוערת איננה התוספת היחידה לקיבוץ הדתי בשרון. תוספת דיזנוגופית אחרת: איקה ישראלית.

האמן הסוער, גם הוא עמוד-תווך די-זנוגופי לשעבר, עבר לפני כשנה ללמוד בישיבה בירושלים. עכשיו, מסתבר, הוא גמר ללמוד, ועבר בימים אלה לקדמה.

לא, בינתיים עוד לא שמעתי שהוא יוצא עם דתייה מקומית. אבל, כמו שאמרתי, נסתרות, נסתרות.

אשר יגורתי, בא לי. אורנה בנאי התחתנה איתו.

אני מתכוונת לבחור הדתי מקיבוץ קדמה, שבשעתו סיפרתי לכם שהיא יוצאת איתו. (העולם הזה 1805). בהת-חלה, הסיפור נראה לא כל-כך מת-קבל על הדעת. אורנה, גרושתו של גברי-בנאי, היתה מעמודי-התווך של דיזנוגוף. במשפטי-הגירושין שלה מגברי, בו נלחמו גברי ואורנה על הזכות להחזיק בילדם, הועלו על-ידי הבעל ואשתו האשמות מרתקות, אחד נגד השני, של אורגיות, חשיש, ושאר ירקות. אורנה גם נעצרה בשעתו על החזקת חשיש.

בקיצור, היא היתה טיפוס שמח, לא משנה מאיזו זווית אתם בוחנים אותה.

ואז, הגיעו — בהתחלה השמועות, אחר-כך הדיעות המבוססות — שהיא יוצאת עם צעיר דתי, חבוש כיפה ופי-אות, משהו לא רגיל.

המיכשול הקטן

הוסר

ועוד נישואין. מצטערת. כולם או ש-נישאים השבוע, או שמתגרשים, או שמת-כוננים.

הפעם זה האמרגן דני דגן, שלאחרונה סיפרתי לכם שהוא עומד להתחתן עם אירנה אדר, אחותה של חלוצת דוגמי-ניות-העירום בארץ, אן טוכמאיר.

אם כן, הדיווח שלי היה מוקדם קצת מדי. שכן אירנה, שהיא אחות רחמניה בהדסה, היתה נשואה בעצמה, ואמא ל-ילדה נחמדה בת שש. ועובדה זו התגל-תה כמערכת קצת בעד נישואיה לדני.

עכשיו, הוסר המיכשול. אירנה סיימה את תהליך הגירושין, והשניים עומדים על סף האושר.

מאת אורי אבנרי

4 - 2 במאי 1972

אך עיתון אחד...

מי שקורא את כל הדיווחים של כל העיתונים היומיים, לא יידע אלא את אפס קצהו של פעולת סיעתנו ודבריה בכנסת. למשל, בשבוע שעבר:

● הגשנו הצעה דחופה לסדרהיום בעניין התנהגות המישרה כלפי הפגנת האו"ם בירושלים. הגשנו מייד שאלתה מפורטת לשירות המישרה על השימוש בגזאים ובאלות. אף עיתון אחד לא דיווח על כך.

● באותו יום יצאנו אל הסטודנטים בקמפוס הירושלמי, שישבו על הארץ אחרי שירדו מאולם הסינאט. נשאתי בפניהם דברים קצרים על הצורך לחוקק חוק להבטחת חופש ההפגנה (הגשנו הצעת-חוק כזאת בכנסת הקודמת, ושוב בכנסת הנוכחית).

● אחרי פעולת חוקרי מסי-הכנסת בדרת פוקה הירש, הגשנו הצעה דחופה לסדרהיום נגד המעשה הפסול של החוקרים, שהומינו עיתונאים וצלמים לתוך הדירה, ופירסמו פרטים על חייו האינטימיים של הנישואים. הנשיאות שללה את הדחיפות. אף עיתון אחד לא דיווח על כך.

● הגשנו הצעת-חוק פרטית, להבטחת זכות הני שואין של זוגות שאינם יכולים להתחתן כיום בגלל חוקי ההלכה. הצעה זו זהה בדיוק להצעתו של ח"כ גדעון האוזנר מ"ע. הגשנו אותה, כדי להכריח את ל"ע להעלות את הצעתם, ולא להיכנע ללחץ קואליציוני. אם לא יעשו זאת, נעלה אנחנו את הצעתם. אף עיתון אחד לא דיווח על כך.

● מובן שפיתרון חלקי כזה אינו מספק אותנו. אולם אחרי שהוסרה מסדרהיום הצעתנו להנהגת נשואין אור-חיים לכל, ננסה להבקיע בדרך זו לפחות בקע ראשון בחומת הכפיה.

● יומנו דיון סודי בוועדה-הפנים של הכנסת בעניין התגברות הפשיעה המאורגנת במדינה. בדיון ה' ראשון מסרנו לוועדה פרטים רבים ממקורות-המידע שלנו, וביקשנו למנות ועדת-מישנה קבועה לעיבוד אחרי ההי דרדרות בשטח זה. אף עיתון אחד לא דיווח על כך.

● הגשנו שאלתה למשה דיין על התרומה ל" מישור הביטחון שהעביר מוטי פרידמן. האם גובה המישרד תרומות, וממי? מי מפקח על כך? על מה מוצא הכסף? אף עיתון אחד לא דיווח על כך.

● הגשנו שאלתה על יחסו של צה"ל לסרבני-הגיוס גיוורא נוימן. אף עיתון אחד לא דיווח על כך. משה דיין השיב לשאלתה שלנו בדבר התקנת הגורות-כטיחות ברכב צבאי לאי-קרב (צה"ל ינהג לפי תקנות-התעבורה, אחרי פיתרון הבעיות הטכניות) ועל אי-ליקחת חיילים כמטוסים ריקים החוזרים מסיני (דין הכחיש). אף עיתון אחד לא דיווח על כך.

הגברת הקנה

והשר אחיתופל

הגשנו כמה מאות הסתייגויות לתקציבם של 20 המישרדים הממשלתיים. כדי לנמק את כולן, עומדות לרשותנו 42 דקות — כ-10 שניות להנמקת כל הס-תייגות. ברוב אדיבותה, משאירה לנו הכנסת את הזכות לבחור בעמנו כמה דקות מתוך זה להקדיש לכל מישרד.

יש מעלה אחת בשיטה זו: היא מאמצת אותנו להגיד את אשר יש להגיד בצורה תמצתית, ממש טלגרפית. כך עשינו השבוע, כאשר נימקנו את הס-תייגותנו למישרד ראש-הממשלה. הקצבנו לכך 4 (ארבע) דקות!

נאמנים אלה מושמעים במליאה, כשהח"כים הנו-כחים משוחחים בינם לבין עצמם בקול רם, וכימעט אף אינו מקשיב. (הח"כים של הקואליציה נאלצים

להיות נוכחים בעל כורחם, כדי להצביע נגד ההסתיי-גויות).

הנאום הקצרצר שלנו נפתח באווירה זו. אך תוך כדי דיבור, השתררה שתיקה של מועקה. כאשר סיימתי, שאל אחד הח"כים הדתיים: „אתה רוצה להתחרות בנביא ירמיהו בארבע דקות?"

להלן הנאום כולו: **אורי אבנרי:** אנו מציעים להפחית באופן סמלי לירה אחת מתקציב הלישכה הראשית של ראש-הממשלה. בכך ברצוננו להביע אי-אמון מוחלט בראש-הממשלה.

מאז נכנסה לתפקידה זה, כוננה הגברת גורדה מאיר שילטון-יחיד — שילטון-יחידה — המתקרב יותר ויותר למישרד של רודנות. על פיה יישק דבר. אין היא עוד ראשונה בין שווים. היא המחליטה, היא הקובעת את המדיניות במיטבה הפרטי, היא הכופה את רצונה על חברי מיפלגתה וממשלתה.

במישרד זה, נקבעת המדיניות הלאומית העליונה, הנר-געת לחייו של כל אדם בישראל, ללא זיקה כלשהי לדעת-הקהל. הכנסת הפכה למקלה העונה אמן, הממשלה עצמה אינה אלא קבוצה של נערים-שליחים. על כולם מנצחת הגברת מאיר.

במצב כזה, הופכות מיני-גדולותיה האישיות של הגברת מאיר לאסון המדינה כולה. קשה לתאר אישיות המתאימה פחות למעמד של קובעת יחידה בענייני חוץ ופנים.

בענייני חוץ, הגברת מאיר היא הנוקשות בהתגלמותה. אין היא מסוגלת ואין היא רוצה להבין את הוולת. להתי-חשב בשאיפותיו ולא כל שכן ברגשותיו. אין היא מכירה בעצם קיומו הלאומי של העם השני בארץ, העם הפלס-טיני. היא העמידה את מדיניות-ערב בפני הברירה להי-כנע לתכתיב ישראלי, שפירושו סיפוח השטחים הכבושים העיקריים לישראל, או להישאר במצב הקיים. של החזקת כל השטחים.

מדיניות זו, בתוספת הסינון הצדקני האי-שי של שדה, מחזקת את מגמות המלחמה בקרב העוים הערבי, ועלולה לדחוף את מנהיגיו

למעשייהאיש, שימביעו את המרחב בנהרות של רם.

היועץ העיקרי של ראש-הממשלה הוא השר ישראל גלילי, המנצח על הסיפוח המעשי, המכשיר את השטחים להתנחלות יהודית תוך הזנת האוכלוסייה הערבית. **מאז ימיו אחיתופל, לא היה בדבריו ימינו יועץ העיזר להמים על מקבלי-הצעותיו אסון גדול יותר.**

אנו מציעים למחוק כליל את הוצאות השר גלילי וליש-כתו. לעומת זאת אנו מציעים להקציב מאה מיליון לירות ליישוב הפלסטיים.

בימי שלטון הגברת מאיר הופכת החברה הישראלית לחבית של חומר-נפץ. גוברים המתחים הערתיים והסוצי-אליים, מתבססות גורמות של שחיתות, נשללת זכות המא-בק הלגיטימי מן הדפוסים ה"לא-נחמדים", משמינה שיכבה דקה של מתעשרים, נוצרת שינאה בין בני-הארץ משוללי-הזכויות ובין העולים החדשים, נהרסת איכות-החיים וחדוות-החיייה. מושחת נוק-הארץ ללא תקנה, נרצחת העיר ירושלים, מורעלים נהרות ואגמים ועצם האוויר שאנו נושמים, מתמוטטים השרותים הציבוריים, ובעיקר: נפי-ערת תהום בין הדור הצעיר, המחפש אמת וצדק, ובין המימסד, שהעמיד בראשו את הגברת מאיר.

לא המתים

יהללו יה...

היה זה בשעה ששמואל מיקונים ביקש להעביר לווע-דה הצעה של מאיר וילנר, בדבר הכרזת השר ישראל גלילי על צירוף חבל עזה לישראל.

שמואל מיקונים: ...עם שוכן לבטח / חשוב יותר משמח!

השר ישראל גלילי: זה לפי התחזות של הרוב (של מק"י)?

שמואל מיקונים: זה לפי התחזות של הוועידה 17' (של מק"י)?

מנחם בגין: זה לפי השקפתו של ד"ר סנה המנוח? **שמואל מיקונים:** אני הריני עוד חי, ברוב השם, יוסי-ים.

אורי אבנרי: לא המתים יהללו יה, ולא המתים ידברו בכנסת.

חיים לנדאו: (למיקונים) אינני בטוח אם ד"ר סנה המנוח היה מסכים לדבריי!

אורי אבנרי: אינני בטוח אם זאב ד'בוטינסקי המ-נוח היה מסכים לדבריי!

תחילה ניסו בכל מחיר למנוע דיון במליאה על דו"ח ועדת ויתקון. הצעתנו הדחופה לסדר-היום נדחתה על-ידי הנשיאות.

החלטנו להקריב את המיכסה היקרה שיש לנו להצעות רגילות לסדר-היום (שלוש בשנה כולה!) כדי להעלות את הנושא. הגשנו הצעה רגילה, וכך עשה מאיר אביווהר. משראו כי יהיה דיון, על אפס ועל חמתם, הזדרזו כל הסיעות האחרות להגיש גם הן הצעות.

כשרוב סיעות הבית מגישות הצעות זהות, הן הופ-כות בדרך כלל אוטומטית לוויכוח כללי, הנפתח בנאום מטעם הממשלה והמסתיים בקבלת הצעות-סיכום. על כן הגשתי לו"ר בפועל, יצחק נבון, דרישה מטעם סיעתנו לקיים ויכוח כללי. נבון ערך מישאל בין חברי הנשיאות, אך הרוב דחה את דרישתנו. הממשלה לא רצתה בוויכוח הכללי, מפני שהיא פחדה מן הסיכום שהיה עשוי להתקבל.

לבסוף נדון הדבר במיסגרת שמונה הצעות לסדר-היום. הנאום של סיעתנו הפך לכתב-האישוש העיקרי, יתכן ששום נאום שנשאנו בכנסת, במשך שבוע שנים, לא עורר הד כה רב. עשרות חברי-כנסת בירכו אותנו (כמובן בחשאי, במסדרון).

כפי שקורה לאחרונה לעיתים קרובות, מתקבלים דברי סיעתנו כמבטאים גם את דעתם של „האנוסים" הרבים במערך, הנאלצים לשתוק.

להלן הנאום, שלא הופרע אף על-ידי קריאת-ביניים אחת, באולם שהיה מלא מפא אל פה, כשהח"כים מגי-לים תשומת-לב בלתי-רגילה:

אורי אבנרי: זה מול זה עומדים שני אנשים. שני הם ילידי-הארץ, שניהם בני אותו גיל, שניהם יוצאי סבי-בה דומה.

ואיזה הבדל ביניהם!

מכאן — דויד גיב, בן 48, דור שני בארץ. איש הפלמ"ח. קצין בחטיבה קרבית שמוארת — חטיבת הנגב — במלחמת-העצמאות, רב-סרן במילואים, אדם שמקי-צונו הוא פיתוח הארץ.

ומכאן — מרדכי פרידמן, בן 45, דור חמישי בארץ, אדם שיצא מן הארץ לפני מלחמת-העצמאות וחזר לקראת סופה. קצין בחיל-האספקה, סרן או סגן (לא ברור מה) במילואים, אדם שמיקצונו הוא פיתוח קשרים אישיים. ביבי ומוטי — שתי דמויות, שהפכו סמלים בפרשת „נתיבי-נפט".

..המדינה - זה אני!"

מה מסמלת דמותו של גיב? הנה אדם שסיכן את הקאריירה הצנועה שלו כעובד המדינה, בפעולה ללא פסיסומת, ללא כל סיכוי להפקת הנאה אישית כלשהי. יעדו היחיד היה להביא לתיקון פגמים, לשמור על רכוש הציבור, למנוע שחיתות וביזבזו המשאבים המצומצמים של המדינה הענייה.

איש כמו ביבי גיב אומר: „המדינה זה אני. אני אחראי למדינה הזאת. איכפת לי מה קורה במדינה הזאת. לא חשוב מה המדינה עושה בשבילי, חשוב מה עושה אני למען המדינה."

מה מסמלת דמותו של מוטי פרידמן? הנה אדם שהשיג משרה רמה בזכות קשריו עם רוב אנשי צמרת השלטון מכל המפלגות. אדם שאינו עוסק במיקצונו הרשמי (הנדסת מזון) אלא במיקצונו האחד-הי-חשוב במדינת ישראל: קשרים קשרים.

בעזרת הקשרים הגיע לעמדה בענף הנפט, הקים חברה משלו, ניצל אותה כדי לבצע עיסקות שיש בהן חשד של הברחת מטבע עצומה, העלמת-מיסים עצומה. השגת הטבות מהמדינה בטענות-שווא בקנה-מידה גדול. בעזרת אותם הקשרים הפך לאחר-מכן למנכ"ל בחברה ממשלתית חשו-בה ביותר, וניצל מעמד זה כדי לבצע עיסקות שיש בהן חשד של קבלת שוחד, וניצול מעמדו הממלכתי לביצוע עסקים פרטיים במידים של מיליונים.

גם איש כמו מוטי פרידמן אומר: „המדינה זה אני. רכושתי את שלי, איכפת לי איך אני יכול להסתדר במדינה הזאת. המדינה היא ער-גה גורדה, ומוכשר זה המצליח לשים את ידו על הנתח הגדול ביותר."

ביבי ומוטי — מי מסמל את המישרד הקיים בארץ?

ויתקון - האדם השלישי

האיש שנדרש להכריע בשאלה זו הוא האדם השלישי — שופט בית המשפט העליון, ד"ר אלפרד ויתקון. הוא עשה עבודה נאמנה. הוא לא קבע מה צריך להיות. הוא קבע מה הוזה. הוא קבע מהי הנורמה של המישרד הקיים, והוא השתמש בה כמאזניים כדי לשקול את שני הגיבורים, זוהי השמעות דו"ח ויתקון. הוא קבע ש-במישרד הקיים בישראל דויד גיב הוא חריג,

משה דיין והקצין

הכנסת סירבה לדון במה שנעשה בפיתחת-רפיה. הדרך היחידה שעמדה לפנינו היתה להגיש שאלות. השבוע ענה דיין:

שאלתה מס' 4468 שש ח"כ אורי אבנרי: נמסר כי ועדת החקירה, שמונתה על-ידי הרמטכ"ל לבדיקת התלונות על פיגועי הברווים מאזור פיתחת-רפיה, סיימה את עבודתה וגיבשה מסקנות. הגני מבקש לדעת:

איש הראוי לביקורת, איש שנחגג שלא כהלכה. ואילו מוטי פרידמן הוא המנהל המצוי, איש הכיצוע אשר המדינה מעוניינת בו, איש הראוי להמשך בתפקיד המנכ"ל.
ניב הוא, אולי, צדיק ואינטנסיב, אך אין צורך בו. פרידמן איננו צדיק ואיננו אינטנסיב, אך בו יש צורך.

פרידמן הוא המישטר!

לא במיקרה עורר דו"ח ועדת ויתקון סערה כה עצומה, כה מקיפה, כה כללית בציבור. כי הציבור אינו מוכן להכיר בכך שזוהו המישטר הקיים כארץ, שזו דמותו ואלה נורו.

מותיו. הציבור חושב כמושגים של מישטר א' אך הוא חי למעשה תחת שילטונו של מישטר ב'.

תפקידו העיקרי הוא לעזור לציבור להביט אל מעבר לפרטים בפרשת נתיבי נפט, ולגלות את המציאות שמאחורי ריה. לא לראות רק את העצים הראשונים, אלא את היער כולו.

מוטי פרידמן הוא מישטר. רק במישטר

הוא מכהן כמנהל כללי של נתיבי נפט. זוהי פונקציה ישירה של הפיקוס המפלגתי!
אורי אבנרי: לא בדקתי, ולא אבדוק, את פיקוס החבר בכוון של מוטי פרידמן. אבל אני יודע שהפיקוס הראשון של פרשת נתיבי נפט בעיתונות היה בשבועון שאני עורך אותו — אחרי שאותו פיקוס הוצא מעיתון ערבר, על-פי בקשה תו של אחד מראשי תנועת החרות, שהוא חבר בבית הזה.
עריאל אמוראי (מיפלגת העבודה): היתה גם הצעה לסדרהיום של חברה הכנסת גדעון פת...
מנחם בגין: חברה הכנסת אבנרי, על-פי המושגים שלך, גם לך יש עבר ימני!

ביבי או מוטי

מי מסמל את

המישטר הקיים במדינה?

פוקר למישחקם של הפרוטקציונרים. עבודתו צריכה לאשר לו להיות ברמה הוגנת המתאפשרת בימינו על-ידי התפתחות הטכנולוגיה המודרנית — דירה נאותה, תחבורה נאותה, תקופת-פנאי מתאימה של יומיים בשבוע, כל הדברים שהם לאל ידינו, גם במדינת ישראל, במישטר לאומי וסוציאלי מתאים.

אזרחים טובים כמו דויד ניב, בני שליס, ואנשי גיר-עז, אנשים שאיכפת להם והמנהלים מאבקי-יחיד, תורמים תרומה עצומה להתעוררות דעת הקהל ולעריכת חשבון נפש מוסרי.

אולם כדי להחליף מישטר במדינה רמוקי רטית, כדי להשליט ערכים ישנים וכוונות חד-שיום — דרושה פעולה פוליטית רצופה, ולי כוד כל בעלי הרצון הטוב במחנה משותף של

דמוקרטיה, צדק סוציאלי ושלום — שזוהו צלעות של משולש אחד.

להסיק מסקנות אישיות!

לא בן לילה יקום מישטר אחר בארץ. לא נוותר עד אז על מאבק לחיסול הנגעים החמורים ביותר של המישטר

חאראקירי

הקיים. זהו תפקידה של הכנסת, והיא תמל בתפקידה אם לא תסיק מסקנות מרחיקות לכת מפרשה עכורה זאת. אין ספק שדרושה מערכת חדשה של חוקים ראוי-קליים, כדי להגן על רכוש הציבור, וכדי למנוע הפקרות המביאה להתעשרות של פרוטקציונרים.

זאת צריכה להיות התוצאה של ויכוח זה: פעולה פרלמנטרית לגיבוש חוקים חדשים, שיטות-פיקוח חדשות וסתימת פרוצדורות הקוראות לגנבים.

הפירצה הפרוצה ביותר היא חוסר מוחלט שזאת אחריות אישית של מישטר מן המופקדים על רכוש הציבור — החל מן השרים, וכלה כאחרון הביורוקרטים. אני מציע לכנסת לאמץ לעניין זה את עיקרון החאראקירי.

אינני מציע שהשרים האחראים לנתיבי נפט, או המופקדים על החברות הממשלתיות, יצטיידו בחברות של סמורים ויתאבדו. אבל אני בהחלט מציע לקבוע נורמה שתחייב אדם אחראי בישראל לעשות מה שעושה אדם יפאני ואפילו אדם אנגלי, הניכשל בתפקידו: להסיק מס-קנה אישית.

אני מציע לכנסת לקיים דיון במדיאה, מתוך מגמה להקים כנסת עתידה קבועה נוספת, עשירית במספר, ועדת-רכוש-הציבור, שתפקידה יהיה לעצב את הנורמות ולפקח על ביצוען יומיומי, ליוזם חוקים לפיקוח על רכוש הציבור, ולשמש מכשיר קבוע לחקירת פרשיות של שחיתות והסתאבות במשק הציבורי.

- דובר חרות, ח"כ הנס קלינגהופר, לא נענה לאתגר זה ולא השיב.
- הכוונה היתה לרפ"י.
- ח"כ פת (גח"ל) העלה בשעתו הצעה לסדרהיום, בה הילל ושיבח את פרידמן.

אורי אבנרי: כן, בהחלט!
כאשר הימין מנצל את פרשת נתיבי נפט כדי לנגח את מיפלגת השילטון, זהו תכסיס מיפלגתי לגיטימי, אך אסור שהדבר יסיח את הדעת מן המציאות הבסיסית. הימין מייצג את השיכבה שהתעשרה בי מדינה, הוא דוגל ביותר ליברליזאציה של דרכי ההתעשרות, הוא רוצה להעביר את משי-אבי המדינה לידיים פרטיות, שתהיה להן יתר

חרות לעשות בהם כבתוך שדהם. האטרנאטיבה טיבה הזאת אינה אטרנאטיבה כלל, ואין בה צורך למו שיוגל כה, מכיוון שהממשלה עצמה גולשת בדרך זו של יצירת שיכבות-עיליות טפס-לית, נצלניות, חמסניות ושחצניות.

דרוש פיתרון ראדיקלי

מי שרוצה למנוע הידרדרות זו, מי שמתקומם באמת ובתמים נגד המישטר הבנוי על הנורמות של דויד וית קון, מי שרוצה במישטר שיכול למצוא את סמלו בדויד ניב ובנורמות שהוא מייצג — אל לו להסתפק בהתרגשות חדיפעמית, בהתפטרות של אדם אחד, בסערה ציבורית המתלקחת בן יום ותחולפת בן לילה. עליו להודע לפעולה למען הקמת מישטר אחר.

משנה נספים (גח"ל): מישטר של העולם הזה — כוח חדש!

אורי אבנרי: דרוש פיתרון ראדיקלי. פיתרון המתחיל בקביעת היעדים המר-כזים של החברה, ובהכנתה הדרגתית לשימוש במשאבים הלאומיים לצורך השגת יעדים אלה: פיתוח החברה, העלאת רמת-החיים של העם כולו, מתן פרס הוגן עבור עבודה הוגנת, הכ-טחת חינוך מרבי לכל אדם לפי כישוריו, דיוור הוגן לכל, היסוד הפערים.

(אלה הם גם היעדים של מאות הסטודנטים, היושבים ברגע זה על הארץ בקמפוס של האוניברסיטה, בהפגנה חסרת תקדים.)

במישטר כזה, מי שעובד עבודה נאמנה, צריך לדעת שיש שכר לעמלו. הוא צריך לדעת שהוא משלם מיסים עבור כיסוי הצרכים של החברה, ולא כדי ליצור קופת

מסויים גדלים פרידמנים, והפרידמנים מקיי-מים את המישטר הזה.

זהו מישטר שבו כל המשאבים מרוכזים בקופת המדי-נה, אך אין הממשלה משתמשת בהם כדי לבנות תברה-צודקת, יעילה ומתפתחת. קופת המדינה היא בשליטת הפרוטקציונרים, המפלגתיים והפרטיים. מי ששולט על מכשירי הפרוטקציה, הוא השולט למעשה במדינה.

הימין גרוע יותר!

אין כאן שום הבדל בין קואליציה ואופוזיציה, בין סקטור ציבורי-כביכול לבין סקטור פרטי-כביכול. מהו ההבדל בין מוטי פרידמן, המנכ"ל הציבורי שהעביר את הרכוש לכיסו הפרטי, לבין יצחק שובינסקי, המנכ"ל הפרטי המעביר תרומות דמופלגת השילטון? מהו ההבדל בין המנהלים של המשק הציבורי לבין המנהלים של המשק הפרטי, המבצעים את אותן העיס-קות בהתאם לאותן הנורמות בדיוק, המתעשרים על פי אותן השיטות?

מושגים מפלגתיים מקובלים איבדו את ערכם במישטר זה. דויד ניב גדל במפא"י והתבגר באחדות-העבודה, אך הוא שנדפק במישטר שמפלגת האם שלו היא אחד ממר-כיביו. מוטי פרידמן גדל על רקע ימני מובהק, עסקני חרות פעלו כדי למנוע את הפירסום הראשוני של הגילויים עליו בעיתונות, ואולי יואיל דובר גח"ל, שידבר אחרי, להסביר עובדה תמוהה זו.

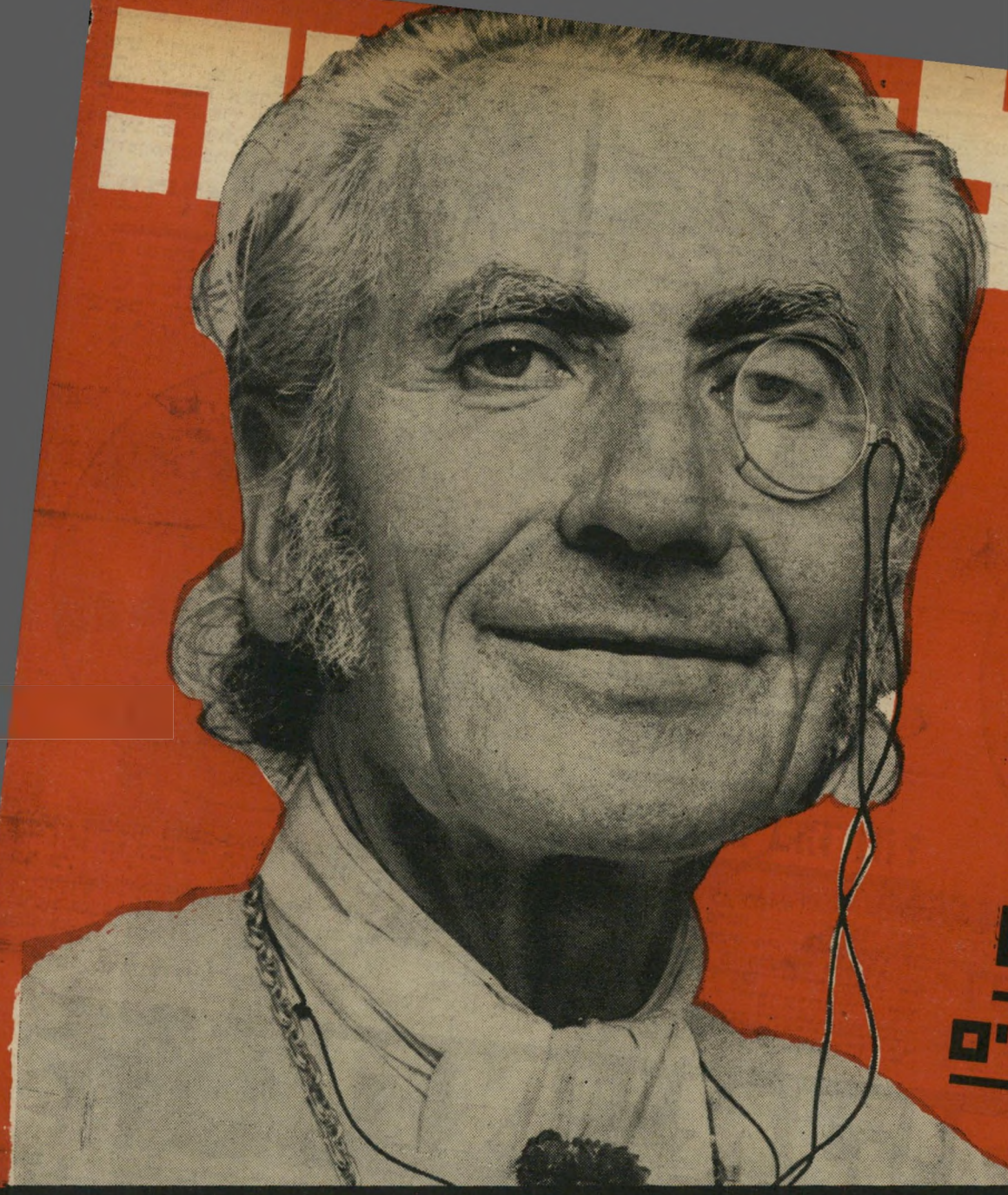
חיים לנדאו (חרות): הוא חבר במפלגת השילטון, באחד מהמרכיבים של מיפלגת-השיל-טון. אחרת לא היה מגיע לאן שהגיע! צריך להיות ברור מראש לאיזה מיפלגה הוא שייך, כאשר

שמו של הקצין הבכיר שנתן את ההוראה הנ"ל? **שרהבטחון משה ריין:** עד כמה שאני יודע, עד היום אף פעם לא פורסמן שמות של קצינים בצבא, ממשיכים לשרת בצבא, שעה שהוטלו עליהם עונשים כאלה. מכל מקום נזיפה פומבית או שאינה פומבית, קשר רה בכובד העונש. נזיפה פומבית היא כבדה יותר מאשר נזיפה פחות פומבית. והעונש כולו נקבע על-ידי רשות שופטת מוסמכת לכך, שעברה כל התהליכים הקשורים בכך — ועדת חקירה, פרקליט צבאי ראשי, הרמטכ"ל שקבע גור הדין, וחוות-דעת של היועץ המשפטי לממשלה, שסמך דיו על גורלה בהתאם לכל הממצאים של ועדת החקירה, ובכלל זה נזיפה שאינה פומבית.

להדיח את הקצין הבכיר מאד המעורב בפרשה, האם דרי-שה זאת הובאה על-ידי כבוד השר לממשלה? **שרהבטחון משה ריין:** לא!
השאלתה הבאה שלנו ביקשה פרטים על סתימת הנאורות, השמדת רכוש הבוים ומעשי-אכזריות. תשובת שריהבטחון משה ריין:
לא אוכל להוסיף לנאמר בתשובתי לשאלתה שלך 4468
היו"ר יצחק נבון: שאלה נוספת לחברה הכנסת אבנרי.
אורי אבנרי: כבוד השר, מהו השיקול לאי-פירסום

(א) האם הידיעה הנ"ל נכונה?
(ב) מה היו מסקנות הוועדה?
(ג) האם הוברר מי נתן את ההוראה לביצוע הפעולה הנדונה באזור פיתחת רפיח? אם כן — על-ידי מי ניתנה ההוראה, ומי אישרה?
תשובת שריהבטחון משה ריין:
אין לי מה להוסיף לנאמר בנושא זה בהודעת מזכיר הממשלה מיום 26.3.72.
היו"ר יצחק נבון: שאלה נוספת לחברה הכנסת אבנרי.
אורי אבנרי: כבוד השר, לאור הדרישות שהושמעו בחוגים שונים — בין השאר בביטאון מיפלגת-העבודה —

העיתון
10.5.1972
חשדן 2.00

בלעדי

**ראיון עם
פוקה הירש
בבית החולים**

"מה למס הכנסה

בחדר המיטות

שליך?"